

dela unul din bunicii săi, și alte o mulțime de lucruri ce puteau fi trecute cu vederea câteva zile.

Apoi, după ce i le dăduri, el mă conduse acasă, spunându-mi la despărțire că mă iubește și să nu uit să continui cu exploatarea gospodăriei părintești.

ZIUA VI

Astăzi, sosii la poarta aceleiași case din ajun, cu o căruță mare, din care scoborâi toate lucrurile furate, în urma cărora am lăsat pustiu în casă.

Era și tot trusoul meu. El mă sărută și mi-a spus că mă iubește. Mă sfătui apoi să dorm la o prietenă, mai ales că părinții mă și anunțară Siguranței. A doua zi aveam să ne întâlnim în gara de Nord, de unde cu un tren trebuia să părăsim Capitala.

ZIUA VII

La gara de nord, ora de randevu trecuse și pe deasupra se mai scurse ră și alte cinci ore. Târziu, în urma unui sir de agitații, prin care trecui, un copil se apropie de mine înmânându-mi o scrisoare fără nici o altă explicație.

O deschisei, putând citi la sfârșit numele lui Jean. Sericoarea era întovărășită de fotografia unei femei lată și cuprinsul scrisoarei: „Mult simpatie și adorație Tita! De patru ore sunt plecat din București cu „tipă” pe care o poți cunoaște din fotografia alăturată. Am îmbrăcat-o cu rochia ta plisată, în care stai de minune! Bani, obținuți pe lucrurile ce mi le-ai procurat cu atâta servabilitate, îi am cu mine și sper că din ei să petrec foarte bine cu aleasa inimii mele, pe care o iubesc cum n'am iubit, pe nici o altă femeie. De ea nici moartea nu mă va despărți. De tine ea m'a despărțit. Acu dragă Tita nu fi supărată și caută a te conșola. Mulțumeste din partea mea și a consoartei mele părinților tăi, cari cu multă afabilitate mi-au pus la dispoziție multitudinea obiectelor pe care am obținut o frumusețică sumă din care, uite acu, beau un pahar de limonadă în sănătatea ta. Tu caută pe altul. Al tău care a fost și nu va mai fi, neuitându-te niciodată, rămânându-ți dator nesolvabil.”

Jean

Acesta-i romanul meu.

A doua zi, toate ziarele scriseră despre impresionanta sinucidere, cât și despre îndrăznețul escroc, care a trebuit să bage pe mână... cătușele poliției.

Un anon

Din ale altora

Berbecul comunei Năvârlia îmbătrânise sub drapel și fuses sters din controalele tamazlăcului.

Cum, însă, comuna nu putea rămâne fără prășitor, a fost însărcinat Iordache Țifră, ajutor de primar, să cumpere, dela o târlă vecină, un berbec pe cînste.

Se duce, omul, la baciul din vecinătate, și își alege un mascal de a cărui competență și-a dat seafa de rîzu, la fața locului.

Adus la primărie, însă, și pus din nou la probă, berbecul — parcă a fost un făcut! — s'a obstinat să păstreze o conțință absolută. Ceeace văzând primarul, l-a luat la gură pe Țăfnă.

Acesta, ofilit de ocărările superiorului, se duce la baciul dela care cumpărase berbecul și începe, de departe:

— Bine, nene, răsesei de mine!

— Care?

— Păi, nu 'mi vânduși berbecul?

— Ba, da. Și?

— Nu e bun de nimic.

— Cum se poate! Că doar văzuși cu ochii ce înviersunat era.

— Ba, văzui, la târlă. Dar când îl dusei la primărie, n'a mai luat-o din loc neam.

— Ei, vezi bine. Dacă l-ai făcut funcționar, s'a lăsat și el pe tînjală.

Herșcu Weintraub, devenit Hariton Vieru, a făcut avere din negoțul de tîlmăciu al lui Pinkhofs — și, ca om cu dare de mîna, și-a cumpărat casă mare, mobilă scumpă — ba, ca să facă mart pe Pierre Solomon, și-a angajat și fecior, slugă stilată, cum n'are nici Bercovici.

În prima dimineată de serviciu feciorul, depe tradiția caselor pe unde servise, se prezintă la buier și întrebă, obșehios:

— Domnul obicinulește tub?

Weintraub, care auzia cuvîntul pentru prima oară, și-a închipuit că tubul este cine știe ce băntură: de aceea, ca să nu priceapă feciorul că e necunosător de obiceiurile aristocratice, răspunde în doi peri:

— Da, obisnuiesc!

— Cald ori rece întrebă servitorul.

Socotind, atunci, că tubul e o ceață ori un fel de ceai, zice, cu presanță:

— Căldicel, dar fără zahăr, că sufer de diabet.

Unul beat mort, se scoală dela masă, la terasa unei berării, dar, dînd să plece se clătina și, lovind

peste mîna pe un client tocmai în momentul când ducea paharul la gură, îl umple de bere de sus până jos.

— Dar prost ești, vere! zice betivul, privind spuma depe hainele victimei.

— Bagă de seamă, mă, betivule, să răstește cel murdărit.

— Păi, ripostează betivanul, între două sughițuri, e mai bine să fii beat decât prost.

— De ce amice? 'l întreabă chelnerul, pe cînd 'l îmbrîncea ca să-l scoată dintre mese.

— Pen'că din betie te trezești; dar dacă ești prost, te-a văzut sfîntul!

— Mi-a făcut nevasta un copil.

— Cu cine?

— Nu fii măgar!

— Nu te supăra, nene. Credeam că ști.

Un miliardar american oferia un premiu colosal pentru cea mai bună carte despre viața leilor.

S'au prezentat la concurs trei candidați: un francez, un englez și un neamț. Au luat cunoștință de condiții — și au pornit să pregătească lucrările.

Francezul și-a cumpărat câte-va cărți de zoologie; le-a citit și până seara și-a scris monografia.

Englezul și-a format o caravană și s'a dus în Africa să cerceteze, la fața locului, viața leilor în libertate.

Neamțul, mai conștiincios, a intrat într'un muzeu de istorie naturală, a cercetat, a studiat și s'a pus pe scris.

Serie și acuma.

Archibald

GRATIS

PENTRU TOATĂ LUMEA

**STOFE
MĂTĂSURI
PĂNZETURI
ÎNCĂLTĂMINTE**

CEREȚI IMEDIAT CATALOGUL

Soc. „Produsul”
București
Calea Moșilor 63, Telefon 312-71

RUDOLF MOSES

LA SINAIA

Imbogățescu. — La ce am mai venit aci? Cine ne crede văzându-ne așa
că avem 3 automobile?

VESELIX

Broasca și boul

La demonstrația eventuală a flotei britanice, sovietele vor proceda la fel...

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Vintilă și Ciupeanu! Nostimă împerechere! Ceva cam ca Sacco și Vanzetti. Numele marelui vistir, alături de un pseudonim de piesă naivă sau de un nume simbolic într-o fabulă. Căci Ciupeanu a ciupit, din gros până a ajuns la gros, iar Vintilă rușinând numele vistirului, și-a refăcut finanțele... personale.

Cei doi eroi sunt căpitani de ață de la intențența jud. Olt iar asociația funcționa din 1924, neînscrisă la Tribunal, nici la Poliție, tovarășii fiind oameni eminentemente cinstiți, chiulul fiind așa dar exclus prin definiție. Obiectul afacerii era fabricarea de ordonanțe false, incasabile la Administrația financiară. Trebuie lămurit că tinerii autori nu fabricau ordonanțe în carne, oase și straie militarești cărpite în părțile proeminente, întru cât acestea nu se pot face cu mare înțeleală și în general ies produse proaste sub toate raporturile. Ordonanțele fabricate de cei doi eroi erau pe hârtie, scrise caligrafic cu condei de căpitan de ață, provenit din reangajare, și pecetluite cu stampile noi-noute, comandate la București, comandă în care au investit un capital însemnat de câțiva poli și hârtii de cinci-lei.

În timp de vreo patru ani asociația a rentat circa 3—4 milioane lei, ceea ce revine la un milion pe an. Să recunoaștem că un milion pe an, la doi inși, nu e cine știe ce afacere strălucită. A! dacă ar fi durat până la ieșirea la pensie și obținerea medaliei de 25 ani de serviciu și „Serviciul credincios”, ar mai fi fost ceva. Dar așa?

Obrăți de a mai lucra și dpuși, s'a constatat că oamenii încercaseră să facă ceva. De exemplu Ciupeanu avea acasă zece ceasornice de aur, gata să-i arate că vremea trece și dacă nu faci ceva din pripă, mai târziu te poți căi. Sfat înșelător: Ciupeanu se căiește, chiar fără să se fi pripit. S'a mai găsit parfumerii de vreo 30.000 lei. Ii plăcea lui Ciupeală să miroasă frumos, deși se zice că banul n'are miros, pesemne că lui i se cam împuțise. Și înșfârșit au mai găsit anchetatorii, becuri electrice în valoare de iarăși câteva zeci de mii de lei.

Ciupeală fusese prevăzător, dar din nefericire pentru el becurile nu l'au luminat la timp și d'aia a căzut pe bec.

Un singur lucru din anchetă nu ne prea vine să-l credem: că s'a găsit numerar numai 31.000 lei. Noi suntem siguri că Ciupeală a tras peste 31.

Progresele aviației duce la urmări stranii. În anul trecerei oceanului în sbor fără escală, și în săptămâna când cele dintâi avioane germane au pornit spre New-York, să reîntoarcă vizita lui Lindbergh (chit că au făcut cale întoarsă) o aviatoare germană era cât p'aci să se înnece încercând să treacă pe sub un pod. E aceiași Thea von Rasche care vrea să treacă și ea Atlanticul în sbor; dar cade sub pod. Între a trece oceanul și a te strecura pe sub pod, toți vor zice că mai mare ispravă e prima. Și totuși: acolo te duce norocul, dincoace strict îndemânarea. E răsunarea lucrurilor mici și reabilitarea țiganului care voia să devină erou tocmai la mal.

Primarul de la Albastru e urmărit cu interes de toată lumea. Originalitatea lui nu e de acum. E mai de mult și e cronică. Popular, se zice că „trăsnit”; alții mai intimi îl cred chiar „nebun”. Au dece: oare nu e nebunie ca să pleci cu măturătorii la curățat străzile, să stai cu pavagii la pavat și așa mai încolo, când limuzina sectorului te așteaptă să ți faci inspecția, atâta de bine suspendată în cât să crezi că toate străzile sunt pavate ca Soseaua Kiselef iar gropi nu există decât în mintea intriganților. Atât de ermetic închisă în cât să nu pătrundă mirosul canalelor și al fleicilor și mititeilor naționali?

Profesorul Nicu Minovici e învățat cu mizeria. Când el taie cadavrul putrefiatului ca să vadă de ce a dat ortul popei, cum să nu taie și învechitele obiceiuri intrate în putrefacție, pentru ca să se convingă că acolo e cauza și numai acolo. Dar cu florile? Madrigal edilitar: unde vei vedea un ghiveci cu mușcate, mai vine și domnul primar cu al doilea. Bravo domnule Primar! Să trăiești, și să nu ne înfășori ghiveciul în procese verbale de impunere, c'atunci o să se simtă culoarea rău... mușcată.

Sacco și Vanzetti

Ne facem o plăcere traducând aici un „Film” al lui Clément Vautel apărut în „Le Journal”. Cunoscutul satiric francez, autor al celebrelor romane „Mon curé chez les riches” etc., pune cu mult umor și dreptate la punct o chestie care a răscolot lumea și a adus moartea a zeci de ființe nevinovate pentru că cei doi anarhiști nu sunt dispuși să sufere pedeapsa la care au fost condamnați.

Iată „filmul”:

„Ieri dimineață citeam pe Paul de Kock în bae când veni un servitor și-mi spuse:

— A sosit d. Georges Pioch și vrea să vă vadă.

— Georges Pioch la mine? Imposibil... Cum arată domnul acesta?

— Grăsuliu..

— El e! Pare furios?

— Ba foarte liniștit.

Mărturisesc că eram destul de îngrijorat.

Importantul meu confrate m'a tratat întotdeauna cu o strășnicie extremă. Nu m'a executat odată pentru totdeauna în numele lui Stendhal al lui Baudelaire și al Internaționalei? Nu cumva voi peri ca Marat?

Preferii deci să ies din apa caldută și învăluindu-mă cast într'un cearșaf, mă dusei să primesc uscat, pe această a două Charlotte Corday.

Dar George Pioch îmi întinse o mână cordială și-mi zise:

— Trebuie să-i salvăm!

— Pe cine?

— Pe Sacco și Vanzetti. Nenorocirii au să fie electrocuțați.. După șase ani de agonie! Să ne împotrivim.

— De acord. Ce fel de treabă e asta să omori oamenii încetul cu încetul, când au dreptul la moarte prin electricitate. Și pe urmă, dacă s'a întârziat atâta, e semn că nu sunt siguri de vinovăția lor.. Fiind la îndoială trebuie să se abțină, mai ales când e vorba să se aplica pedeapsa capitală. Să-i salvăm așa dar pe Sacco și Vanzetti.. Dar cum? Au telefon la închisoare?

(Aluzie la evadarea lui Daudet. Nota trad.)

Georges Pioch scoase atunci o hârtie din buzunar și pronunță.

— Adaugă-ți semnătura la cele care figurează sub această petiție adresată președintelui Coolidge.

Am iscălit și chiar cu amândouă mânilor dacă pot îndrăzni să spun astfel.

În momentul când scriu aceste rânduri soarta lui Sacco și Vanzetti ține de un fir prea slab. Fără să cred în eficacitatea unei petiții semnate de persoane al căror credit este destul

de şubred la Casa Albă, să nădăjduim că sârmanii vor fi în cele din urmă graţiaţi: merită, vinovaţi sau nevinovaţi, după şase ani de groază...

Sacco şi Vanzetti, condamnaţi la moarte pentru crimă de drept comun — ar fi omorît nişte încasatori de bancă — sunt revoluţionari, sau cel puţin, aşa pretind ei... De accia, fără îndoială, au fost organizate pentru ei, atâtea manifestaţii, atâtea meetinguri. Dar nu sunt oare şi în Rusia, prizonieri care aşteaptă să fie omorîţi, şi nici măcar în virtutea unei judecăţi regulate?

N'am auzit vorbindu-se că s'ar fi făcut demersuri în favoarea lor... Nici cea mai mică manifestaţie, nici cel mai mic meeting! Oare din pricină că aceşti muribunzi nu sunt revoluţionari?

În orice caz, nimeni din „partidul burghez” nu se gândeşte să-i scape şi chiar Georges Pioch însuşi, atâta de filantrop nu se deranjează pentru ei.

Tr. U. Badurul

POIANA ȚAPULUI

Poiana Țapului, dantelă fină,
De vile risipite în verdeață,
Cu vârf de munte ce plutește 'n ceață
Cu zare-albastră, mângâioasă, lină,

Mi-oi aminti întreagă a mea viață
Vacanța fericită și senină,
De Urlătoarea fără de hodină,
Zamora 'n soare, Prahova măreață...

Mi-oi aminti de două domnișoare,
Aeriene, fine.., cu-o figură
'ncadrată 'n păr bălai furat din soare.

Bertina și cu Betty-anemiate
Veniseră la aer și la cură
De usturoi și vinete tocate.

Turandot

Asociația ruso-chineză

Bolșevicul. — Na, o pușcă și jos cu englezii.

Chinezul. — Bine, dar mai întâi s'o încere pe tine.

Din ziarul Mucha (Vrșovia)

Loteria lui Kakes

Ați citit, cred, în gazete, că deunăzi, murind, la New-York, o americană bogată, și-a lăsat averea, prin testament pentru construirea unui azil în care să se adăpostească liota de pisici în mijlocul cărora se desfătase în timpul vieții.

Oameni de acestia, excentrici, se găsesc pe toate drumurile, fiindcă Dumnezeu a umplut lumea cu ce a putut.

Mai de înțeles sunt, după părerea mea, cei cari iubesc câinii, și, mai de înțeles, cei cari se pasionează de cai, dobitoc prin excelență grațios și util. Atâta e, se vede, la inima românului, dragostea de cal, încât și-a făcut pe lângă balade, și o zicală: „Calul, pușca și femeia, să nu le lași din mâini”.

Proprietarul unei mari moșii din Bacău avea un cal de rasă curată, cal, însă, de care, din pricină că îmbătrânise tare, nu se mai folosea. Îl ținea în grajd, îl vizita zilnic, îl mângia ca pe animalul care-i pricinuise mari plăceri în tinerețe — și îl îngrija ca pe un mosneag, care ar fi făcut parte din familie.

Samsarii localnici, cari îl cunoșteau de pe când călărea cu el proprietarul și știau ce sânge ales are, grămădiseră zilnic pe stăpânul calului cu oferte de cumpărătoare.

— Boierule, de ce nu-mi vindeți mie gloaba aceia? Șade de jabă în grajd!

— Fugi, jidane, că nu'l vând, era vorba cu care proprietarul încheia încercarea de târg.

Și a trecut o lună, a trecut un an, au trecut mai mulți, fără ca tocmeala să fi ajuns la alt rezultat.

Trecuse vreme, când într-o zi, ducându-se proprietarul în grajd, ca să-și mângâie calul, îl găsește mort.

Atunci ca să facă o glumă cu samsarii, trimete un argat să aducă pe Kakes, cel mai vestit geambaș din partea locului.

— Iaca, jupâne, m'am hotărit să-ți vând calul.

— Sărut mună, buierule. Și cu cât, mă rog?

— Cu zece poli.

— Mai jos nu se poate? Că e bătrân.

— Nu. Dacă 'ți place.

— Iaca, fie zece poli.

Numără geambașul și se duce, pe urmă la grajd ca să-și ia calul. Acolo, însă, durere: calul lungit la pământ fără suflare.

La spectacolul acestei nenorociri, geambașul a început să se bocească. Cum, însă, la tocmeală nu se specificase de se vinde cal viu ori mort, păcălitul nu îndrăsește să și ceară paralele îndărăt de frică să nu mănânce bătaie, că îl știa pe boier cam iute. Trebuia dar, alt chelemec ca să-și între păgubașul în parale.

S'a gândit Kakes, s'a sucit, s'a scărpinat în cap, și, într'un târziu, a găsit în fine. S'a dus la cafenea și a dat sfoară în țară cum că a cumpărat calul.

— Calul țășala ca zmeu, încheia geambașul către fiecare dintre cei pe cari îi opria ca să le spuie nouătea.

Și copiii, în Bacău, cunoșteau mândrețea de dobitoc pe care'l cumpărase Kakes. De aceea era pelerinaj la casa geambașului ca să afle toată lumea cum a făcut el de a dobândit calul, pe care, până aci, nu vrusese boierul să-l vândă nimănui.

— Și acuma, Kakes, îl vinzi? Că n'o să pui cal boeresc la cotiga ta!

— Nu-l vând, fiindcă în tot Bacăul n'are nimeni atâția sorcoveți cât face calul aista.

Sporturile de iarnă

— Atunci? întrebau, curioși, toți.
— Am să-l pun la loterie. Cine o avea noroc să-l câștige, halal de el!
— Și cât are să coste biletul?
— Zece lei.

— Cam scump, măi, Kakes.
— Nu e scump de loc, fiindcă trebuie să plasez două sute de bilete ca să-mi scot paralele și un sperț pe d'asupra.

— Fie! zice cel care întrebasese, și cumpără un bilet.

Atât a trebuit să se știe în Bacău, că Kakes a pus la loterie calul boierului — calul șașă.

Până seara s'a completat lista. Două sute de bilete a câte zece lei, făceau exact două mii, cu care să se acopere cei zece poli, prețul mor-tăciunei.

Se trase loteria și norocul cade pe Moişă Gulan, hahamul târgului. Bucurie, aldămaș, felicitări.

Când s'a dus Moişă să-și ia calul, ia-l de! — că era! înțepenit din ajun.

— Măi, șolțic, a început hahamul, când a dat cu ochii de Kakes, măi, ai să mergi dija la gros — să știi.

— De ce, Moişă?

— Ai pus la lutărie o cal mort. Te șade bine la obraz!

— Și dacă e mort, ce? Eu am zis deja că e viu?

— Dar ce să fac eu cu cal mort, măi, ganef?

— Să-l jupoi și să-ți faci cibote.

— Așa să ai tu bine!

— Dar, mai la urmă, de ce faci gură, domnule Gulan?

— Fiindcă mi-ai luvat zece lei și mi-ai dat cal mort deja.

— Bine. Na-ți două carboave și du-te la dracu!

Moişă a luat zece lei și a plecat suduind. Pe drum a împrăștiat vorba că dobitocul câștigat e mort și că pungaș dei paralele înapoi.

Când au auzit jucătorii că e rost să-și reintre în parale, l-au grămădit dela poartă:

— Banii, talhar!

— Ce bani, moi. Ești nebun?

— Zece lei dela loterie.

— Păi, n'ai jucat?

— Da, dar calul e mort deja.

— Și ce-ți pasă ție?

— Să-mi dai zece lei.

— Așa să trăești tu!

— Dar lui Moişă Gulan cum-i ai dat?

— Moişă a câștigat. Nu vrei cal, i-am dat parale — dar tu, pungaș, ai câștigat deja?

— N'am câștigat, dar calul era mort.

— Și dacă era viu, ce aveai tu d'acolo? Carnaxi că chem pulătau.

Și au plecat jucătorii cu coada 'ntre picioare, pe când Kakes, proprietar al calului răscumpărat dela Moişă Gulan, a purces să tocmească cu un tăbăcar pielea răposatului pus la loterie.

Archibald

În fiecare iarnă, mulți oameni au curiozitatea să vadă dacă nu cumva munții Carpați și-au mutat domiciliul. Din această cauză o mulțime de bucureșteni se duc la munte și acolo neavând ce face, se ocupă cu diverse sporturi de iarnă.

În iarna trecută am plecat și eu la Sinaia să-i țin Lizichii de urât. Costumul meu de sport e confecționat din toate rămășițele de lână și e cel mai urât costum din toate câte le-am purtat eu din copilărie, timp de 50 de ani. Am pantaloni scurți cu ciucuri și ciorapi de lână vârgați.

Zilnic fac exerciții penibile. Înot prin zăpada care-mi ajunge până la brâu, m'agaț de arbuști să nu cad și urc neconținut munți dreپți ca niște ziduri.

Cine dracu mă puse să-mi leg viața de o femeie sportivă? Înainte de ea știam că am un pântec rotund. Cum o să fac sport cu un asemenea pântec? Cu toate acestea, mă încăpățânerez să fiu la înălțime, antrenându-mă de zor, ca să fac plăcere Lizichii.

cu un cetățean turmentat, sprijinit de brațul unui vardist. De câte ori Lizica trece pe lângă mine, cu viteza unui meteor îmi strigă:

— Ce caraghios ești!

Eu aș vrea să-i răspunz un cuvânt măcar, dar pentru a articula două silabe, am nevoie de stabilitatea centrului meu de gravitate, pe care cu multă trudă mă căznesc să-l păstrez.

— Acum, îmi spune profesorul meu de patinaj, puteți să încercați să mergeți fără sprijin. Hai, curaj!

Acest om e cel mai laș individ. Mă împinge înainte, fără pic de milă și-mi dă drumul.

Nu mai sunt stăpân pe mine. Nu sunt decât o piatră banală svârlită înainte de o praștie. Am viteza unui avion de vânătoare, și-mi face impresia că voi merge așa până la capătul pământului.

Dar asta-i numai o iluzie. Mă oprii mai lesne după cum credeam mnyo mai lesne după cum credeam Deși, după sfaturile ce le promisem, m'am căznit să stau aplecat, cu fața

Ea are grații de pisică. Patincază admirabil, ridicând piciorul la înălțimi anormale. Văzând-o, ți s'ar părea lucru ușor, dar în realitate e altă căciulă.

Mi s'a legat de picioare un fel de cuțite de dezert. Lumea zice că astea sunt patine.

Ce stranii instrumente de tortură. Dacă stau pe loc, mă doar glesnele, dacă încerc să merg, cad. E o dilemă îngrozitoare.

Eliza desemnează în goană pe ghiță curbe savante. Acest fapt nu m'ar supăra cu nimic, dar vezi că aceste curbe savante se încrucișează cu alte curbe și mai savante, pe care le execută un tânăr blond.

Profesorul meu e un tânăr politicos, în jurul căruia mă învârtesc ca un fluture de noapte în jurul unui bec electric. În dorința de a-mi păstra echilibrul, seamăn mai de grabă

înainte, totuși am căzut pe spate.

Toți patinatorii începători cad pe spate. În cădere am dat peste doi îndrăgostiți, apoi peste un domn gras care a căzut peste mine cu toată greutatea corpului său.

Pentru astăzi e destul. Es de pe pistă foarte modest, în patru labe.

Dar mai e și ski-ul: Aceasta e o invenție diabolică, un aparat care-ți reamintește camera de tortură din evul mediu.

Mi se atașează de picioare două scânduri lungi de doi metri. Fără aceste scânduri, merg destul de greu prin zăpadă. Cu ele nu mai merg de loc.

În tot momentul trebuie să nu ridic piciorul cu mâna, ceeace-mi ia prea mult timp și mă face să transpir vârtos.

După trei pași făcuți în felul acesta, ceilalți tovarăși ai mei de-abia

se mai zăresc în depărtare. Puțin mai la o parte, tânărul acela blond și Lizica formează un curios semn de întrebare.

Incerc din nou să merg cu gâfâeli disperate. Dar pe când ceilalți au făcut zeci de chilometri, eu de-abia am înaintat cu un decimetru. Fără a fi un matematician extraordinar, îmi dau perfect de bine seama că n'am să-i mai ajung.

Dar bobsleighul? Cea mai penibilă drăcie a secolului.

Se instalează câte patru victime pe o săniuță ridicol de strâmtă. Cu genunchii desfăcuți se vâra unul în altul. În spatele meu am un neamț, care-mi strivește șoldurile cu genunchii lui. În fața mea, cea mai elementară logică ar dicta ca s'o am pe Lizica. Dar nu, în față am pe tânărul blond, sub pretext că Lizica trebuie să conducă mașina.

Acesta o ține, tot cum îl țiu și eu pe el, trecându-i brațele pe sub subțioară. Dar vezi că asta mi-e tot una.

Dar asta nu mă împiedică de a nu-l strânge cu o dragoste falsă, de și-l urăsc. Fie vorba între noi, am oarecare frică.

Dar frica mea e destul de justificată. Trebuie să coborâm la vale pe o potecă îngustă, cu o pantă foarte vertiginoasă.

Pornirăm. Alunecăm cu o viteză nebulă, între doi pereți de zăpadă.

Ași vrea să mă opresc, să-mi scriu testamentul. Într-adevăr, când ești încă deplin sănătos, nu te gândești să-ți regulezi afacerile.

Trebuie să fii foarte pervers să găsești această coborâre plăcută. O isbitură neprevăzută mă smulge din locul meu. Echipa se desparte, „bobs”-ul se răstoarnă, gura mi se umple de zăpadă. Mă trezesc astfel cu nasul între genunchii neamțului. Toată lumea îmi reproșează acuzându-mă pe mine de provocarea accidentului.

Da, eu sunt marele vinovat.

Nu'ndrăznesc să caut răcă tânărului cel blond. Cu siguranță că e mai vânjos ca mine.

Nici cu Lizica nu'ndrăznesc să mă cert. Mi-e teamă că va țipa mai tare ca mine. Singurul lucru ce-l voi face e să-mi fac valiza și s'o șterg la București. Nu vroi să mă facă ridicol o fată de nimic, pe care am scos-o din mizerie, o manicurează, căreia eu i-am cumpărat primii ciorapi de mătase.

Dar ca să-i arăt că nu sunt așa fraer cum poate și închipue ea, îi șoptii înainte de culcare printre dinți:

— Dragă Lizico, răbdarea mea a ajuns la capăt. Naintea ochilor am început să văd roșu.

Începutul a fost minunat. Lizica rămase uimită.

— Nu-mi place scandalul, continuai eu pe acelaș ton, încurajat de tăcerea ei. N'am poftă și nici ambiția să-ți provoc amantul la duel. Dar îți dau ordin să rupi orice relațiuni cu tânărul cel blond. Îți interzic să mai stai la taifas cu el.

Lizica îngălbeni, apoi se făcu toată roșie la față.

— Amantul meu? Ai zis, amantul meu?

N'am apucat să-i repet a doua oară că două palme sdravene primii în plină figură, una mai aproape de nas și alta în dreptul ochiului. Dacă s'ar putea măsura forța unei palme cu un aparat oarecare, v'ași putea afirma cu certitudine că am primit două palme de cel puțin 1000 stele verzi.

Atâta mai îmi trebuia.

Să-l ia dracu de sport.

„POANTE”... BOANTE

UNUIA

Nu'n zadar
Sunt momente,
Când se crede el, un far —
Dacă e un farniente..

TARA

Peste tot : plăcintării
Și mai mici ca și mai mari..
Nu sunt probe vii.
Că mi-e țara cuib de plăcintari ?

UNUI PREOT SACHELAR

Frumoase ațitudini —
E drept! — de sachelar!..
Dar, după aptitudini,
Ar fi mai mult... chelar..

FEMEII
DIN TOATE TIMPURILE
ȘI DE PRETUTINDENI

..E parabola minciunii —
Ce se lasă tot mai goală..
Însă, duhu 'ntelegiunii
Precizează : — parabola..

Gridim

— Chelner, te-ai înșelat la socoteală, face 13, nu 14.

— Credeam că sunteți superstițios.

După Passing Shord Londra

Moșturi

Suspect !

— Imposibil Jenny să nu fi avut vre'un musafir în lipsa mea! zise Ionescu svăpăiatei sale soții.

— „Îți jur pe ochii mei Georges că n'am avut pe nimeni! Parol! Să poate să mă bănuiești tu pe mine! Dar de ce 'ntrebi?!?”

— O! Nimic! Nu-mi pot explica însă proveniența celor zece dopuri de șampanie de sub pian!

Pe șleau

Hodorogescu, nevoit să urmeze o cură la Vatra Dornei, recunoscută ca stațiune foarte scumpă, — se duce pentru a-l costa viața ceva mai ieftin să caute locuință la țărani din împrejurimi. Într-o casă țărănească găsi într-adevăr o cameră acceptabilă și-l întrebă pe țaran:

— Frumoasă grozăvenie nu e odaia, — dar ași lua-o totuși? Ce chirie ceri amice?!?

— „Nouă mii de lei pe lună boerule!”

— Bine dar... unde ai grajdul?

— La ce aveți nevoie de grajd?

— Pentru boul care va plăti nouă mii de lei pentru asemenea cocină.

Între ele !

— Mimmy dragă! Am impresia căci Nicu nu mă mai iubește de loc! Nu vorbește decât de ceeace nu mă mai interesează nici de cum.

— „Și anume decă draga mea?”

— Numai de el!

Băiat practic !

— Costei dragă! Am de gând la anu să mă retrag din afaceri și să-ți predau prăvălia ție.

— „Știi ceva taticule! Eu nu sunt așa de grăbit! Mai condu câțiva ani tu prăvălia, — și'apoi... ne putem retrage amândoi din afaceri.

Replică.

În colț de stradă un cerșetor. — Doamna căreia i-a întins mâna îi zice :

— Ai aparență c'ai putea foarte bine să muncești ? De ce cerșești în stradă.

— „Da! Dar nu sunt atât de prost cât arăt !

*

Ah! leatul !

Capitanul vaporului „Măcin“ inspectează mereu echipajul sub raportul curăteniei corporale.

— Unde ți-este peria de dinți Apătescule?! se răsti el către un mate-lot.

— „Aici, să trăiți d-le capitan ! răspunse el și scoase din buzunar o perie de unghii cam pleșuvă.

— Dar n'ai să mă faci să cred că asta e peria ta de dinți. Nici nu-ți intră în gură!

— „Nu intră'n gură să trăiți d-le capitan... Scot eu dinți însă.”.

*

Punct de vedere.

— Dar bine Mișule dragă ! N-ai nici o ocupație și vrei să te căsătorești Ce, tu crezi că o să trăiești din dragoste?!? Mare copil mai ești măi!

— „Prost ești măi Jeane ! Am să trăiesc cu banii tatălui.. dragostei mele.

*

Copiii.

— Nicușor ! A făcut ceva progrese sora ta la canto ?

— „Da, nene Ionescule ! Tata și-a scos deja vata din urechi.

Dandelly

PRETENȚII EXAGERATE

— Da, domnule colonel, primesc cu plăcere să intru ordonanță la dumneavoastră, mai ales că în țivil am fost lacheu.. Dar vă cer numai două zile libere pe săptămână și să-mi dați mie hainele vechi ale dumneavoastră.

O seară instructivă

Domnul, doamnei. — Vrei să mergem la teatru astă seară ?

Doamna. — Unde ?.

Domnul. — Unde ți-ai vrea.

Doamna. — E ușor de zis.. Ultima dată când am fost am văzut o piesă oribilă.

Domnul. — Fapt e că piesele cari se reprezintă acum arată și exalta-ză moravuri destul de respingătoare.

Doamna. — Ah ! o adiere numai, o adiere de aer curat !

Domnul. — Dacă am merge la cinema ?

Doamna. — Foarte bună idee ! Am atâta sete de un spectacol mai moral !

Domnul. — La cinema vei fi mulțumită.

Doamna. — Așa putem să-l luăm și pe Toto. Măine e Duminică, n'are liceu, se poate să se scoale mai târziu.

Domnul. — Bine că avem și cinematograful. Altfel n'am mai ști unde să ne ducem copiii. (Iată-i pe toți trei la cinema. Pe ecran apare titlul filmului).

Toto (citind tare). — „O pasionantă aventură de amor”... (Tatălui său). Ce însemnează asta ?

Domnul. — Nu știu...

Doamna lui Toto. — Taci și uite-te.

Toto. — Bine mamă.. (Privește în tăcere câțva timp, apoi adresându-se mamei sale) :

De ce e în costum de baie doamna accia ?.. Nu e apă..

Doamna. — Așteaptă.. are să fie desigur...

Toto. — Și de ce sunt în costum de baie și celelalte doamne cari sosesc ?

Doamna. — Lasă-mă în pace.

Toto. — Dece vin și domni în costum de baie ?

Domnul. — E o modă americană.

Toto. — Eu dacă mi-ași arăta spatele aș primi bătaie.

Doamna. — Nu e vorba de asta..

Toto. — Și tu, mămico, dacă ți-ai arăta spatele ?

Domnul. — Haide, astâmpără-te !.

Toto. — Bine, taticule.

Doamna (încet domnului). — Copilul ăsta face niște reflecții !..

Domnul. — Înțelege și el că sunt unele lucruri nu tocmai frumoase de văzut.

Doamna. — Mulțumesc pentru mine.

Domnul. — Găsesc spectacolul acesta indecent.

Doamna. — Vorbă să fie !.. Il mănânci din ochi !

Domnul. — Eu nu am susținut să mergem la cinema.

Doamna. — Pardon tu ai avut ideea.

Toto. — De ce se strâmbă tânărul și eu domnișoara ?

Domnul. — Unde ai văzut tu că se strâmbă ?

Toto. — Închid amândoi câte un ochiu privindu-se. Guvernanta mea face la fel cu sergentul.. Mi se pare foarte urât..

Doamna. — Am s'o dau afară pe bona ta.

Toto. — Dar n'ai să-i spui că ți-am raportat ?

Doamna. — Nu, Taci.

Toto. — Bine mămico.

Doamna, domnului. — Noroc că nu înțelege.

Domnul. — Ești sigură ?.. Cu dracii ăștia de copii, nu poți să știi niciodată.

Doamna, lui Toto. — Poate că te plictisești. Dacăm pleca ?

Toto. — Oh, nu, e atât de interesant!.. Numai iată doi tipi cari au perfect aerul de a se plictisi..

Domnul. — Unde ?..)

Toto. — Cu două rânduri în fața noastră. Doamna a adormit pe umărul domnului și domnul doarme pe umărul doamnei. Mai bine ar fi stat acasă..

Domnul, lui Toto. — Nu te ocupa de oamenii aceia.. (Încet doamnei). E scandalos. Copilul ăsta are dreptate. Astfel de oameni ar trebui să stea acasă.

Doamna. — Își inchipuie că nu-i vedem

Toto, cu ochii fixați pe ecran. — Oh ! un domn și o doamnă cari vor să se sărute. Nu !.. ba da.

Doamna. — Hai să plecăm.

Toto. — Oh ! Dece îi pune nasul în gură ?..

Domnul. — Dar ești nebun !.. Nu e adevărat.

Toto. — Atunci, dacă nu e nasul, ce îi pune în gură ?

Domnul. — Destul.. Plecăm.

Toto. — Nu-mi pasă, acum s'a sfârșit.. Spune, mamă.. Au să se căsătorească ?

Doamna. — Nu știu..

Toto. — Păreau atât de mulțumiți amândoi..

Domnul. — Au să se căsătorească cu siguranță.

Toto. — Spune, taticule.. Când te-ai însurat cu mama, și tu i-ai pus nasul în gură ?..

Domnul. — Iarăși !

Toto. — Ah ! da !.. E adevărat.. Nu e nasul. Ai să-mi spui ce e, nu e așa ? dacă sunt cuminte..

Domnul, doamnei. — Și când te gândești că am văzut desfășurându-se o aventură virtuoasă.

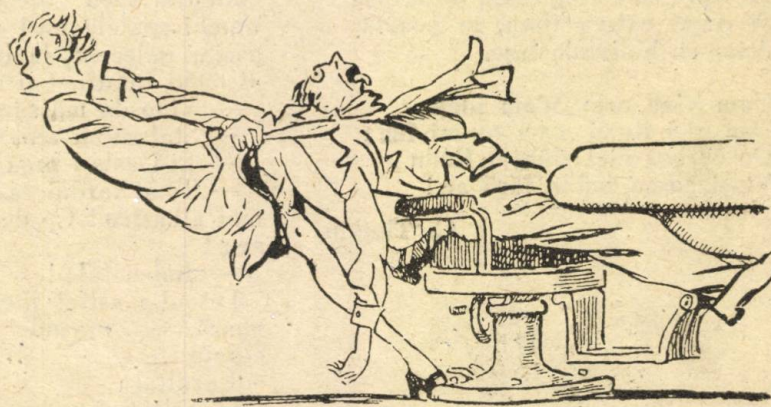
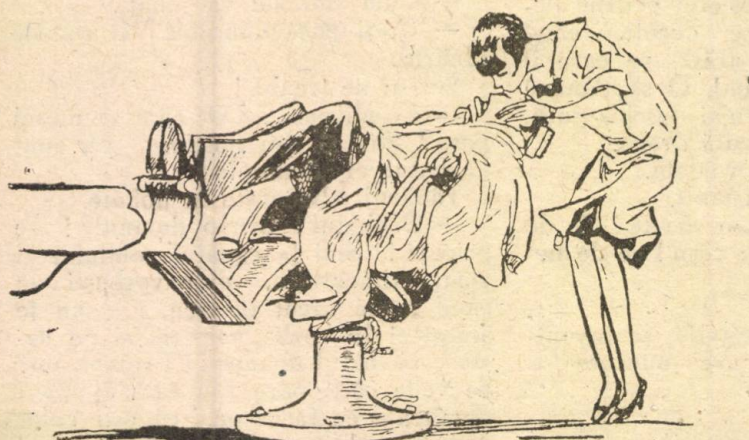
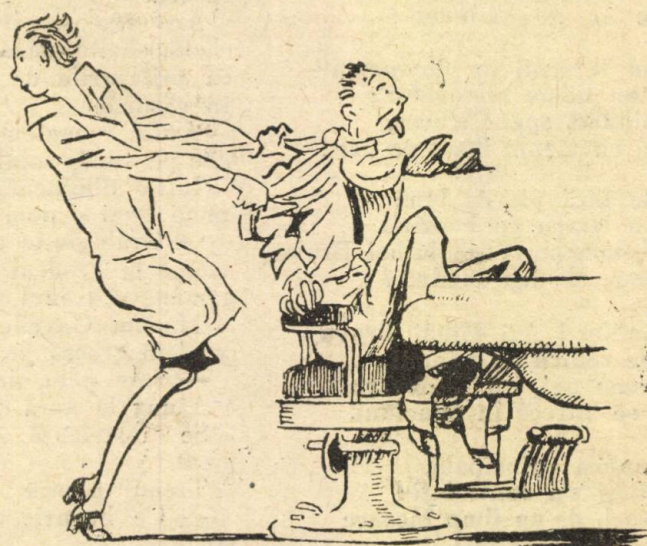
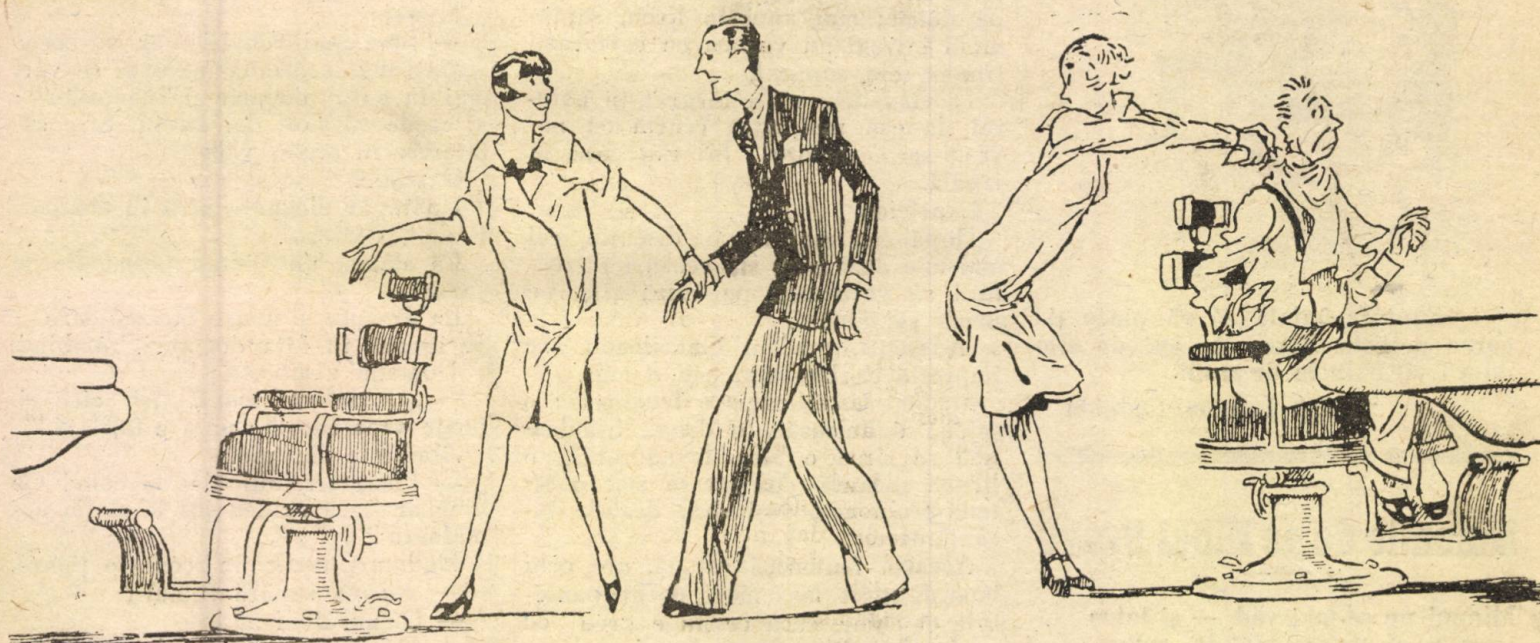

Femeile bărbier

Avantagii

Desavantagii

Mizerabila, mi-a luat clientul !

Desen de Henry Fournier

URSUZUL

— Sunt încântată că vă place țigarea aceasta. Timp de ani de zile mi-a ferit hainele de molii.

După London Opinion

Minunile de pe Mihai Bravu

Minuni nu se mai văd, — și totuș
Cam ce-ai putea, matală, spune,
Văzând vardist pe Mihai Bravu,
Este sau nu este minune?

Sau când te scoli de dimineață
Și vezi un domn măturător;
Nu e minune, spune sincer,
Să-l vezi cu târnul dând de zor?

E noapte fără pic de lună
Și vezi o lampă cu benzină
Arzând,—te'nchini; pe Mihai Bravu,
Un felinar, să dea lumină?

Da, domnilor! Azi Mihai Bravu,
E un mic centru de minuni;
V'o spunem noi, nu „Adevărul”
Ce-adeș se 'ntrece în minciuni.

Insă minunea principală,
Care puteți s'o controlați:
E că pe-aci, de-un timp încoace,
Se nasc copiii fără tați.

Femei și fete (vorba vine)
Le vezi cum din senin se'ngrășe
Și după cât-va timp, la poartă,
Apar cu bidiviu'n fașe.

Cum vine asta, n'am ideie,
Dar nici iluzii mari nu-mi fac;
De oarece nici sfântul Radu
Nu-și cosea haina fără ac!

C. Timidu

D. Gavrileanu are un grav defect.
E uricios.

Și ursuz cum nu e altul.

Când era mic, stătea ceasuri întregi fără să sugă fiindcă n'o voia pe doică; mai apoi la liceu, săptămâni întregi nu vorbea cu camarazii fiindcă era supărat.

D. Gavrileanu s'a însurat, și natural, la cea mai mică ceartă cu nevastă-sa, caracterul lui rău iese la iveală.

E uricios.

După cea mai mică discuție, cel mai mic dezacord, stă ceasuri întregi fără să vorbească pe urmă zile, pe urmă săptămâni.

Adeseori, madam Gavrileanu are impresia că bărbatul său e mut.

Madam Gavrileanu e frumoasă; o șatenă delicioasă (e drept, întodeauna se zice o blondă adorabilă, o brună picantă, dar nu se zice o șatenă frumoasă, deși sunt destule încântătoare).

Această frumoasă șatenă, are ochi imenși, mult mai mari decât pânțele ei chiar, ceea ce nu e greu cu moda actuală, și o gură roșie ca un sovi.

Are, zău, și câteva defecte: e cochetă, cheluitoare; vă închipuiți dar că prilejurile de ceartă nu lipsesc în căsnicie.

Astfel, matematic, cincisprezece zile pe lună, soțul e mut.

Intr'o dimineață soții erau în termeni buni și domnul îi zise doamnei:

— Grăbește-te dragă că mergem la mama la Predeal să petrecem o săptămână și trenul pleacă la ora 9.

Madam Gavrileanu își înodă o voaleță groasă pe față și veni.

— Sunt gata, dragă!

Ajung la gară.

Se instalează într'un compartiment.

Trenul pleacă.

— Ce bucurie draga mea, suntem singuri.

— Azi ești gentil, vrei să te iert că ai fost așa de uricios din pricina decolteului meu (dece decolteu când numai spatele mi-l arăt) pe care îl găsi ai indecent, la bal. O săptămână ai tăcut înbufnat și n'ai deschis gura.

— Vino de mă sărută dragă.

— Stai să-mi scot voaleta.

— Ei! asta-i prea mult.

— Te-ai fardat ca o cocotă! Ce de mai albastru! Ce de roșu! ce de negru!

— Imbecilule!

Discuția astfel începută, se înveninează, se aprinde, se mărește. E ceartă.

Rezultat:

În colțul din dreapta al compartimentului, madam Gavrileanu, tremurând de necaz, își lustruiește unghiile, agresiv.

În colțul din stânga, gata să tacă iar o săptămână, cu buzele strânse,

d-l Gavrileanu e absorbit de citirea gazetei.

— Ce caracter! Ție ți-ar fi trebuit una tot ca tine. Pariez că n'ai să vorbești până 'n Predeal.

Mutism.

— Spune-mi răutăți, dar vorbește.

Mutismul continuă, ursuzul se vâri mai în colț, departe de nevastă-sa: ai crede că sunt doi streini care călătoresc în același vagon.

O stație.

Un tânăr elegant, intră în compartiment. Privește.

La stânga un domn posac citește jurnalul.

La dreapta, o femeie încântătoare. Se așează în fața doamnei, zâmbind.

Doamna zâmbește.

— „O bucureșteană, își zice el, poate vreo cocotă: prea e fardată!”

Zâmbește din nou.

— „Dar streinul ăla de colo! Ce bine ar fi să se dea jos la stația următoare!”

Madam Gavrileanu scoate o țigare.

— Nu vă supără fumul?

— O, nu, doamnă!

— Dar pe dvs. domnule? întrebă ea, tachinatoare pe bărbatul său.

Ursuzul scoate un fel de mormăit nearticulat.

— Ce nărod și călătorul ăsta, spune cu jumătate glas tânărul elegant.

Mica madam Gavrileanu zâmbește. Călătorul din colț citește jurnalul.

Tânărul se decide.

Intră în vorbă.

Ea îi răspunde.

Ursuzul, cu ochii în jurnal, e contrariat. Ce tupeu și pe tipul ăsta; și ea îi răspunde, proasta. Dar ursuzlăcul e mai tare și tace.

Tânărul prinde curaj.

Și deodată, soțul vede piciorul tănărului atingând pe al nevastă-sii, iar un braț luând ofensiva și mijlocul doamnei.

Asta e prea mult.

D. Gavrileanu se scoală și iese din mutismul lui.

— Cum văd, nu vă jenați.

— Ce-ți pasă dumitale? îl repede tănărul.

Vezi-ți de treabă!

— Ce-mi pasă? Dar cum să nu-mi pese? Știi că ești nostim? Eu sunt bărbatul ei, domnule!

Tânărul izbucnește în hohote.

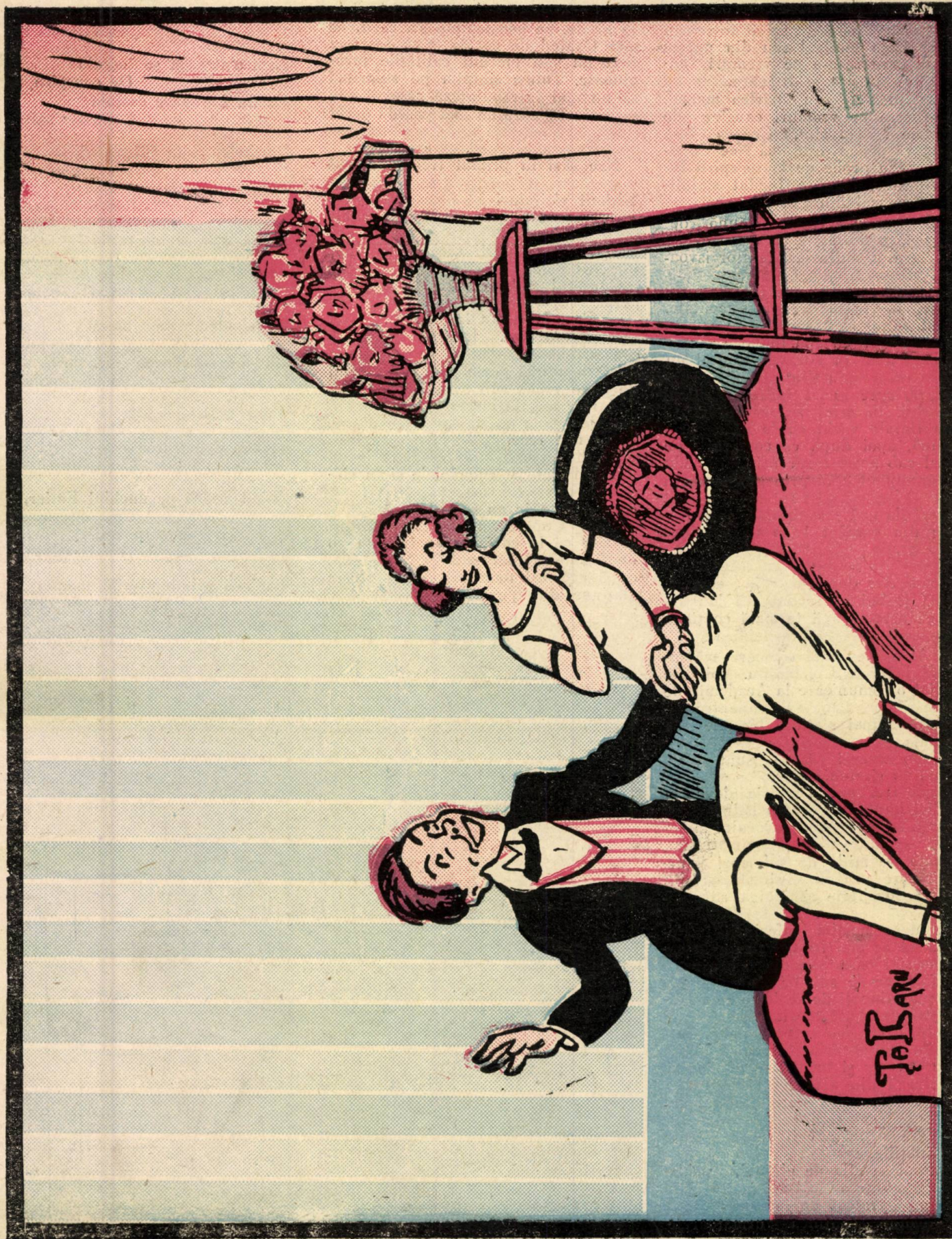
— Bărbatul! Bravo domnule! Te pricepi! Stai la capătul celălalt al compartimentului, nu-i vorbești de când m'am urcat în tren, nici nu te amesteci în vorba noastră, și pe urmă... bărbatul doamnei! Frumos, nu?

Se vede că-ți pare rău că n'ai făcut dumneata ce făcu eu, că ești gelos de succesul meu. Bărbatul doamnei! Vezi-ți de treabă, domnule! Și dacă te mai amesteci în convorbirea mea cu doamna, încheie junele îngroșind vocea și exersându-și bicepsii în aer,

să știi că-ți mut falcile! **Niki**

Galanterie

— Va să zică nu regreți viața de flăcău ?
 — O, nu ! M'am săturat de mâncarea de restaurant.

(Journal Amusant)

Explicație... părintească

Se-anunțase într-o seară
O serbare la Terasă,
Dată 'n beneficiul celor
De la „Vatra Luminoasă”.

Mai scria încă afișul
Ce era lipit afară,
Că la dans, din două muzici,
Una va fi militară.

Auzind de toate-aceste,
Jeni, fata lui Stamate,
Alergă îndată acasă,
Să întrebe: cum se poate

Ca un orb fără de vedere,
Ce-abia merge cu bastonul
Să se ducă pe la baluri
Și să joace „sarlestonul”.

Maică-sa 'i explică 'ndată
Cu grai dulce, părintesc:
„La serbare, joacă alții,
Orbii numai îi privesc!”

Dinpoet.

PROVERBE TURCEȘTI

Două lucruri face câinele în acelaș timp: mănâncă pâinea și dă din coadă.

Omul trăește numai din cauza cinstei numelui său.

Sunt câteva femei, cari fac din soții lor trandafiri.

Acela care dăruiește puțin, dăruiește din inimă; acela care dăruiește mult, dăruiește din prinosul său.

Dacă ai bani, lumea spune că ești înțelept, dacă n'ai însă bani, atunci spune că ești un prost.

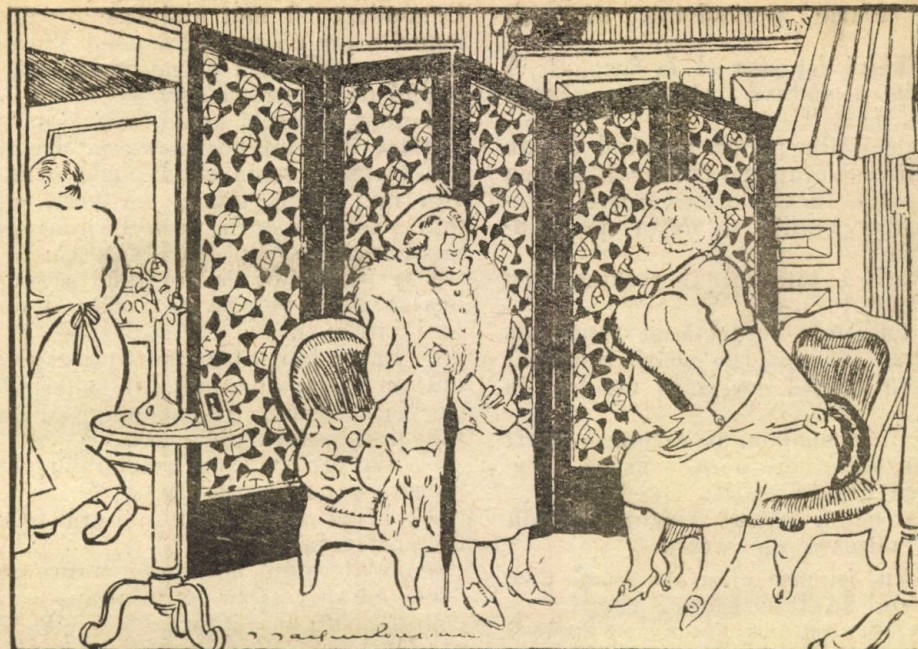
Aceluia care cere iertare, sabia nu-i face nimic.

O rugăciune care nu pornește din inimă, nu duce la ceruri.

Sărăcia este o cămașă de foc.

Acela care spune oamenilor adevărul, se află cu un picior în scară.

Acela care spune: știu totul, acela de sigur că nu știe nimic.

— Servitoarea dumitale își cam permite cu dumneata.
— Da, le tolerez servitorilor vechi: gândești-vă că pe aceasta o am în serviciu de peste o lună...

VECINA

Sosind pe culoarul etajului, Sandu Irinel se lovi aproape nas în nas cu Vetuța Scândură, care tocmai eșea din casă.

— Bună seara, madam Scândură, zise Sandu, scoțându-și cu respect pălăria.

— Bună seara, domnule, răspunse tânăra femeie, căutând să-l evite. Dar Sandu îi tae drumul, șoptindu-i la ureche:

— Tot nu?

Vetuța știa foarte bine ce vrea Sandu. Ori de câte ori întâmplarea îi pune fața 'n față, tânărul o ruga să primească să-i fie amantă. Ea-și scutura părul blond și răspunse indignată:

— De câte ori vrei să-ți repet că „nu?” Bărbatul meu cât a trăit cu mine a fost un mizerabil. Imi dau seama acumă că bărbații sunt niște câini. De doi ani de când sunt văduvă am trăit destul de liniștită. Mă simt bine așa cum sunt.

— Și eu vă găsesc destul de bine.

— Taci!

— N pot. Te iubesc prea mult. Te doresc ca un nebun. Trebuie să fii o dată a mea.

— Sst... Trebuie să fii cam într-o ureche să vorbești așa de tare pe culoar! Vrei să ne audă vecinii? Eu ții la reputația mea. Știi ce va să zică un vecin. Stă veșnic cu urechea la pândă. Ajunge un singur cuvânt să mă compromit pentru totdeauna. Și numai asta n'aș vrea să mi se întâmple.

Comedia asta dura de șase luni, adică de când Sandu Irinel avusese șansa să găsească un apartament simpatic, în această casă așa de li-

niștită, unde toți locatarii erau tot lume bună.

De sigur în tot orașul nu puteai găsi un imobil, cu locatari mai serioși și cu moravuri mai austere ca acesta. Marea poartă dela intrarea imobilului îi da aparența de mănăstire. Scara cu vitrourele multicolore și cu preșurile groase, îi făcea impresia unei capele. La fiecare etaj nu găseai de cât familii serioase de burghezi liniștiți.

Numai la al treilea etaj, tânăra madam Scândură și năbădăiosul Sandu Irinel păreau ceva mai suspecti în această casă atât de respectabilă.

Dar tânăra d-nă Scândură, care-și agonisea existența lucrând într-un mare atelier de croitorie, trecea drept o văduvă model, cu toți cei 50 de ani ai ei desăvârșiți, cu tot părul ei cel blond, buze senzuale și nasul copilăresc. Cât despre tânărul Sandu Irinel, funcționar la o mare bancă din Capitală, trecea drept un bărbat muncitor, care se preocupă mai mult de viitorul lui și mai puțin de femei.

Sandu și Vetuța locuiau acelaș etaj, ușe lângă ușe. Zilnic se vedeau fără să vrea, iar zidul care le despărțea odăile era atât de subțire, că seara Sandu își auzea vecina făcându-și preparativele de culcare. Cum vrei oare să nu i să se aprindă călăele? Cum vrei oare să nu se gândească fără 'necetare la micul pat alb, atât de apropiat de al său, la adorabila văduvioară, care îmbrăcată într-o spumă de dantelă se vâra sub plapumă?

Sandu căzu deci într-o stare fe-

brilă foarte periculoasă sănătății sale.

— Vax! Își zise el la început. A consola o văduvă tânără e lucru foarte lesne.

Și deci din prima zi când Sandu întâlni pe Vetuța pe culoar, îi și făcu declarația. În zilele următoare o repetă, dar Vetuța se arăta neînduplecată.

În seara asta iar îl respinse cu răutate.

— Lasă-mă, respectă-mi reputația. Nu mai mă opri pe scări. Singurul serviciu ce ți-l cer, e să mă lași în pace.

— Bine madam, îi răspunse scurt Sandu, decis de data asta să înceteze cu urmărirea.

Dar odată rămas singur, Sandu avu o mișcare de revoltă.

— Nu, își zise el, n'am să-mi plec eu capul în fața acestei văduve ridicole. Și toată noaptea se gândi prin ce mijloc ar putea-o îndupleca să-i primească curtea și de oarece Sandu nu era prost, găsi calea ce trebuia să urmeze.

Pentru că rezistența Vetuții se baza pe reputația ei, de femeie serioasă, cel mai bun lucru era ca mai întâi s'o compromită în ochii vecinilor.

Luă deci hotărârea că seara, în loc să vie de vreme acasă și să se culce cuminte, cum făcea de obicei, să întârzieze în oraș cu prietenii sau să caște gura pe străzi și să nu vie acasă înainte de ora 1 sau 2 noaptea.

La poartă, cu o mână timidă, trăgea ezitând de cordon. Poarta se deschidea. El o închidea binisor. Apoi mergând în vârful picioarelor, când trecea prin fața ușii portăresei își subția glasul, murmurând:

— Vetuța Scândură.

Mizerabilul. În loc să-și dea numele lui, da numele vecinei sale.

Această manevră fu dusă o lună încheată. Când Sandu se întâlnea cu Vetuța pe scări, se făcea că n'o mai bagă în seamă, dar aceasta încetul cu încetul părea că se transformă, manifestând în fața lui oarecare turburare. Roșea jenată, plecând ochii jos, ezitând, înainte de-a închide ușa, ca prinsă de o dorință de a-i vorbi.

În fine într-o zi Vetuța îl opri pe culoar.

— Vai domnule, îi zise ea, nu știu de ce, dar portăreasa a început să mă privească cu un aer disprefuitor. Nu va fac nici un reproș, căci știu că n'aveți nici o vină, dar ce mă fac eu? Să mă mut, nici vorbă, dar ce mă fac eu cu reputația mea pierdută?

Sandu atâta doar aștepta. Cu o mână îndrăzneată o apucă de mijloc șoptindu-i.

— Dacă-i așa, ce mai aștepti? Și înainte de-a da timp frumoasei văduvoare să mai protesteze o și împinse în odăa lui.

Acum în fiecare seară, sau Sandu doarme la Vetuța, sau vice-versa.

Câte-odată își mai amintesc de dialogurile lor de pe scări, când Vetuța se arăta sălbatică și neînduplecată și râd de se prăpădesc.

Vetuța e veselă acum, căci și-a recăpătat în felul acesta stima vecinilor, tocmai acumă când poate o merită mai puțin. Sandu nu vrea să-i mărturisească prin ce mijloace a făcut-o să se mai îmblânzească.

Dar pentru că ea continuă să vorbească de reputația ei Sandu o dojeni într-o zi.

— La ce bun să te martirizezi pentru un lucru de nimic? Gândește-te ce viață duceai. Veșnic singură. Nu puteai eși seara nicăierea..

— Ba eșeam seara scumpule, răspunse ea cu însuflețire.

— Eșei seara și nu ți-era frică de portăreasă?

— Să-ți spun, continuă Vetuța voioasă, să râzi și tu să te prăpădești. Ori de câte ori întârziam peste 12, când treceam prin dreptul ușii portăresei, îmi îngroșam vocea și în loc să-mi dau numele strigam:

— Sandu Irinel!

Rică

Cugetare

De ar avea și musca 'mpărăție
O clipă n'ar mai sta la șovăială
Și l'ar numi 'mpărat pe domnul Goga
Ca unul ce-o întrece în.. ciupeală.

Ciupac

SUFLET MILOS

— Chelner scoteala!

— Indată domnule, numai făgăduiți-mi c'o să vă păstrați tot calmul necesar.

Desen de Angeli

Tristan Bernard

Furie tragică

În ziua în care celebrul actor englez Harvey Shavenchin jucând pe Hamlet și antrenat de-o mișcare tragică, ucise cu adevărat pe Polonius (pe care-l jucă David Skabby) prin perdea, fu o mare emoție în Londra. Shavenchin fu adus în fața conducerii. Dar se dovedi că lucrase cu un fel de furie în afară de orice responsabilitate și fu achitat.

În ziua când reapăru pe scenă și tot în rolul lui Hamlet, i-se făcu nemaiapomenite ovații. Jucă primele acte cu mai mare înfocare decât oricând și ajuns în actul perdelei, omorî încă odată pe Polonius pe care-l jucă Percy Moanful.

Shavenchin fu adus din nou în fața conducerii. Chestiunea părea mai greu de rezolvat. Fu achitat totuși dar oprit de a mai apare în Hamlet.

Timp de șase luni juca roluri foarte calme. După șase luni, fiindcă părea înblânzit se semnară nenumărate petiții, pentru a-și putea relua rolul favorit. De astă dată directorul își procură pentru rolul lui Polonius un om descurat de viață și asigură văduvei sale o indemnitate convenabilă. Apoi în ziua reprezentației, direcția publică în ziare note în felul acesta:

„Ni-se pare că rău s'a făcut arătând încredere în liniștea aparentă a lui Harvey Shavenchin. Pare că de două zile simpaticul artist dă semne neliniștitoare de agitație“.

În seara aceea, a fost potop de lume la teatru și locurile se vândură de la două la cinci guinee.

Câteva clipe înainte de actul omorului, directorul lua deoparte pe Shavenchin.

— Harvey te sfătuiesc să fii liniștit. Dar adevărul mă obligă să-ți spun că Jeny Bamboo care joacă pe Polonius, e un om sătul de viață. Sunt sigur că nici un accident n'are să se întâmple. Însă pentru orice eventualitate am asigurat o despăgubire doamnei Bamboo.

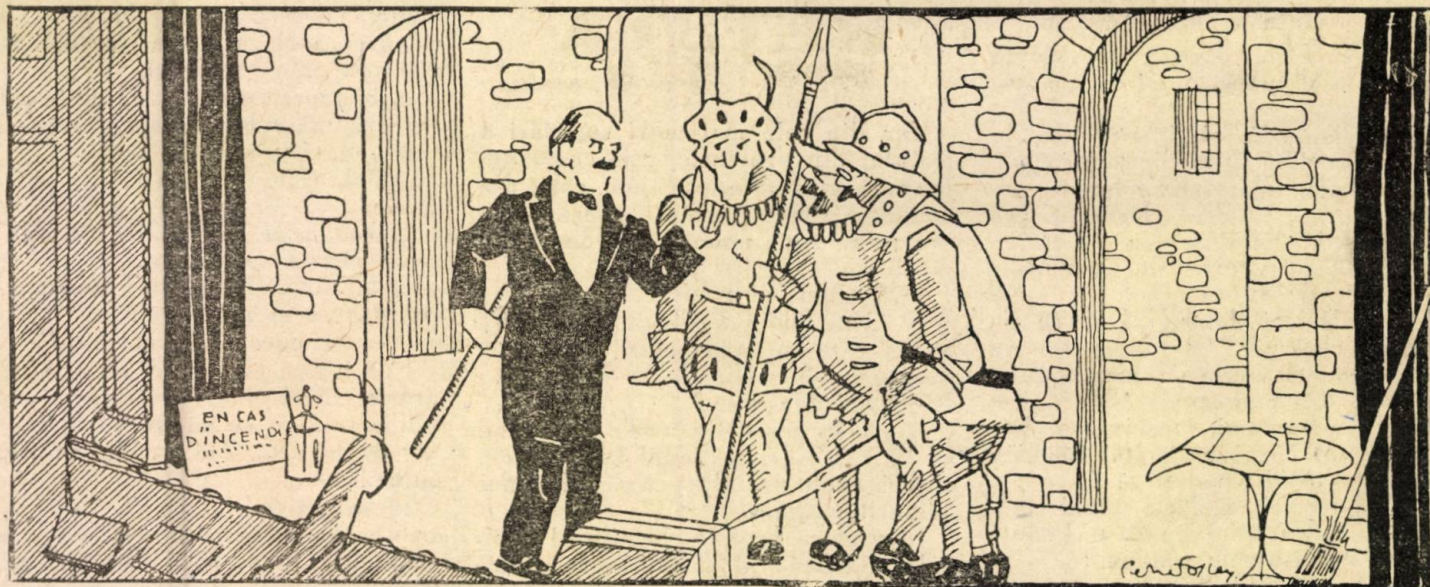
Gândul că aproape avea voce să omoare pe Bamboo, îl răcori complet pe Harvey Shavenchin.

Când intră în scenă nu păru să aibe agerimea lui obișnuită. Când strigă: „Un șoarece, un șoarece“ găuri perdeaua atât de molatec încât deabia dacă îl va fi înțepat ușor pe Bamboo.

Cu toată perdeaua, publicul văzu după încetineala gestului lui Shavenchin că nu era de temut nici un accident. Valuri de urlete și de fluerături forțară pe Shavenchin să părăsească scena. Nu mai puțin apare la sfârșitul ultimului act și în zilele următoare tumultul fu atât de mare la intrarea lui în scenă, încât în cele din urmă interveni poliția și împiedică reapariția lui în teatru cel puțin în rolul lui Hamlet.

REPETIȚIE

— Va să zică ne-am înțeles: la ridicarea cortinei, vă repeziți toți în scenă: doi la dreapta, trei la stânga și restul în fața cortegiului strigând „Trăiască Regina“.

Siretenia unui încornorat

Nae Cerbu mototoli și svârli cu scârbă peticul de hârtie ce-l primise cu două minute mai de vreme.

Aprinse apoi o țigară, căutând să se gândească la altceva, dar nu putu.

Luă din nou peticul de hârtie, îl desfăcu și-l citi din nou.

Un infam anonim acuza pe scumpa și pe inocenta sa Lenuța că are un amant. Ea un amant? Nu, imposibil. Lenuța lui, atât de cuminte, atât de nevinovată, ca un copil în fașe. Hotărât, anonima, mințea cu nerușinare.

Si totuși... Odioasa scrisoare da unele amănunte care impresionară pe bietul Nae.

Seria acolo că amantul venea la el și chiar în patul lui conjugal se desfășura odioasa dramă.

Nae se gândi mai întâi să cerceteze persoanele din imediata sa apropiere. Dar vai menajul Nae și Lenuța Cerbu nu mai avea servitoare de aproape o lună. Cu criza asta, de unde să ei una? Deci toate i se puneau în cale, chiar această meschină criză.

Mai era spălătoreasa. Dar vai baba asta surdă și chioară nu venea de cât odată pe săptămână și numai de dimineață, ori scrisoarea acuzatoare spunea că drama se petrece între ora 4—6 d. a., tocmai când Nae era la birou.

Deci ce putea să știe chioara de spălătoreasă?

Nae se mai gândi ca într-o zi să se învoinască dela Minister și să cadă ca o bombă peste mizerabili, ca să-i surprindă asupra faptului. Dar Nae era om cu judecată. Nu-i plăcea crizele, nici loviturile, mai ales loviturile pe care putea să le primească. Apoi nu

putea juca rolul ridicol al soțului care nu știe ce atitudine să ia față de un bărbat surprins într-o toaletă sumară. Căci dacă un bărbat fără pantaloni reprezintă cea mai ridicolă ființă de pe suprafața globului, cu atât mai ridicol rămâne un bărbat îmbrăcat, burdușit de unul desbrăcat.

Pentru a zecea oară Nae mototoli peticul de hârtie și ca să se liniștească, îl vâră în sobă, unde se prefăcu în scrum.

Acest gest par'că îl mai ușură. I se păru chiar pentru moment că nu mai era încornorat, așa de mult îl ușurase distrugerea probei necredinței soției.

Bastonul cu cap de bou ce-l zări în colțul casei, îl readuse însă imediat la simțul realității.

Atunci se ridică, își luă pălăria, pardesiul, mănușile și umbrela (pe care o înlocui imediat cu bastonul cu cap de bou, o umbrelă fiind întotdeauna în mâna unui bărbat un obiect ridicol, mai ales când nu plouă și un bărbat trebuie să evite orice obiect ce i-ar micșora din demnitate, mai ales când se simte cu fruntea cucuiată).

Era ora zece și jumătate. Avea deci destul timp să se mai gândească până la dejun. Rătăci pe străzi peste o oră, căutând soluția problemei.

Această oră de plimbare — gândire se termină pentru soțul ultragiat fără să-i fi adus soluțiunea practică și definitivă.

Pentru a-și alunga gândurile, cum-pără „Veselia“, apoi se așeză pe o bancă în Cismigiu. Luă dela un bragiun un rahat și o bragă ca să-și

mai potolească nervii, apoi începu să răsfoiască revista.

După un sfert de oră mutra lui acra și posomorită se mai înveselise puțin. De odată se însenină complet la față, părând chiar bine dispus. Tocmai citise o poveste nostimă „Șiretenia unui bărbat încornorat“.

— Asta e nostimă, își zise el. De-acum vă am în palmă.

Se duse apoi la Monte Carlo, pili la rând două halbe cu bere, dădu chelnerului un bacșiș gras și se re-întoarse la căminul conjugal.

Prânzi cu o poftă nebună și nici odată nu fu mai tandru cu Lenuța lui cea inocentă.

— După masă ești unde-va dragă? întrebă Nae cu blândețe, când fu la cafea.

— Nu, răspunse femeea vinovată. Am ceva de lucru. Am de cârpit ciorapii tăi, am de strâns rufăria murdă, căci mâine vine femeea la spălat. Apoi, dacă termin ceva mai de vreme, mă reped și la prietena mea Didina, care mi-a scris că e bolnavă și că o ține în pat un reumatism îndrăcit. Apropos, o să te las singur un minut. Mă duc vis-à-vis la băcănie să telefonez.

— Cui telefonezi?

— Didinii. Nu ți-am spus? Vroi s'o'ntreb ce mai face și dacă mai pe seară poate să mă primească.

— Bine, bine, du-te.

Rămas singur Nae se duse în dormitor unde făcu din perne un fel de manechin, pe care-l vârî sub cuvertură, făcând să pară că cineva doarme în pat. Vrea să execute pas cu pas toată șiretenia bărbatului încornorat așa cum făcuse și eroul din „Veselia“. Luă apoi un petic de hârtie pe care scrisese aceste câteva rânduri:

Scumpa mea,

Pe neașteptate m'a prins o migrenă afurisită, din care cauză m'am

dus să mă culc. Umblă binișor să nu mă scoli din somn.

Nae

Puse foaia de hârtie în evidență pe masa din sufragerie și eși pe scara de serviciu.

Seara pe la 7, când se întoarse acasă, rămase surprins, găsind apartamentul gol. În dormitor nu era nimic deranjat. Falșul dormitor era la locul lui. Se duse în bucătărie. Nimeni. În sufragerie Nae zări urme de scrum de tutun.

Amantul deci venise. Dar ce s'a petrecut, căci patul din dormitor nu era de loc deranjat. Apropiindu-se de masa din sufragerie Nae descoperi cheia enigmei. Găsi aci o scrisoare pe al cărui plic citi: „Pentru soțul meu când s'o deștepta”.

Neliniștit Nae desfăcu plicul. Înăuntrul găsi un bilet pe care Lenuța scrisese următoarele rânduri:

Scumpul meu,

Știu din experiență că migrele sunt foarte uricioase. După sfatul tău, am căutat să fac tot posibilul să nu-ți deranjez somnul. Ceva mai mult. Ca să poți dormi și la noapte în liniște, m'am dus să mă culc la prietena mea Didina..

Să nu încerci să mă cauți. Nu mai stă în Romană, s'a mutat tocmai pe str. Dr. Lupu din Căminul Principele Carol.

Măine am să caut să mă întorc de vreme acasă

Lenuța

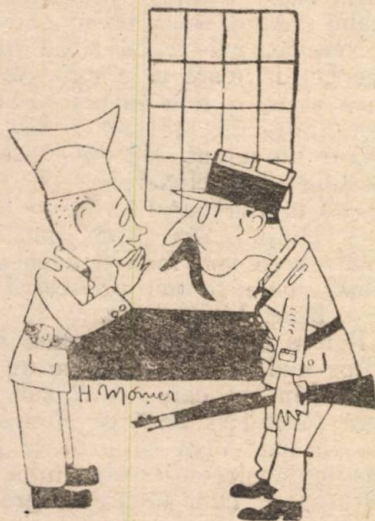
Nae turbă de ciudă. Povestea din „Veselia” avea cu totul un alt desno-dământ.

Infuriat se întoarse în dormitor unde falșul Nae Cerbu părea că doarme liniștit și îi strigă în gura mare:

— Idiotule, incornoratule!

Și aceasta parcă-l mai liniști puțin.

SPIONAJ

— Poți să-mi arăți din ce bucați se compune arma.

— Sst! nu-mi cere să divulg secretele Apărării Naționale.

Desen de Monier

Scrisul hazliu de altă dată

REȚETA

de C. Negruzzi

Una din cele mai mari supărări a trainului din provincie, este curiozitatea care un leșan deșteaptă, când din nenorocire vreo nevoie îl silește a eși din ținut. Abia apucă a se coborî din postilion.

— Cu cine ai venit?

— C'un boier (Pentru postilion tot ce nu e țărăn, este boier).

— Cum îl cheamă?

— De unde vine?

— De la posta din urmă. Și răsând că l-a păcălit, postilionul lasă pre curioș să caute pre alții, ca să-i dea mai lămurit răspuns.

În vremea aceasta, locuitorul capitalei se culcă și doarme fără să știe ce revoluție a făcut venirea lui. Dar târgul ferbe până seara, când toți provincialii se arună și se așază la preferanță. Nu e vorbă decât de noul venit; Șoșotesc, vorbesc, născocesc, alcătuesc.

Oare însurat e? — Tânăr e? — Bătrân e? — Ce caută?

— Ce vrea? — La ce a venit? — Știe franțuzește? — Cum îl cheamă? — A să șadă aici? — Știe contradanțul cel nou? — și.. Li vine cuiva auzindu-i să crape de necaz.

Mai dăunăzi vorbeam c'un june prieten de astă supărăcioasă boală de ținut ce-ăsuprește pe bieții creștini.

„Eu am aflat o rețetă, îmi răspunse, cu care am scăpat. Am avut trebuință, sunt acum vr'o trei luni, să mă duc până la târgul.. Cum am ajuns, a doua zi am dat un prânz mare, la care am invitat pe toți magnații târgului, mari, mijlocii și mici bărbați, femei, babe, fete ș. a.

„S'au cam mirat de astă poftă, dar au venit cu toții. Am mâncat, am băut și când am văzut că erau gata a se duce, i-am rugat să mai îngăduie puțin, și suindu-mă în picioare pe un scaun le-am făcut acest cuvânt:

„Boieri, cucoane și cuconițe!

„Eu sunt dela Iași;

„Șed în casă cu chirie în mahalaua Păcurarii.

„Trăesc din venitul unei moșioare ce am.

„Mă numesc B. B.

„Am venit aici ca să scap de tina și de pulberea Iașilor, și o să șed vr'o lună.

„Sunt trei ani de când a murit tatăl meu, și șapte de când a murit măică-mea.

„Am o soră măritată în Bucovina, care trăește foarte bine cu bărbatului ce ține moșii cu anul, și are velniță cu mașină. Am un unchiu la București care șede pe Podul Mogoșoaiei No. 751.

„Sunt holtei și n'am gând să mă însor.

„După slujbă nu umblu.

„Nu-mi bat capul de politică, și n'am nici o opinie.

„Nu sunt nici bun nici rău. La biserică merg rar. Nici fac nici primesc vizite. Vorbesc puțin. Nu știu nici mazurca, nici valțu. Nu joc nici stos, nici vîst, nici preferanță.

„Obicinuesc a mă culca de la șapte, și a mă scula la unsprezece ceasuri.

„Mă bărbieresc de trei ori pe săptămână.

„Iarna port peptar de flanelă și patru perechi pantaloni.

„Am două frace, trei surtuțe și patru perechi pantaloni.

„Boieri, cucoane și cuconițe!

„Vă rog să nu bănuiți că vi le spun aceste, fiind chiar în interesul domniilor voastre ca să nu vă mai osteniți a le afla. Mă închin cu plecăciune!”

Ideea acestui june părăndu-mi originală și nimerită, o împărtășesc d-tale, ca una ce poate să-ți slujească și pe acolo.

Nu-ți băga lingura unde nu-ți fierbe oala

Nu-mi place să m'amestec în afacerile altuia. Nu adresez nimănui nici un cuvânt, până nu mă întreabă. Acest prudent obicei îl am în urma unei pățanii pe care o să v'o povestesc mai jos.

Așteptam tramvaiul No. 16 la Carpați, când observai pe trotuar un domn bine, care gesticula și din mâini și din picioare exclamând:

— Da tâmpit fusei domnule, mare idiot! Se poate să fac eu o asemenea prostie! Zău că mare dobitoc fusei!

Începui să mă îngrijesc; aceste explozii de mânie ale necunoscutului mă impresionară foarte mult. Trebuia neapărat calmat acest om. Încecai să-l iau cu binișorul, să zic că el, să nu-l contrazic. Îmi strânsei tot curajul și pentru a-mi pune planul în aplicare, mă apropiai curtenitor de el, îl salutai cu respect și-i șoptii cu blândețe:

— Pentru că afirmați acest lucru domnule recunosc că dv. sunteți cu adevărat cel mai mare idiot de pe suprafața globului.

Imediat necunoscutul încetă de a mai gesticula, încetă de-a mai vorbi și îmi aruncă o privire mirată. Îi zâmbii cu compătimire. Necunoscutul mă măsură cu privirea de sus și până pos, apoi mă întrebă:

— Tinere, găsești că sunt chiar idiot?

Eu dădui afirmativ din cap repetându-i.

— Din nefericire da.

Imediat un număr considerabil de stele verzi îmi apărură înaintea privirilor mele, în timp ce pavajul se apropia de căpătâna mea cu o viteză vertiginoasă, făcând atingerea foarte dureroasă.

De-atunci m'am jurat că numi mai bag lingura unde numi fierbe cala.

POSTA REDACTIEI

Mătrăgună. — Treci cu sfârșitul „Suvenirului” pela mine acasă. Strada Pia Brătianu 11.

PREȚUL ABONAMENTULUI LA

„VESELIA”

În țară pe an 220 lei

În străinătate pe an 440 lei

Cetiți volumul:

NIȚĂ PITPALAC
și familia în Evropa
de C. COȘCO

Citiți „ZIARUL CALĂTORILOR”

GRATIS

PENTRU TOATĂ LUMEA

STOFE
MĂTĂSURI
PĂNZETURI
ÎNCĂLĂMÎNTE

CERETI IMEDIAT CATALOGUL

SOC. „Produsul”
București
Calea Moșilor 63, Telefon 312-11

MINUNEA DATORITA CELOR PATRU SAPTAMANI...

DOAMNA,

LASAȚI SA SE HRANEASCA PIELEA DV.

Și veți vedea cum dispar ridurile...

Un ten nou și de o frumusețe durabilă garantat în 28 de zile

Iată cea mai mare descoperire făcută în ultimii 100 de ani. Știința medicală au dovedit în mod concludent că pielea DV poate să absoarbă anumite alimente în mod special preparate, să le transforme în celule și țesuturi vii, redând pieții DV, frumusețea și frăgezimea de altădată. O epidermă în mod suficient alimentată ne debarasează ea însăși și foarte repede de toate defectuositățile tenului ei de semnele prevestitoare ale bătrâneții; ridurile dispar, obrajii moleșiți și mușchii văgăuiți ai feței capătă frăgezime și fermitate. Cu modul acesta o femeie de 50 de ani poate să pară de 30 de ani și să obțină un ten pînă de tinerețe și frumusețe. Cel mai bun „Menu” pentru piele este indicat aici. Toate ingredientele acestui „Menu” sunt cuprinse acum în CREMA TOKALON, — cel mai bun și cel mai hrănitor aliment dermic. Ea va face ca pielea DV, să fie mult mai fragedă, reînsoțind-o într-un mod aproape de ne-

MENU ZILNIC PENTRU PIELE

Cremă proaspătă și
Ulei de măsline predigerate
(negrase) 5 cc.

Grăsimi vegetale emulzionate
(negrase) 10 cc.

Hydrați de carbon preparați
în mod special 2 cc.

crezut într-o singură noapte; în intervalul a numai patru săptămâni ea va dăruia feței DV expresiunea tinereții, va da un ten nou de o frumusețe durabilă și vă va permite să puteți începe a vă debarasa de riduri ca și de obrajii moleșiți. Ea mai permite de asemeni rotunjirea gâtului slăbit și ofilit. DV, puteți constata acest lucru privindu-vă în propria DV, oglindă; reînfrumusețarea în numai 4

săptămâni. În caz contrar banii vi se înapoiază. Ilustrațiunile de mai sus arată ce minunată transformare se produce în aspectul unei femei de îndată ce se debarasează de riduri, de obrajii moleșiți sau alte defectuosități ale tenului. Întrebuințați Crema Tokalon. Aliment pentru Piele.

RECOMANDAM ÎN ACELAȘI TIMP ÎNTREBUINȚAREA SAPUNULUI DE FRUMUSEȚE TOKALON

NOTA. — Crema și săpunul de Frumusețe Tokalon se găsesc la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Borcanul mărimea obișnuită, de Cremă Tokalon costă Lei 80, — Borcanul mare, având îndoită cantitate a borcanelor obișnuite, costă Lei 120. Un Săpun de Frumusețe costă Lei 40. Unde nu se găsește trimiteți costul respectiv prin mandat postal la PARFUMERIA ELITEI, București, cal. Victoriei Nr. 39 și vi se va trimite imediat franco ce face doriți. 9137

Șița e rușinoasă

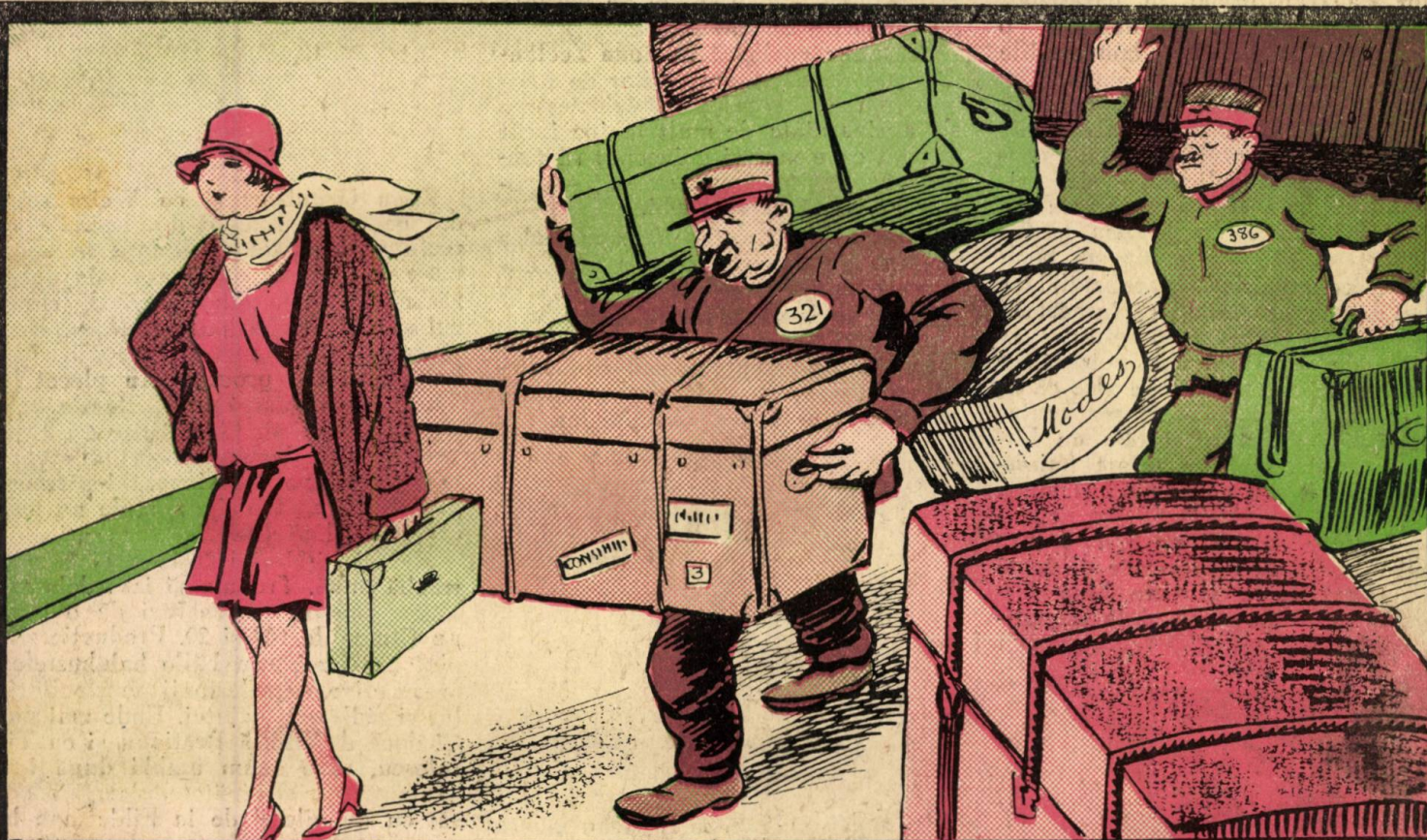

EL. — Aide, acum nu e nimeni... eu stau aici...
EA. — Stăi să treacă aeroplanu...

WESSELIA

Ce a luat Zozo la băi....

Și ce poartă...

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

gii administrative. Din paralizia co-

Paralizia infantilă, boala la modă în Capitală, (n'ar mai fi) face rava-
piilor s'a transformat în paralizia..
medicilor comunali. Nu deschizi o
gazetă fără să dai de lamentațiile
vreunui reprezentant al autorității
municipale a municipiului, care să
nu se vaite, că nu poate face nimic
necunoscând agentul patogen nea-
vând declararea obligatorie și.. pri-
mul dintre cele 1001 de motive: un
spital de izolare. La spaima părin-
ților se mai adaugă și alarma bocito-
are a comunaliilor.. paralizați. Dar
să nu cumva să credeți că în această
disperare nu se ivesc și oameni ca
gesturi de salvatori. Din potrivă: e
Ministrul Sănătății care se zice că ar
fi comandat opt fiole de ser contra
acestei boale. Nu ne mirăm de lar-
ghețea ministrului de resort (minis-
tru de resort sau cu resort? Il apeși
de buton și reacționează) dar ne mi-
ră cifra. De ce 8 și nu 3, 7, 9 care
sunt cifre fatidice, încercate de toate
babele vrăjitoare și care bine des-
cântate ar putea duce și la dispari-
ția epidemiei.

Un nenorocit și-a tras deunăzi un
glonț de revolver în cap într'un ci-
mitir. A murit. După ce sfeterisise
însă 11.000.000 lei din averea statului.
Nu discutăm motivul morții. S'a ju-
decat singur și Dumnezeu să-l ierte.
Dar simptomatic, simbolic, a fost în
viață. Adunase prin fraudă o avere.
Voia să plece din armată... și să facă
politică.

Dacă o întâmplare nu l'ar fi dat
de gol, mâine poimâine, în Parlament
desigur că mai aveam un reprezen-
tant al nației, gata să voteze cu a-
mândouă mâinile, norme de condu-
cere pentru noi ăștilalți.

Oameni buni, luați seama la oa-
menii noi, scoși la iveală de invol-
burarea apelor!

„Minuni în vremea noastră nu văd
a se mai face” a spus fabulistul cu

oarecare dreptate. Fiindcă una re-
centă ne-o servesc gazetele, dacă n'o
fi cumva vre-o poveste cu șarpele de
mare, bună pentru lunile de vacanță
când e criză de noutăți.

Se spune acolo că în noua Zeelan-
dă (cam departe) un jucător de foot-
ball, mut de 21 ani, adică dela naștere
s'a aprins atâta de mult la joc încât
a uitat că e mut și a început să răc-
nească, reușind după exerciții repe-
tate să poată chiar vorbi.

Nu iau pe garanție știrea mai ales
că vine de departe. Dar, o idee mi-
nunăta n'ar trebui neexploată: e-
chipele de footballiști parlamentari.

Poate că jocul picioarelor ar des-
lega limbile, încuiate, vai, iremedia-
bil pe cei patru ani de activitate
parlamentară a necuvântătorilor.

În Târnava Mică se ivise un medic
cu deosebite calități de a vindeca lu-
mea de orice suferia: bani, bun trai,
liniște, etc. Doctorul miraculos nu a-
vea carte; el învățase taman patru
clase primare, dar darul îi era mare.
În civilitate fusese taxator de S. T. B.
și în această calitate văzuse un lucru:
că taxa se încasează oricui fie că
tramvaiul îl duce la capăt, fie că îl
lasă la o stație intermediară sau că
nu-l duce de loc pentru motivul că
nu merge. N'are curent sau s'a ars
siguranța: așa se spune despre un
tramvai electric care nu avansează
înainte, fie că nu știe watmanul cum
să-l ia ori că s'a rupt înaintea lui o
căruță pe linie. Și taxatorul nostru
Gheorghe Safta, după nume, nea-
vând în comuna lui de baștină tram-
vai, s'a gândit să se facă... doftor,
fiindcă taman se simțea nevoe de
așa ceva prin partea locului. Iar me-
dicina o practica Safta, după.. rețetă:
încasa bolnavul care dacă vrea, n'a-
vea decât să se facă bine, să se ame-
lioreze ori să moară. După alegere!

Esential era încasarea taxei; așa
după cum prescrie regulamentul dis-
cipolilor lui Esculap.

Omul însă n'a avut parte să se bu-
cure de ostenețele lui. Medicii cu tit-
luri de prin partea locului l'au recla-
mat și acum Safta cugetă în răcoarea
beciului la alte meserii bănoase de
care se va putea apuca după termi-

narea osândeii, cu calitățile care îl
faceau atâta de apt pentru exercita-
rea meseriei lui Cosma și Damian.

Zissu Grunberg și cu Weiss sunt
doi negustori români din Iași. Pe a-
ceste vremuri de criză (așa se obiș-
nuște să se spună epocii de după
război, fie că te cheamă Tr. U. Badu-
rul sau Bercovici) negustorii, au sim-
țit adânc lipsa de numerar. Și s'au
hotărât să și-l procure. Au plecat la
Viena și-au cumpărat hârtie de pri-
ma calitate și-au făcut tipare și erau
gata să dea drumul... soluției econo-
mice, când poliția vieneză i-a trans-
portat într'un loc sigur, unde nu mai
era pericol să li-se fure invenția.

Numai nițel să-i fi lăsat și făceau
treabă bună. Trebuia să iasă dela ta-
rapana numai cearceafuri de o mie,
nu fițuice de 100 și 20. Producția zil-
nică ar fi asigurat băile balabustelor
respective, charlestonii moștenitori-
lor și ridicarea valutei. Unde mai pui
că dacă d. Vintilă Brătianu și cu Ti-
tulescu, care acum umblă după împru-
mut prin streinătate, s'ar fi adre-
sat cu un bilețel de la Filderman la
oamenii noștri, puteau lua dela ei
bani cu împrumut câți ar fi vrut în
condițiuni desigur, patriotice. Acum
însă Grunberg care are un munte de
verdeată, culoarea speranței, nădăjdu-
ește să se schimbe vremurile și să
mute afacerea în țară, unde cu po-
liția noastră se va putea acomoda mai
lesne decât cu vienezii, iar Weiss, va
deveni mai înțelept, având tot răgazul
de-a cugeta în liniște, trimițând din
când în când și câte o scrisoare de
protest „Adevărului”.

Probabil pentru ca să se dis-
treze, d. Brătianu se zice că ar fi tri-
mes emisari la d. Cuza spre a-l de-
termina să candideze în alegerile
parțiale de la Bălți. În așteptarea
spiritelor d-lui Cuza, d. Brătianu se
distrează singur cum poate. După o
veche zicătoare românească, domnia-
sa se îndeletnicește „a da boii pe
ghiață”.

Și să te ții răs, când ghețușca s'o
opri tocmai în dealul Mitropoliei...

Tr. U. Badurul

Copilul lui Buzdrună

E o vorbă: ci-că mâncarea de dimineată și însurătoarea de cu vreme, prind bine la casa românului.

Și o fi așa. De cât e vorbirea că va să aibi ce mânca dacă te scoli de dimineată — și, ca să te însori la vreme, e nevoie, mai întâiu, să-ți fie toate în plin când ți abate să faci pasul. Dar așa: să te scoli cu noaptea în cap și să n'ai ce băga în gură până ajunge soarele la toacă — ori să te însori când n'ai nici de unele, lipsă. Că, vorba aia: mai bine vai de mine decât vai de noi.

Asta e cazul lui Buzdrună — drama din familia Buzdrună.

Născut din părinți săracuți, părinți cari până la moarte n'ajunseră să lege două n teiu, amicul nostru și-a pus ghiozdanul în cui de cum a rămas repetent în clasa a doua primară.

Repetent, însă, i-a fost lesne să rămâie. A fost mai greu să trăiască având drept armă, în lupta pentru existență, atestatul de două clase primare. Sunt unii, într'adevăr, cari ajung și miniștri cu titlul acesta — dar vezi că Buzdrună nu se născuse, ca alții, în zodia porcului. De aceea, rămas orfan încă de mic, și drept bagaj cultural, cele patru operații cu numerele întregi, și-a urcat calvarul de-a bușile până să-și facă suma.

Să băgat, întâi, la o băcănie, fiindcă simția că are vocațiune pentru comerțul mare. Stăpână-său însă, om abraș, prea l bătea des și prea l bătea fără milă.

A fugit dela magazinul de băuturi și delicatese și a intrat, pe urmă, ca voluntar în oștire — ce-o fi să fie! Acolo, un câine de majur îl persecuta așa fel încât, până să se lăbăreze, rămăsese, din pricina pedepselor, numai oase și piele.

Scos din minți, după aceea, de către un agent electoral, a intrat în politică de cum a eșit din oștire. Acuma, nu că era cine știe ce șperțul ce i se dedea dela club, dar se chiumă că dacă nu curgea, pica. Dar a venit vremea de alegeri, și, la Cuibul cu Barză, a mâncat așa trântală dela un confrate din partidul advers în cât a petrecut trei luni la Filantropia, înfășurat în vată.

Noroc că, p'atunci, Eforia nefiind expropriată, primia lumea să moară gratis la spital.

Dar vremea nu stă locului. Buzdrună împlinise patru zeci de ani când reuși să se strecoare ca copist la judecătoria de Albastru.

Pusese mâna pe noroc, Buzdrună. Sai zeci de lei pe lună, cât primia în mână, nu era treabă mare, dar îl săltau aventurile. Citații copii, dosare de consultat, se strângea—că, vorba ăluia: care imprecinat se duce la judecatorie cu mâna goală?

Și, azi nițel, mâine nițel, în vreo zece ani de zile se făcuse paraliu

Buzdrună — că era strângător nevoie mare.

Dar când nu-i e dat omului să fie mulțumit pe deplin! Pe măsură ce pune deoparte pentru mai târziu, chelța și-i cădeau dinții. Așa în cât, când s'a retras la pensie cu trei zeci și cinci de ani serviți și cu trei zeci și șapte de lei în mână la fieșcare întâiu ale lunei, îi era gura ca o firidă întunecoasă — și căpătâna ca o bilă de biliard.

Această supărătoare disgrăție l-a picnit tocmai când era în dordora însurătoarei — că Buzdrună, om bisericos, știa, din cartea sfântă, că Dumnezeu a zis cândva cum că nu e bine să fie omul singur.

Și s'a însurat. S'a însurat cu Veta, fata mai mare a lui Oane, din Gropile Ciupitului.

La vreo șase luni după nuntă, se pomeneste Mache, fost coleg la judecătoria, cu o invitație la botez. Pasă-mi-te Buzdrună dobândise un prunc.

După slujbă, a venit masa. Și după masă, fericitul părinte a prins la limbă, ca omul. Și cum era și cam cepeleac de naturelul dumisale, îi arată lui Mache copilul și-l întreabă cu orgoliu:

— Ei, ce zici, frate Mache?

Mache se uită la biceșnicia lui Buzdrună dar nu-i vine să-i taie inima. De aceea își aruncă ochii asupra loazei și când o vede nedintată și cu scăfârșia lucie în așteptarea cârlionților, răspunde, bucurat că a găsit o tangentă ca să nu mănhească pe fericitul părinte:

— La guriță și la cap, e leit tat-său.

Archibald

POIANA TAPULUI

II

FLIRT.

Vecina mea de la Enache Seu
(O „vilă“ cum au toți țărani-ai-ci)
Avea frați mulți — mari, mijlocii și
— /mici,

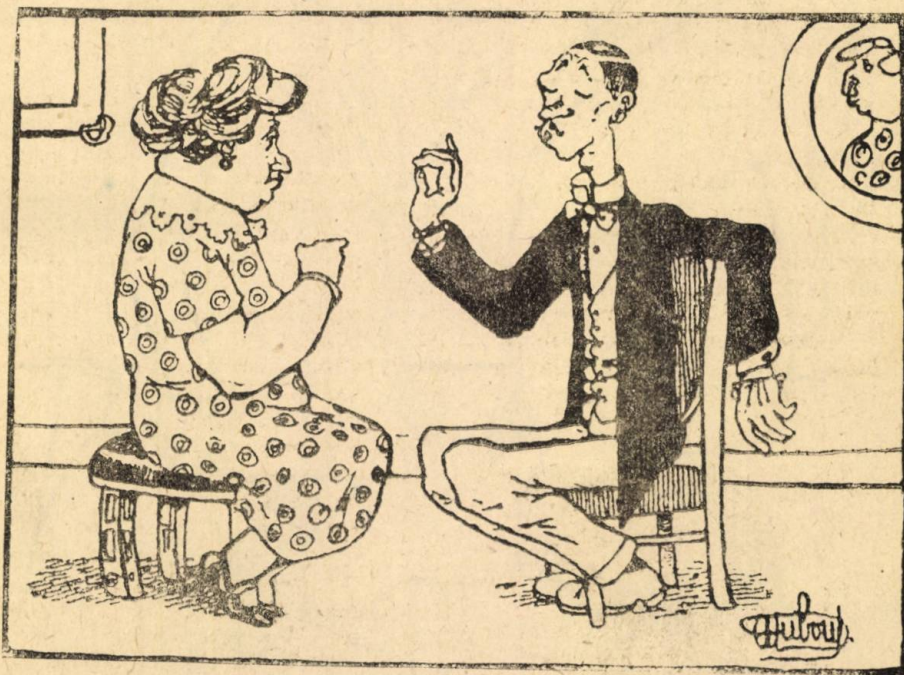
Un neam blagoslovit de Dumnezeu

Din ochi, ne'nțelegeam ușor, dar nici
Odată n'am putut vorbi! Mereu
Când mă apropiam eșea vreun smeu
Și nu se 'ndepărtă 'ndrăcitul pici.

Dar o 'ntâlnii odată pe-o cărare...
O răslețise dorul de-a visă,
Ori poate o nevoe oarecare

Și vocea coborînd cu-un semiton
Vrui să-i vorbesc. Zadarnic! Draga
/mea
Nu pricepea decât numa'n jargon!

Turandot

— Când ai plăcerea la 'ndemână nu știi să profiți de ea. Așa eu. Stau cu casa vis-a-vis de un cinematograf. Crezi că m'am dus vre-o dată?

— E just. Și eu stau alături de un stabiliment de băi. Crezi c'am fost de 7 ani de când stau acolo?

(Le Pèle Mèle)

Pianul cu coadă

După ce fusese ani de zile un modest bărbin cu o privilegiară de scânduri, războiul îl făcu pe Istrate Poponete mare angrosist de coloniale. Astăzi contează drept om de câteva zeci de milioane.

Madam Poponete e foarte mândră de noua ei situație și nu se sfiește să-și etaleze luxul cel mai desușiat.

O mare ambiție născuse în creierul său mititel. D-na Poponete voia s'ajungă femei de lume bună. Bijuteriile, toaletele, automobilele nu-i erau de ajuns. Are un salon pe care îl mobilă cu cele mai costisitoare mobile. E mândră de instalația sa, pentru că-i dă în tot momentul prilej de vorbă.

— Vezi scaunul acesta! Numai el mă costă peste 2000 de lei. Dar fotoliu pe care stai d-ta? L'am plătit cu 5000 lei. Am luat pe cel mai scump din magazin.

Dar n'avea pian. Istrate Poponete știa că un pian e o mobilă de lux, care se ține în salon în locul de onoare. De asemenea mai știa că este un instrument care cântă când îi apeși pe clape, dar pentru că educația muzicală a doamnei era așa de inexistentă, ea fu de părere să cumpere unul scump, cel mai scump din magazin.

Așa că în ziua când madam Poponete arătă instrumentul d-nei Costiță, chiriașă sa, soția unui distins profesor secundar, era sigură c'o s'o facă să moară de invidie. Dar d-na Costiță, cu un zâmbet ironic declară:

— De sigur dragă e foarte frumos, dar eu am văzut altele și mai frumoase.

— Nu se poate, protestă indignată d-na Poponete. L'am luat de la „Feder” și l'am plătit o avere. L'am ales pe cel mai scump. M'a costat două sute mii lei.

— N'are aface, răspunse d-na Costiță. Pe mine m'a costat numai patruzeci de mii, dar al meu e cu coadă.

Imbufnată de acest amănunt, d-na Poponete nu mai zise nimic și-și servi chiriașă cu o cupă de șampanie veritabilă, al cărei cost uită să-l spue.

După plecarea chiriașei, d-na Poponete își puse imediat pălăria în cap și alergă într'un suflet la Feder.

— Domnule, vorbi ea patronului, sunt foarte nemulțumită de felul d-tale de-a mă servi. Imi face impresia că mă tratezi drept o sărăcie care n'are cu ce-și plăti un gust și care numără banii de zece ori înainte de a-i cheltui. Pianul pe care mi l'ai vândut nu face nici cât o ceapă degerată. Să trimeți să-l ia. Mie nu-mi mai trebuie.

Negustorul se miră.

— Nu sunteți mulțumită? Totuși are o sonoritate perfectă.

— Nu-i vorba de asta. Oare aplauzi o cântăreață care n'are cel puțin un colier de perle?

— Vai, dar pianul d-v., este sculptat, încrustat..

— Se poate, taie scurt d-na Poponete, dar e ridicol.

— Ridicol?

— Da, pentru că n'are coadă.

— Dar v'am vândut un pian drept.

— C'o fi drept sau cocoșat nu mă privește pe mine, mie-mi trebuie un pian cu coadă. Ori îi pui pianului coadă, ori, dacă nu, să vii să-l iei înapoi. Mie nu-mi trebuie pian berc.

— Dar doamnă!

— Mă rog, nici un cuvânt. Când plătesc un obiect cât nu face nu permit să-ți bați joc de mine. Sunt și eu negustoreasă și mă pricep și eu atâta lucru. Apoi mai îndulcindu-și vocea adăogă:

— I-auzi să-mi vinzi mie un pian berc? Se poate! Nu zău, trimeteți-mi lucrătorul să-i pue coadă și dacă se poate, să-i pue două sau trei. Trebuie să fie tare frumos. Nu te uita la preț. Plătesc oricât, numai coadă să aibă.

Protestul moașelor

Primiți soli ai omenirii.
Ce ne ies cu drag în cale,
Când, în clipa cea solemnă,
O pornim din deal la vale.

Moașele, bătu-le-ar vina
Și nu le-ar fi de deochi.
Ce, de cum ne prind în brațe,
Ne și store lămâe 'n ochi.

Astăzi văd că prin gazete
Un protest au ticluit,
Ridicându-se în contra
Impunerii pe.. venit:

Azi când totul se înscrie
Pe tabela de refaceri,
Ne iau pielea perceptorii,
După ce nu sunt a-faceri.

Căci cucoanele, moderne
Și la gusturi și la port
Cum au prins.. ceva de veste,
Sunt cu gândul la avort!..

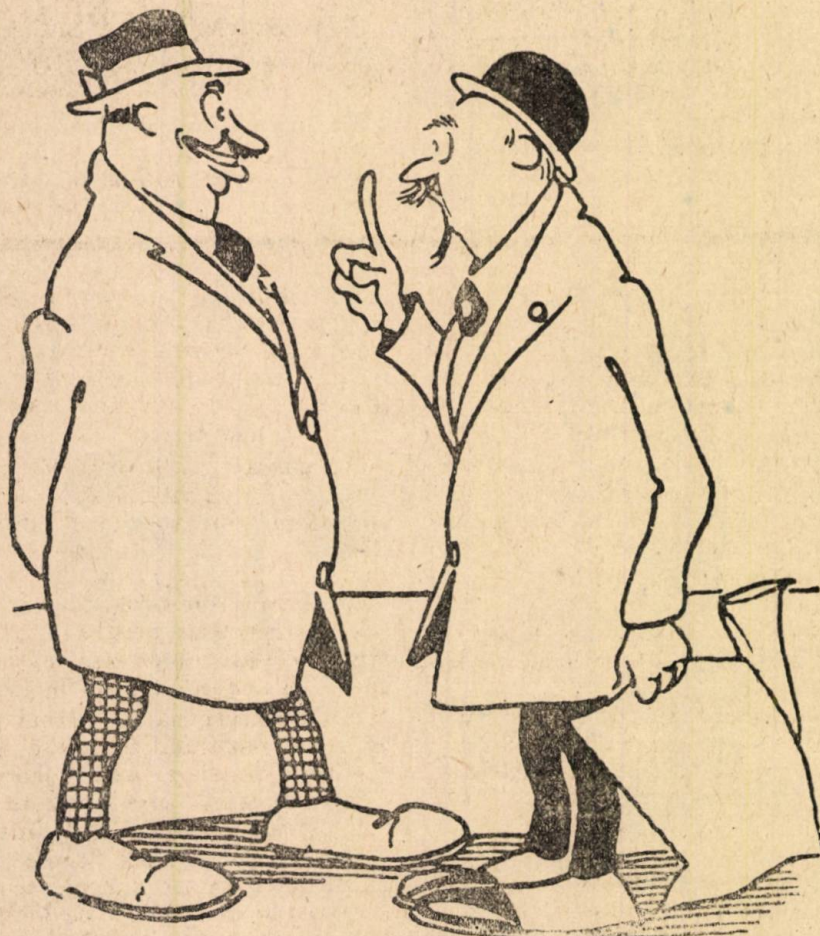
Si-au dreptate 'n cazu-acesta
Moașele când tipă, strigă:
Azi moșitul chiar la sate,
A cam pus de mămăligă.

Chiar si fetele de școală.
Cum ajung mai durdulii,
Prima grije e să 'nvețe
Leacul să nu faci copii.

Deci protestu 'și are bază,
Însă, numai că la noi,
Moașele mai bin' s'ar pune
Sub comanda lui.. Moșoi!

— Dinpoet

Economie politică

— Te asigură că fără bani nu poți face nimic.
— Te contrazic. Poți face datorii.

(Le journal Amusant)

Novicii

Eram tânăr, de 18 ani și mă dusem să-mi termin studiile la Paris. Ca orice student care se respectă locuiam în cartierul Latin, într-o casă veche din strada Saint-Jacques, având ca mobilier o etajeră de lemn alb, o masă, două scaune și un pat compus dintr-o somieră așezată pe patru picioare de lemn. Să zic că lucram mult, ași fi mințit; mă îndreptam fără zel spre o diplomă, având ca tovarășe o fată frumoasă din cartier, care avea patru ani mai mult ca mine și care, de sigur, știa mai multe din viață ca mine. Se numia Enrieta, iar eu îi ziceam Jereta; era grațioasă, fină și blondă.

Nici odată între mine și Jereta n'au existat scene de gelozie și în zadar prietenii mei încercau să o așăte în contra mea povestindu-i petreceri imaginare. Ea răspundea totdeauna cu aerul cel mai indiferent din lume:

— Ce-mi pasă mie! Dacă nu mă supără cu nimic, e liber să facă ce vrea!..

Și prietenii mei băteau în retragere, furioși.

Trăiam foarte simplu, eu și cu Jereta, din cei o mie cinci sute lei ce-mi trimtea lunar familia.

Să trăești din o mie cinci sute de lei, când cafeaua costă cinci lei cu bacșișul bine înțeles! Trăiam deci cu mare restricție, de și nu lipseam nici o seară din cafenelele de prin împrejurimile Luxemburgului unde asistam la discuțiile pasionate ale grupului de prieteni și prietene.

Vorbind drept, la 2 ale fiecărei luni eram regulat fără parale. Atunci îmi puneam ceasul și lanțul amănecet până primeam parale de acasă.

Existența noastră se desfășura deci uniformă, aproape burgheză. Dar într-o zi o duru îngrozitor pe Jereta maseaua. Umbla de colo până colo prin odaie, ținându-se de falcă și vaitându-se de o auzeau toți vecinii. Din când în când lovea cu pumnul în ușa așa de tare că se zguduia tot coridorul.

Toți vecinii erau scandalizați. Portăreasa, o femeie groasă, veni să ne întrebe:

— Ce e hărăimanul ăsta la d-voastră? Revoluție? Toți locatarii se plâng!

— Te-a durut vre-o dată dinții, dragă doamnă? o întrebai eu.

— Da, d-le, e o durere grozavă.

— Ei bine, pe Enrieta o doare o masea.

Portăreasa se înduioșă.

— Mititica de ea! Atunci, domnule, nu e de cât un mijloc... du-o la dantist! E unul chiar aci alături.

Și plecă satisfăcută.

— Fără îndoială, zisei eu după ce rămăseserăm singuri, altă scăpare nu ar fi de cât dantistul, dar... va tre-

— Frumoși sâni are modelul tău!

— Da de unde dragă, Dar o pui întotdeauna să pozeze în patru labe.
(Le Sourire)

bui să-i dau 100 de lei... și n'am decât două-zeci de bani în portofel. Ce să facem?

— Ascultă, îmi declară Jereta, suferă oribil și trebuie să-mi scot maseaua astăzi. Fă ce-oi ști să găsești parale. Ce Dumnezeu! ai atâți prieteni. Imbracă-te și du-te. Mă vei găsi la Mimi unde mă duc să mai uit puțin durerea. Să nu cum-va să vii fără parale, căci atunci ași crede că nu mă iubești!

După zece minute mă aflam în stradă, hotărât să găsesc bani cu orice preț.

Umblai prin toate cafenelele fără să găsești o figură cunoscută, în urmă încercai pe la domiciliile particulare ale prietenilor; toți erau lefieri.

Plăcusem de acasă dimineața și până la șase seara urcasem și coborăsem vre-o sută de etaje. Și nimic, mereu nimic...

Mă întorsei în mansarda mea din strada Saint-Jacques, disperat cu pri-

virea întunecată, cu gesturile dezordonate. Eram hotărât să mă sinucid. Pentru că această societate nepăsătoare nu mă ajuta să scot maseaua iubitei mele Jereta, nu mai aveam de ce să mai trăiesc!..

Nu găseam decât două mijloace de sinucidere: să mă arunc pe geam sau să mă otrăvesc cu șoricioaică care nici eu nu știu cum se afla la mine.

Deschisei fereastra. Strada Saint-Jacques era prea neagră!.. Și pe urmă începuse o ploaie mărunță și rece! O închisei repede la loc.

Otrava? Da, să mă întind pe pat, să iau o poziție frumoasă, și prietenii să vie, să-mi aducă flori...

Intinseși mâna spre sticlă cu otrăvă... Ah! Jereta, iubita mea, mor pentru tine... și toate astea pentru că nu am găsit pe nimeni care să mă împrumute cu opt zeci de lei ca să-ți scot maseaua blestemată!

De o dată îmi veni o idee. Acest dentist, care îmi e vecin, nu o să fie

aşa de rău să nu mă crediteze pentru câteva zile, până primeam banii de acasă. Ce ar fi să încerc?

Alergai ca un nebun la Mimi. Portăreasa mă opri pe scară:

— D-ra Mimi şi cu prietena dumneaei au ieşit.../

— Da, Şi ştii unde s'au dus?

— Le auzeam că se duc să supeze.

O nevinovăţia sufletelor noastre la douăzeci de ani!

GLUME

IN ATELIER.

Meşterul: Bine mă prostule iar ai greşit? Ți-am spus eu ție, unul prost și altul deștept, nu ne putem înțelege.

Ucenicul: Atunci, să fim amândoi proști!

***

IN TRAMVAIU.

Nicușor: Domnule încasator, dă-mi un bilet!

Încasatorul: Până unde?

Nicușor: Până la Tanti Frosa!

***

PE STRADA.

Un prieten: Dece ai luat umbrela nea Nae? Nu vezi că nici gând să plouă astăzi!

Nea Nae: Sufăr de Iorgomanie!

***

LA GALANTERIE.

Fifița: Vreau să cumpăr o pereche de ciorapi.

Vânzătoarea: De damă?

Fifița (jignită): Nu, de fată mare.

***

INDIRECT.

Platzagentul săpunului „Florida”: Produsul fabricii noastre e neîntrecut. El catifelează pielea, o albește, spală toată murdăria, spală orice pată!

Droghistul (plictisit): Mai bine spală putina!

Mătrăgună

Sezon mori

„Sezonul-mort“! Trăiască sezonul! După cum, în clipa când a murit un rege, se strigă: trăiască regele — adică trăiască noul rege; tot așa și în clipa când sezonul e mort, trebuie să strigăm: trăiască sezonul!

Constituționalicește, nu se poate închipui un stat fără a fi cineva să domnească; nu poate, prin urmare, să înceteze o clipă noțiunea de a domni.

Tot așa și cu sezonul. „Sezon mort“ este numai o idee — „Sezon mort“ nu poate exista.

Și nu poate exista, fiindcă nu se poate concepe: „sezon mort“.

Și sezonul domnește tot așa după cum domnește un rege constituțional.

Domnește după o constituțiune — constituțiune care este moda.

Constituțiunea aceasta — moda — este, însă, prin natura, prin firea ei, o rudă foarte de aproape cu... prostituțiunea.

Fapt cert: cine este prea... constituțional este prea...prostituțional. Uitați-vă și observați! constituția de azi este — la femei — o stare de prostituție — nu clandestină, ci, pur și simplu, oficială, patronată de stat.

Constituția de astăzi — la femei — este o stare de imoralitate de ordin patologic chiar. Căci, o Evă — așa cum a fost ea — este ceva firesc. Și ce este firesc nu este rușinos: **Naturalia non turpia**. Dar, o Evă — așa cum este ea — nu este deloc ceva firesc. Este ceva de care se... feresc chiar și apostolii ei. Este nu numai o permanentă, ci și... o proeminentă provocațiune imorală. O Evă modernă, ori, mai bine zis, **mondenă**, este un **sumum** de provocațiuni.

De sus și până jos, este cea mai ispititoare ispită!

O Evă modernă este o... sevă de diabolism încarnat și înarmat așa ca în orice clipă și în orice împrejurare, ea să iasă triumfătoare.

Și triumful ei este... triumfiular.

Din trei unghiuri vine: din unghiul cugetului, al sufletului și al trupului.

Și triumful ei este înfrângerea noastră, pentrucă pornește din trei unghiuri... ascuțite — cari, fatal, fac să ne frângem gâtul. Nu mai vorbim de... râul acelor cari sunt prea hârbari...

Prin urmare, constituția aceasta — moda — nu este numai o rudă foarte de aproape cu prostituția, ci și cu... prostrația noastră. Care reprezentant al sexului cu adevărat slab nu rămâne, în fața unei Eve moderne, în stare de prostrație?

Aș vrea să știu... Rămâne în această stare de prostrație — nu numai un om... prost, ci chiar un om... cu rost, un om cu rost frumos. Căci ce rost ar mai avea, atunci, o Evă în fața unui ministru, unui deputat și, mai ales, în fața unui... senator?!

Așa dar, domnilor, o Evă modernă,

este — nu numai o perversitate, ci chiar o inversiune sexuală..

Ori, cu alte cuvinte, ea, care ar fi trebuit să fie o conversiune, este — dimpotrivă — o aversiune sexuală..

Ridi

De pe vremuri

NECAZUL ARNAUTULUI

Odată, — de mult, pe când încă nu se pomenea în țara românească de trenuri, — boerul oltean Furduescu mergea, dela una din moșiile lui spre Craiova, în calească de casă, cu arnăut pe capră, cu zurgălăi la cai — ca boerii.

La intrarea drumului într-o pădure din apropierea Craiovei, i-au ieșit hoții înainte, au oprit caleasca, l-au dat jos, au luat ce-au găsit de luat la boer și i-au dat și-o bătae... de pomină.

În vremea asta, arnăutul, armat până 'n dinți, sta deoparte privind liniștit la perpeleala bietului boer, ca și cum nici nu i-ar fi fost stăpân, nici om al lui Dumnezeu, căruia se cădea să-i sară în ajutor. Dar isprăvind cu boerul, hoții au vrut să pună mâna și pe el, — îi venise rândul. Atunci n'a mai fost în primejdie pielea boerului; s'a infuriat arnăutul și a început să isbească în dreapta și 'n stânga cu iataganul, să dea focuri de pistol, să strige cât putea... de-au luat-o hoții la goană.

Bietul boer îl privea încrămenit.

De-abia când s'a mai liniștit arnăutul și a mai rărit înjurăturile, a prins a-l întreba:

— Bine, măi, omule, dacă puteai să faci ce-ai făcut, de ce nu te-a apucat voinicia mai 'nainte și ai lăsat hoții să-mi ia banii și să-mi frângă oasele în bătai?

— De! puteam eu s'o fac și pe asta; da'... dacă nu mă necăjisem încă?... a răspuns arnăutul..

Și a rămas necazul arnăutului de pomină.

La Cazino

— Nu fii descurajat. De câte ori n'am pierdut și eu până și cămașa de pe mine !
— Pentru d-ta aceasta o fi fost poate o manieră de a-ți destoarce banii pierduți.
Cât despre mine, ce pricopseală să mă vadă lumea fără cămașă ?

(Parisianna)

SCUZELE

Un conflict între Mișu Secară și mica Lucia Toporaș, primii interpreți ai trupei Năstase, era inevitabil. Conflictul izbucni cu violență la a zecea reprezentație a noii opere. Ultima scenă din al doilea act îl provocase.

Se cunoaște situația. Princesa Jolanda (Lucia Toporaș) trebuia să iasă pe scenă cu valetul ei (Mișu Secară) și să execute dansul polonez. La prima repetiție nu s'au putut înțelege asupra caracterului acestui dans.

Lucia susținea că dansul trebuie executat cu seriozitate. Mișu Secară din contră, era de părere că dansul nu putea fi decât comic.

S'au schimbat de ambele părți argumente la fel de solide, ajungând apoi la apropouri răutăcioase. În fine părerea Luciei fu admisă, dar în cazul acesta trebuia să danseze singură, Mișu Secară simulând numai un acompaniament de chitară. Comicul deci fu silit să se supună.

La repetiția generală Lucia obținut un adevărat triumf. A doua zi o presă entusiastă îi consacră articole elogioase.

Atunci Mișu Secară, gelos pe succesul Luciei luă revanșa. În loc să urmeze convenția stabilită, lăsă întreaga scenă numai Luciei, el luând loc în dreapta scenei pe treapta castelului și de acolo simula un acompaniament de chitară cu gesturi atât de comice, încât atrase întreaga atenție a spectatorilor din sală. Zădarnic Lucia dansă cu cea mai mare grijă, căznindu-se să dea cea mai perfectă mlădiere a corpului, publicul, interesat mai mult de comicărilor lui Mișu Secară, la lăsarea cortinei îi ovaționa numai pe el.

Supărată Lucia Toporaș răbdă câțiva timp până într-o zi când ne mai putând răbda își apostrofă camaradul imediat după lăsarea cortinei.

Lucia crescuse la mahala. Teiul îi fusese leagănul copilăriei. Ca să nu-și dea în petic, păstra întodeauna o atitudine rezervată. Dar când o agitau sentimente mai violente nu se mai putea abține și-atunci în mod instinctiv îi venea la gură toate expresiunile ce 'ntrebuințează poporul în certurile sale.

Mișu Secară era și el nervos. Cearța luă imediat proporțiuni neașteptate.

Lucia declară că Mișu era un cabotin epuizat, care incapabil de-a mai place cunoscătorilor, cată să cerșească aplauzele galeriei prin strâmbături hidoase.

Mișu la rândul lui replică cu răutate că Lucia n'avea nici un talent și că aparența de succes o datoră numai aventurilor ei galante.

Lucia sări în sus. Celebrul comic avusese cu nevasta dintâi multe deluziuni în căsnicie. Lucia i le aminti fără scrupule. Pe de-asupra Mișu

și Lucia, cu toate intervențiunile binevoitoare ale camarazilor și ale regisorului disperat își aruncară toate insultele, toate metehnele, false sau adevărate. Mișu avusese un nepot care făcuse o serie de excrocherii. Lucia avea un cumnat în pușcărie, din cauză că-și injunghiase prietenul de băutură.

Era prea, prea. Lucia sărise la ochii rivalului, ca să-i scoată. Mișu o amenință c'o să-i dea în public o sfântă de bătae.

În fine, cu multă greutate cei doi antagoniști fură despărțiți.

De-atunci toate relațiunile între ei fură rupte. Nu-și mai vorbeau de cât în interes de serviciu. De multe ori își trimiteau comisionari. Se făceau că nu se cunosc de loc. Când se întâlneau față'n față Lucia își măsura rivalul cu o privire mândră, pe când

— Nu pune mâna Lenufo. Am auzit-o pe mămică spunând că e cel mai periculos obiect pentru copii.

(Le journal Amusant).

Mișu întorcea numai capul în altă parte.

Supărarea dura de două săptămâni. Dar amândoi regretau incidentul.

— În fond Mișu e un băiat bun, se gândea Lucia. El o ajutase cu sfaturile lui, când încă tânără debutase în teatru, ceea ce atrăsese invidia celorlalți camarade. De-atunci nu nce-tase un moment de a-i arăta cele mai delicate atențiuni. Un adevărat prieten, un bun camarad. Și-apoi, când fusese operată de apendicită și fusese nevoită să stea o lună în pat, nu venea el în fiecare zi s'o distreze, povestindu-i toate întâmplările mai nostime? E adevărat că și înainte de cearță Mișu fusese cu ea de câteva ori obraznic. Dar vina era a ei. Ea începuse. Și-apoi dacă dansul polonez nu-i plăcea lui Mișu așa cum îl interpreta ea, nu trebuia nici ca să se încăpățâneze prea mult.

De partea sa și Mișu se gândea: O fetiță adorabilă și Lucia asta, față de care ayusese o prietenie sinceră. De sigur că fata îi cătase noduri în pură, dar și el prea îi replicase brutal. Și-apoi judecând drept, el fusese autorul responsabil al incidentului.

Trebuia deci neapărat să facă primele demersuri pentru împăcare. Luând această hotărâre, bătut la ușa cabinei Luciei.

Văzându-l, Lucia rămase nedumerită. Pentru a-și da aere de indiferență, se făcu că dă atenție mai mult toaletei de cât vizitatorului. Dar grija toaletei nu o absorbea într'atâta cât voia să pară, căci în loc să dea pe buze cu creionul de roșu, dădu cu negru de sprâncene.

Mișu rămase pironit în prag. Apoi îndrugă.

— Lucio, ași vrea să-ți vorbesc.

Voia să aleagă cele mai meșteșugite explicațiuni, care să nu dea naștere unui nou conflict. Și brusc se decisese. Găsise.

— Lucio... am venit să-ți spun că... ești o mare dobitoacă.

— Idiotule, replică încet Lucia, puțin mișcată.

Se îmbrățișară, arătând printr'un sărut sgomotos că sinceritatea sentimentelor puternice înlocuiește cu succes vorbăria goală.

Mișu fu văzut de ceilalți camarazi eșind din cabina Luciei. Toți dăduseră năvală în cabina ei întrebând-o dacă s'a împăcat cu Mișu.

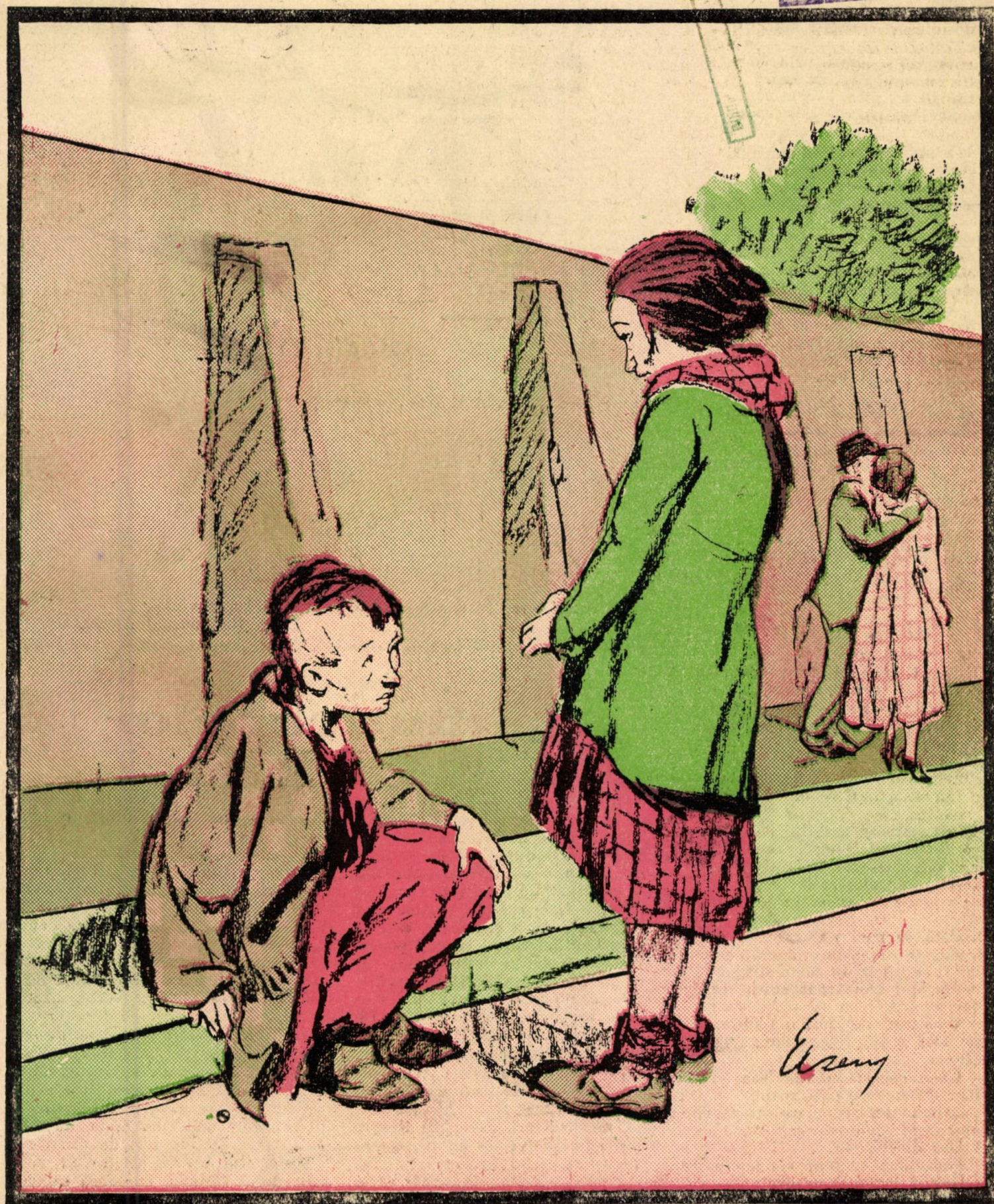
— Evident, răspunse ea foarte liniștită. A venit adineauri și mi-a cerut scuze.

Copii moderni

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IASI-

— Tu știi numai cum se face un copil...
Ei și ?... Eu știu mai mult : și ce trebuie să faci ca să nu-l faci.

SEPTEMBRIE

La dancing

A noua lună, ce în calendar
Și'mprimă numele pe treizeci foi,
Deschide porți la teatre și la școli,
Spre idealuri și speranțe noi.

Impurpurează strugurii prin vii
Și bagă bulionul fierț, la beci;
Constituind un prim avertisment.
Al toamnei, eu obrazii pali și reci.

Aduce 'nspre cămin pe cei plecați
Trezindu-i la realități, ce-ades,
La revenire-abia de înțeleg,
Acea ce plecând n'au înțeles.

Ne schimbă pălăriile de pai
Și'mpinge gândul înspre pardesiu
Privind cum mușchiuleții la zână
Se înfrățesc cu mustul profiriu.

Ne-aduce pătlăgele de murat
Și ploi cernute'n site cenușii;
La cei bolnavi de piept, câteun junghiu
Și-un apetit grozav de-a tuși:

Incepe printre frunze a da svon
Că icterul le va contamina; —
Și în curând, împestrîțat covor,
Puterea toamnei le va transforma.

Aduce griji de lemne și chirii;
La cuconițe alt model de rochii;
La moșieri bănet (de au pe ce),
Iar la golani... puțină sare în ochi!

Iorgu

Furat și mulțumit

Lui Nae îi plăcea liniștea. Dar Nae avea o femeie, o fată, un băiat, un câine și un papagal.

Papagalul sbiera, câinele lătra, băiatul cânta din flaut, fata din vioară și nevastă-sa din pian.

Și bietul Nae, atât de dornic de liniște nu se putea odihni nici ziua nici noaptea.

Intr-o noapte în casa lui Nae domnea o liniște perfectă. Papagalul amuțise, câinele tăcea, băiatul dormea în liniște, fata moșia la lucru, numai nevastă-sa sforăia, însă foarte încet.

Deodată se auzi un sgomot suspect. Nae se sculă, puse mâna pe revolver și se repezi în salon strigând: sus mâinele! Doi spărgători, care tocmai se pregăteau să plece cu lucruri de furat, surprinși de intrarea neașteptată a lui Nae, ridicară mâinile în sus.

— Ce-i acolo? întrebă Nae, arătând pe dușumea o pată neagră.

— Câinele pe care l-am strâns de gât.

— Dar dincolo?

— Papagalul, cu beregata tăiată.

— Dar în legătură ce aveți?

— Un flaut și o vioară.

— Numai atât?

— Atât.

— Bine, făcu Nae. Vă las să plecați dar luați și pianul pentru Dumnezeu!

— Da dragă, cred în amorul tău, căci îl simt foarte viguros.
(Le journal Amusant)

Mark Twain

Spiritul copiilor

În zilele noastre toți copiii par să aibe desagreabilul obicei de a face spirit în toate ocaziile și mai ales în momentele când ar face mai bine să tacă. Judecând după exemplele care se aud citându-se aproape peste tot, noua generație de copii este compusă din idioți. Nici părinții nu fac mai multe parale decât copiii lor, căci în majoritatea cazurilor ei înșiși povestesc aceste trăsături de spirit și aceste probe de imbecilitate copilărească. S'ar părea poate că eu vorbesc eu oarecare căldură și fără în-doială cu oarecare motive personale; admit că mă irit când aud laudându-se într-atâta cuvintele copiilor, de vreme ce eu când eram mic n'am îndrăsnit nimic să spun. Am încercat odată, de două ori, dar n'am isbutit. Membrii familiei mele nu păreau să se aștepte la nici-o facultate strălucită dela mine și când eu încercam vre-o observație îmi închideau gura sau mă băteau. Gândindu-mă la ce mi s'ar fi întâmplat dacă aș fi îndrăsnit să pronunț în fața tatălui meu un „spirit” ca cele pe care le iubesc astăzi copiii de patru ani, mă face să

tremur și-mi sbârlește părul pe cap. Dacă m'ar fi jupuit de viu, i-s'ar fi părut cea mai blândă dintre pedepsele posibile.

Era un om grav și ura toate felurile de precocități. Dacăș fi pronunțat în fața lui vreuna dintre ororile care se aud azi pretutindenți, m'ar fi tocat mărunț. Da, da! Ar fi făcut-o dacăș fi putut. Dar n'ar fi avut ocazia, fiindcă și eu aș fi avut destulă judecată pentru ca să înghit nițică stricnină înainte de a vorbi. Una dintre cele mai frumoase zile ale copilăriei mele, a fost murdărită de un simplu calambur. Tată-meu l'a auzit și m'a fugărit vre-o douăzeci de kilometri, ca să mă omoare. Dacăș fi fost mare, poate că ar fi fost în dreptul lui, dar copil cum eram, nu putea să știu cât am fost de criminal.

Intr-o altă ocazie am vorbit mai mult decât trebuia, dar fără calambur și aceasta a fost gata să producă o ruptură între mine și tatăl meu. Eram culcat în leagăn, încercând să sug inele de cauciuc fiindcă mă plictisiam murdărindu-mi dinții pe degetele mamei și încercam să gă-

sesc altceva. Ați observat cât e de neplăcut să-ți rupi dinții pe degetele doicii dumneavoastră sau pe propriul deget mare?

Mie mi-se pare că astea au fost ca ieri. Dar să ne întoarcem la ceea ce mi s'a întâmplat în ziua aceea. Tatăl meu, mama mea, unchiul Efraim și nevastă-sa și una sau două alte rude se găseau de față și se sfătuiau ce nume să-mi aleagă.

Imi amintesc că încercând să sug inelele de cauciuc, mă uitam la ceas gândindu-mă că peste o oră și douăzeci și cinci de minute voi atinge vârsta de două săptămâni și că până în prezent nu cunoscusem multe bucurii...

Tată-meu zise:

— Abraham e un nume bun. Bunicul meu se numea Abraham.

Mama zise:

— Abraham e un nume bun. Foarte bine. Abraham va fi unul dintre numele sale.

Eu zisei:

— Abraham convine interesatului. Tatăl meu se încrunță, mamă-mea păru fericită și mătuși-mea zise:

— Ce încântător micuț!

Tata zise:

— Isaac e un nume bun și Iacob e un nume bun.

Mamă-mea aprobă și zise:

— Nu există mai bune. Să adăugăm Isaac și Iacob la numele sale.

Eu zisei:

— Foarte bine. Isac și Iacob sunt destul de bine.

Dați-mi titirezul acela vă rog; nu pot să sug cauciuc toată ziua.

Nimeni nu luă notă de reflexiunile mele în acel moment, astfel că trebui să le fac eu însumi pentru că să nu uit nimic. Departe de a fi bine primite cum ele sunt totdeauna la copii, observațiile mele îmi atraseră o furioasă mustrare din partea tatălui meu, mamă-mea părea mâhnită și îngrijată iar mătuși-mea însăși avea pe față un fel de neliniște care arăta temerea că am mers prea departe. Mușcai cu furie din cauciuc, lăsai să cadă titirezul pe capul unei pisici, dar nu zisei nimic. Tatăl meu urmă:

— Samuel e un nume excelent.

Văzui că lucrurile se agravau. Nu mai era chip de evitat. Aruncai afară din leagăn ceasul unchiului meu, tocul periei de haine, cățelul de țărâțe și toate celelalte lucruri pe care aveam obiceiul să le examinez și să le mișc împreună pentru ca să mă distrez. Imi pusei scufița, îmi luai ciorapii într-o mână, bastonul de miambal în cealaltă și sării pe dușumea. Imi ziceam: „Acum sunt gata, întâmplă-se ce s'o întâmpla!” Pe urmă adăugai tare:

— Tată, nu pot; nu pot să sufer numele de Samuel.

— Băiete!

— Tată, asta e; nu pot.

— De ce?

— Tată, am o antipatie de nelăvins pe acest nume.

— Băiete, nu e cumințe ce spui tu. Mulți oameni mari s'au numit Samuel.

— Tată, eu nu cunosc exemple.

— Cum se poate? N'a fost Samuel Profetul care a fost mare și bun?

— Pentru asta?

— Băiete! Dumnezeu însuși l'a chemat.

— Da tată, dar a trebuit să-l chem de două ori până să vină.

Atunci o ștersei și tatăl meu se repezi după mine. Mă prinse a doua zi la prânz și după această nouă conversație primii numele de Samuel împreună cu o bătaie la spate și alte avertismente utile.

Astfel se potoli furia tatălui meu și relațiile noastre își reluară mersul normal; dar această neînțelegere ar fi putut să ne despartă pentru totdeauna, dacă nu m'aș fi dovedit înțelegător.

Judecând după această întâmplare, mă întreb ce s'ar fi întâmplat dacă aș fi pronunțat una dintre aceste „vorbe de copii” cu care ne dau gata ziarele astăzi. Fără îndoială, c'ar fi fost un infanticid în familia noastră.

„POANTE“... BOANTE

UNUI TRUBADUR

De așa foc sacru, veșnic încălzit —
Nu, ca orice trubadur —
Noi, cu gândul la lignit,
Hai, să'i zicem... turba-dur.

UNEI PERECHI

Pilică ea — și el un plop... —
Ca un simbol neîndoios:
Nu cât e, el, de sus;
Dar, cât e, ea — de jos..

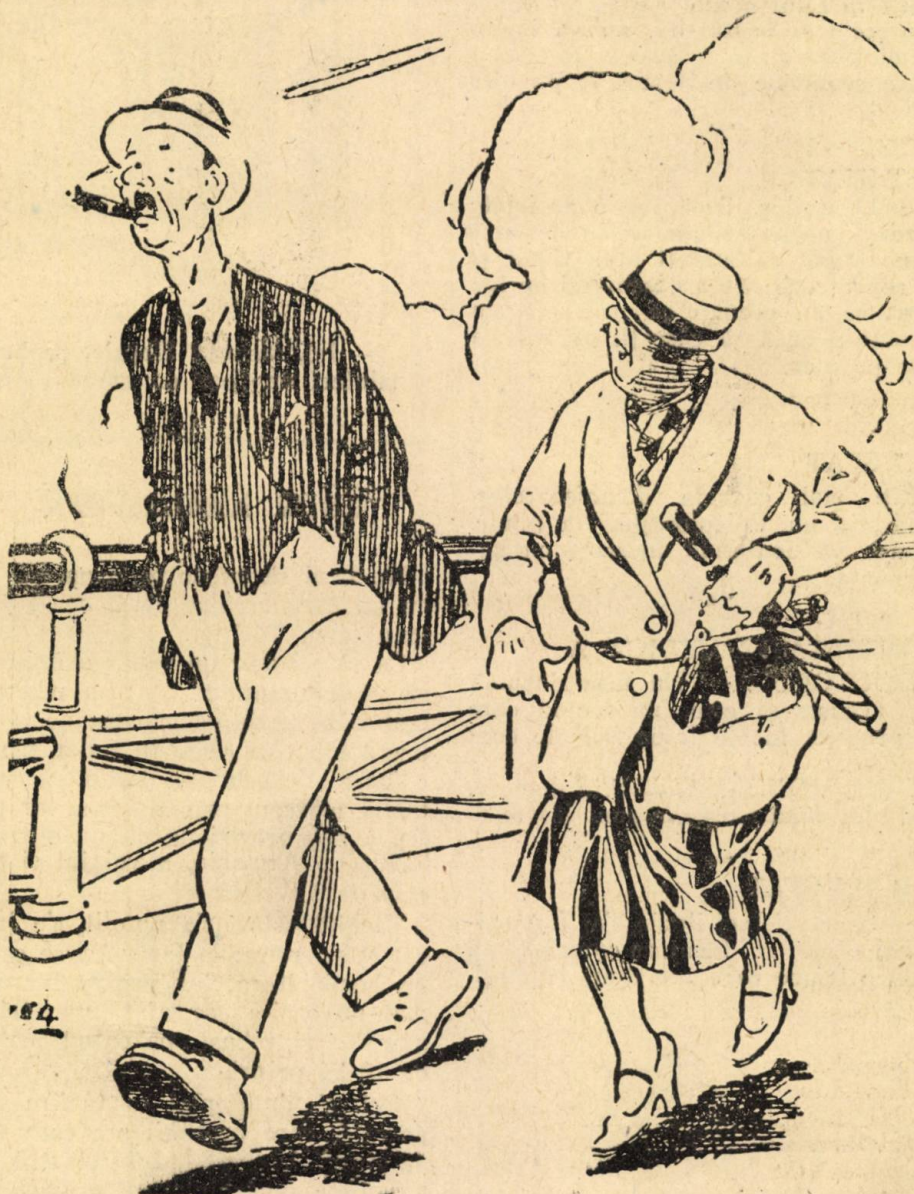
PATULUI MEU

„Să 'ți-o spun curat:
De când dorm cu tine'n pat —
S'a făcut, și el, tot fală:
Nu mai este pat — e pată...”

FEMEILOR MODERNE

Azi, femeile — să crezi! —
Martirul vremii 'ndură:
Căci, pe care, nu o vezi:
Răstignită — în trăsura?..

CRIDIM

EA. — Stai mai încet, ce alergi așa?

EL. — Imposibil!.. Mi-se stinge țigara!

London Opinion, Londres.

Moșturi

— Ce zici de vagoanele Seteboului?
— Linii multe, vagoane puține. Sunt ore când pasagerii stau îngheșuiți ca sardelele.
— Comparația nu-i exactă. Când o cutie de sardele e plină, înseamnă că e plină, pe când tramvaiul când e plin, tot se mai urcă lume.

***

LOGODNICA. — Mă iubești tu puiule?

LOGODNICUL. — Foarte mult dragă.

LOGODNICA. — Te-ai arunca tu pentru mine în foc și în apă?

LOGODNICUL. — Stai dragă. În cazul acesta rău te faci că mă iei pe mine de bărbat. Ți-ar trebui un pompier.

***

UN SFAT

— Doamnelor, încercați să mergeți numai în vârful picioarelor. Dacă în felul acesta n'o să vă scadă pânțele și bustul dv. nu va lua o formă plăcută, în schimb o să aveți o mare economie de flecuri la pantofi.

***

ALT SFAT

— Domnilor, dacă într-o societate gazda, necunoscându-vă în deajuns și ne știind că sunteți prea timid și vă reproșează că nu deschideți de loc gura, să nu credeți că prin aceasta vă autorizează să căscați, pentru a-i face pe plac.

***

ALT SFAT

Fiți mai cochete domnișoarelor. Modestia nu vă folosește la nimic. Lumea vă confundă adeseori cu guvernanta.

***

CONSULTAȚIE MEDICALĂ

DOCTORUL. — Nu uita doamnă că taximetrul este un loc în care se propagă foarte lesne boalele contagioase.

DEMI-MONDENA. — Știu doctore, mai ales când storiurile sunt lăsate.

***

IAR UN SFAT

— Să nu-ți faci iluzia c'ai fost spiritual când ai făcut cu gluma ta să rădă o femeie care are dinți frumoși.

— Iei, trenul? Hoțule, probabil că te duci să ncasezi o moștenire, altminteri nu ți-ar da mâna să faci o așa cheltuială.
(Le journal Amusant).

Un filosof

Nu cred să existe pe lume un om cu un caracter mai ferm decât prietenul meu Tăchiță.

Ca să vă dau un mic exemplu pot să vă spun numai atât că pentru a mânca o porție de macaroane veritabile a făcut un voiaj în Italia, pentru a lua o sticlă de apă de Colonia veritabilă, a trecut prin Colonia, iar pentru a se aproviziona cu un stoc de hârtie de Armenia, a voiajat și prin acea țară.

Tăchiță astăzi s'a potolit, s'a însurat și s'a retras la țară. Aci se ocupă cu horticultura, iar pentru lucrurile mai grele și-a angajat un flăcău sdravăn și robust, pe care-l plătește cu 10 lei pe oră.

Ori, s'a întâmplat ca tânăra lui nevastă, care probabil era cam rea de muscă să se îndrăgostească de frumoasa mușchilatură a flăcăului. Așa că într-o bună zi Tăchiță ducându-se în fundul grădinii, unde avea un mic bordei și în care ținea

sculele și unelte, deschizând ușa a dat peste omul lui cu ora, care sta de vorbă cu soția lui, în așa fel că cel mai idiot om din lume ar fi priceput de ce natură era conversația lor.

Dar Tăchiță după cum v'am mai spus, avea un caracter ferm, era aproape un filosof. Deci să nu vă nchipuiți că a sărit imediat peste cei doi vinovați, cu revolverul, cuțitul, toporul sau alte instrumente din acestea barbare. Nu, Tăchiță foarte discret a închis ușa la loc, ca cei din năuntru nici să bănuiască măcar că fuseseră surprinși și ca un adevărat filosof și-a aprins o țigare și a luat loc la ușa bordeiului, pe un bolovan de piatră.

Numai după o jumătate de oră, când cei doi vinovați eșiră din bordei, Tăchiță s'a apropiat timid de soția adulteră, făcându-i această mică dojană.

— Pe viitor dragă, roagă-ți amantul să se grăbească puțin. Nu uita că e plătit cu ora.

Ce ne-a mai spus nea Niță Pitpalac

— Și cum ziceam...
 — Vrei să te ispic din toate? Te ispic, pentru că la mine astea sântără lucruri „atentice”, nu fleacuri! spune nea Niță Pitpalac.
 — Păi vreau, cum să nu vreau! zic.
 Și rămân într'un picior, ca o găină melancolică.
 Obosisem. Nea Niță mă vede:
 — Acum un an aveam o bangă la poartă, da' acu...
 — Nu-i nimic, nea Niță, zic, că n'am obosit.
 — Și așa cum vă spuneam, onorabile! Iacă pe premarele doftoru Minovici, că este boleșnița de paralizie infanticidă și că toate sântără în stare de infecție a Capitalei. Și dacă este?
 Dacă este, trebuie să facă dumnealor inspecție! Și mă întâlnesc cu unu d'ăia „sanetari”.
 — Dom'le Niță zice, — că cine nu mă cunoaște? — porcu dumitale este în stare de infecție a mahalalei.
 — Porcu meu?
 — Da!
 — Doctore, zic, n'ai învățat știință.
 Și nu mai spui cuvânt.
 Dar îmi zic eu: asta e politică. Am înțelesără. Ce-are dumnealor cu porcu? Porcu e pore, nu stă în salon pă covor!
 Și mă gândesc să le-o fac. Iau porcu și-i fac baie și-l găsesc cu panglice și cu flori de lămâiță la ureche și-i pui și o cafea cu lapte dinainte. Când vine doftoru.
 — Dom'le Niță, zice, am venit în inspecție...
 — Inspecție! Porcu meu este, care va să zică, în stare de infecție a mahalalei!
 — Da!
 — Poftiți!
 Si-i duc la porc.
 A rămasără tablău: cocina oglindea și porcu, cum spusei, cu flori de lămâiță la ureche și cu cafeaua cu lapte dinainte!
 — Te felicităm, dom'le Niță! zice doftorii saniteri. „Anolima” care am primit-o „costatăm” că este un „anunț”... igzact!
 — Apăi... atunci? Dar dacă așa se lucrează lucrurile la noi! Imi vâpsești uluca și nu-mi strângi pisicile dăn față... Asta nu e infecție! Da e politică, la mijloc, nu-i nimic.
 Și-i poftesc să luăm cevașilea în prăvălie, că știți că am o băcănioară, ca să-mi mai trec de urât.
 Da' unu vede niște „mizele” — parizăr, ghiden și d'astea. Se uită la ele și zice:
 — Astea le luăm noi!
 — Păi dă ce? întreb.
 — Sântără în stare de infecție!
 Atunci eu, ca om filantropic, zic:
 — Să vă dau și trei jimble!
 — Nu, că avem pâine de la „manotantă”.
 Și pleacă cu mizèlele.
 După câțva mă pomenesc cu „co-

travenție”. Mă duc la judicătorie. Acolo, cum mă vede, judicătoru să uită la deștele mele. Hm! face el. Și mă gândesc că și-o fi zis: pentru ce mi-a duc la judecată niște prisoane așa „suvente” (solvabile).
 Și m'apuc să iau în vicivers pe saniteri.
 — Dă ce le-ați „cofiscat”? întreb. Nu erau bune?
 Și spune că erau bune.
 — Atunci, zic, de ce le-ați luat?
 — ?
 Și mă revolt și eu.
 — Așa e, nene Niță, în țara românească; zice că aici este libertate după „Costituție”, când colo păcat dă cele două țări ale națiunii pământului în țara grâului.
 — Ziceți d-voastră dă „Costituție”? Da' să vă spui eu alta acum.
 Întârzasem să plătesc un rest la „fonceră”. Vine unu și-mi face „su-

festru”. Dă ce-mi faci sufestru, dom'le? li iau întregator.
 — Că așa sântără, formele! zice...
 — Fiindcă am întârziat?
 — Da.
 — Și încă de urgent trebuie s'o fac?
 — Bun înțeles! zice.
 — Și îndrăznești pentru ca să spui astfel? Eu care plătesc „onist”? Eu care port „midalii” pă piept?! Poate, zic atunci, nu sântem oameni „suvenți”!
 — Eu trebuie pentru ca să pui sufestru! zice.
 Și așa.

Odată unu vine să-mi ceară lingimație de pașaport.
 — Dă ce? întreb.
 — Pentru că așa e ordenu!
 — Da? Care va să zică sânt venetic? Ori fiindcă pentru că sunt oltean! Da' Mihai Viteazu ce e? Tot oltean. E unchi-miu. Atunci dă ce nu-l dați și pă el jos?! Că nici el n'are pașaport!

EL. — În realitate aceste statui nu servesc la nimic.
 EA. — Ba câte odată servesc să faci comparație...

Desen de Herault

A răs cum râdeți și d-voastră acum — și a plecat.

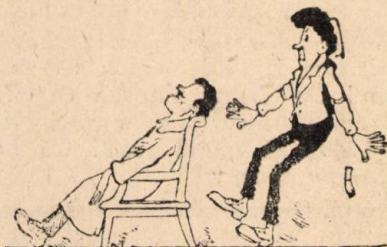
— Și i-ai zis dumneatale să-l dea jos pe Mihai-Viteazul? mă/mir eu.

— Păi cum să nu zic, sfârșește ne-ne-a Niță, pentru că la noi e lucrurile care nu e convenabile!

Ne-a mai spus pe urmă nenea Niță ceva din „bilibie”—că eu am „bilibia”, cum zice dânsu—și ne-a spus anume „daravela” cu Adam și Eva, cu șearpele și cu mărul.

Am mulțumit apoi lui nea Niță, ne-am retras de pe stradă, ne-am pus cenușă în cap și „picerile” în lighean și am compus această frumoasă „poizie”.

Costache Glumici

A treisprezecea

Am iubit-o pe Mița cu frenezia unei juventuți arzânde, cu pasiunea unei firi înflăcărate, cu candoarea primului amor.

Dar ea, ființă perversă, și-a răs de frenezie, mi-a batjocorit pasiunea și mi-a festilit candoarea: Infama m'a trădat cu un superior dintr'a șaptea.

Desperat, vrui un moment să mă sinucid.

Îmi luai însă seama, și socotind că societatea nu merită jertfa vieții mele, hotărâii să-mi manifestez supărarea pe dânsa într'un mod mai eficace, să mă răzbun cât mai înfricoșat... și mă apuca să comit versuri, dintre cari câteva avură onoarea să figureze în Noua mică poezie.

Pe Valentina am iubit-o nu cu frenezie dar cu turbare, cu o patimă nebună, la nemurire cum s'ar zice.

Ca și Mița, Valentina mi-a fost infidelă și ca să mă consolez de noua mea fericire mă dădui în dragoste cu Ana, cu Anicuța mea cum îi ziceam în momentele de răzgăială când uitam de cer și de pământ, momente cari, vai! nu durară de cât atâta cât durează pe pământul acesta momentele. Ana se aruncă ni brațele unui elev din școala militară.

Când aflai funesta veste, îmi păru că se crapă cerul sub mine și că mă rostogolesc în abizuri spăimântătoare. Praf m'aș fi făcut dacă n'aveam fericirea să cad pe moale... mă primiră două brațe grăsuții, albe, voluptoase, brațele Margaretei, fata franzelarului din colț.

Și aceste brațe se descleștară repede, ca și precedentele.

Cu Berta, noul angel al vieții mele, nu fui mai fericit. Perfida ovreică, neam de Iuda, m'a lăsat cu buzele

umflate, m'a sacrificat pentru un contabil ignobil.

Deveni depozitară a inimei mele pururi reînnoite, Matilda, divina modistă. Pe asta am iubit-o, nu glumă. Dar

Amorul nostru ținu o lună.

Ca și celelalte, Matilda uită jurămintele ei de dragoste vecinică.

Degeaba am îndopat-o pe Zoe cu cataifuri, cu bomboane, cu baclavale. Mizerabila mi-a călcat credința ca și succesoarea ei Frusinica, absolventă cu diplomă a externatului secundar, No... nu vă importă.

Constanța nu fu mai constantă.

Liseta idem.

Clara și Iosefina îmi rezervară a-celeași amare decepții. Prima îmi preferi un student în drept, cea de a doua deveni sperjură de hatârul și în beneficiul unui june gomos.

Se împlinise duzina. De douăsprezece ori băusem până în fund cupa amărăciunii, de douăsprezece ori constatase înconstanța sexului slab, de douăsprezece ori voisem să mă sinucid și am amânat de tot atâtea ori execuțiunea funestei mele hotărâri.

Atâta lucru însă nu m'a descurajat și sârmana mea inimă iubi pentru a treisprezecea oară.

Se zice că treisprezece este număr fatal. Vai! nimic mai adevărat și am experimentat fatala proprietate a acestui număr în propriul meu detriment:

Cea de a treisprezecea, din nenorocire, mi-a fost credincioasă, — și mi-a devenit soție.

CUGETARI

Sunt unii oameni cari în pădure nu văd decât ciuperci numeroase.

***

Omul modern este mai mult un potpourri, decât o simfonie.

***

Dacă un amic voește să-ți spună tot ce are pe inimă, să știi că este vorba despre un împrumut.

***

Multe fapte îndrăznețe au fost săvârșite din lașitate.

***

Mai cumiți se arată oamenii atunci când este vorba să-și acopere prostiile.

***

Sunt oameni cari astăzi își mărturisesc cu lacrimile în ochi că sunt foarte nefericiți și a doua zi sunt foarte uimiți când îi privești cu compătimire.

GRATIS

PENTRU TOATĂ LUMEA

STOFE
MĂTĂSURI
PÂNZETURI
ÎNCĂLĂMINTE

CEREȚI IMEDIAT CATALOGUL

Soc. "Produsul"
București
Calea Moșilor 63, Telefon 312.41

Toaleta țiganului

Calea Moșilor.

Drept în gura Oborului: magazin de frizerie en gros, la „Briciul lui Mihai Viteazul”.

Proprietar: Matache Cremene, de-i zice Turbatu.

Pe sub toacă.

Zăduf de ți se usucă limba în gură.

Matache, patronul, în șlepci, în cămașă cu mânecile suflecate și cu un pieptine în frizura făcută cu fierul, șade în pragul prăvăliei și îngână un mierloiu a cărui colivie atârna de prihiciul magazinului.

Trece Hurdubelea, vătaful salahorilor cari lucrează la binăua de alături — și, oprindu-se în dreptul bărbieriei, întreabă pe negustor, întrerupându-l dela școala de muzică pe care o făcea cu mierloiu:

— Cât e rasul, jupâne?

— Cum e și omul, cumetre: și două zeci de bani și cinci zeci de bani — ba, cu odicolon, e și un leu.

— Rade-mă, atunci, de două zeci de parale, zice Hurdubelea, și, intrând în prăvălie, umple un scaun de paie, care protestează sub greutatea baragladinei.

Matache, plicțisit că, pentru doi gologani, fusese întrerupt dela ocupația intelectuală cu care se îndeletnicea când a sosit mușterul ia o custură cu care și tăia dimineața, la băcănie, pastrama de briceag și începe să-l răzuie pe țigan.

Când trăgea Turbatu cu briciul, vătaful închidea un ochiu și ridica umărul obrazului respectiv par'că era apucat de junghiu. Când mai trăgea bărbierul odată peste țepii clientului, ăsta se ridica cu scaun cu tot.

— Ia-o mai domol, jupâne, că-mi sar ochii din cap!

— Ești tare 'n păr, cumetre, d'aia te jenează.

— Oi hi, meștere, dar nu-ți pune mintea cu țaria mea că m'ai muiat de tot.

Barem când a fost la perdaf, bărbierul trebuia să se opintească cu genunchiul ca să-și ție mușteriu pe scaun, așa se frământa bietul Hurdubelea.

Când s'a isprăvit toaleta, țiganul a pus pe tejghea patru de câte cinci parale și, ținându-se cu mâinile de fâlci, a pornit la bina.

— Noroc să-ți dea Dumnezeu, cumetre, îi urează bărbierul, în zeflemea, când baragladina era pe pragul ușei.

Dar țiganul, ca să răspundă la firiteală, întoarce capul și grăiește cu năduf:

— Mai noroc avusei de scăpai viu din mâna dumatule, Turbatule!

Pe seară, spre casă, muierea, care-l însoțea, se oprește în dreptul unei curți de unde ieșau niște vâituri înăbușite — pasă-mi-te insul care ședea acolo își bătea nevasta.

— Ci ca haidi, fa, rătutito, zice Hurdubelea, trăgându-și nevasta de mânecă. Haidi că mi-e foame de mi s'a lipit inima de coaste.

— Stai, mă, nițel, zice țiganca, rupându-se de lângă el; stai să ve-

dem ce e aici de se vaită așa.

— Ce să vezi, fa? Ce să vezi? se răstește țiganul. Iaca o fi răzând pe unul de două zeci de bani! — și se vaită, rumânul, vezi bine, că doar nu e buturugă!

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA
„VESELIA”
In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

Vă dăruiește tinerețe și frumusețe în timpul nopții

O SIMPLA Rețetă de Frumusețe

**CE ORICARE FARMACIST V'O
POATE PREPARA**

Ungeți cu puțină cremă proaspătă și ulei de măsline predigerate fața dv. înainte de culcare și a doua zi de dimineață veți rămâne surprinsă cum acestea au dăruit pielii dv. o catifelare minunată, impecabilă și de o înfățișare tânără. E vorba de o rețetă foarte simplă, dar de mare efect, întrebuintată de majoritatea artistelor frumoase și femei din înalta societate. De îndată ce aceste ingrediente sunt predigerate pe cale artificială și amestecate în exactă proporție, — crema și uleiul devin absolut negrase, constituind unul din cele mai bune alimente dermice cunoscute pentru hrănirea și înfrumusețarea pielii. Acestea sunt fără peche pentru a evita ca pielea să se usuce și să se facă tare, aspră și zbârcită sau ca porii să se dilate atrăgând după sine alte alterațiuni tenului. Farmacistul dv. vă poate prepara crema proaspătă și uleiul de măsline în câteva zile, sau dv. puteți să le cumpărați gata și garantat exact preparate în Crema Tokalon sub forma dorită, negrasă și predigerată. Aceasta-i cremă întrebuintată de multe din cele mai frumoase femei din Franța, printre cari: Robine, Huguette Duflos, Parysis, Rhana.

AVIZ IMPORTANT: Pentru a obține cele mai bune rezultate, noi recomandăm în special întrebuintarea Pudrei Tokalon cu Spumă de Cremă concomitent cu Crema Tokalon. Spuma de cremă face să adere pe pielea pudra Toka-

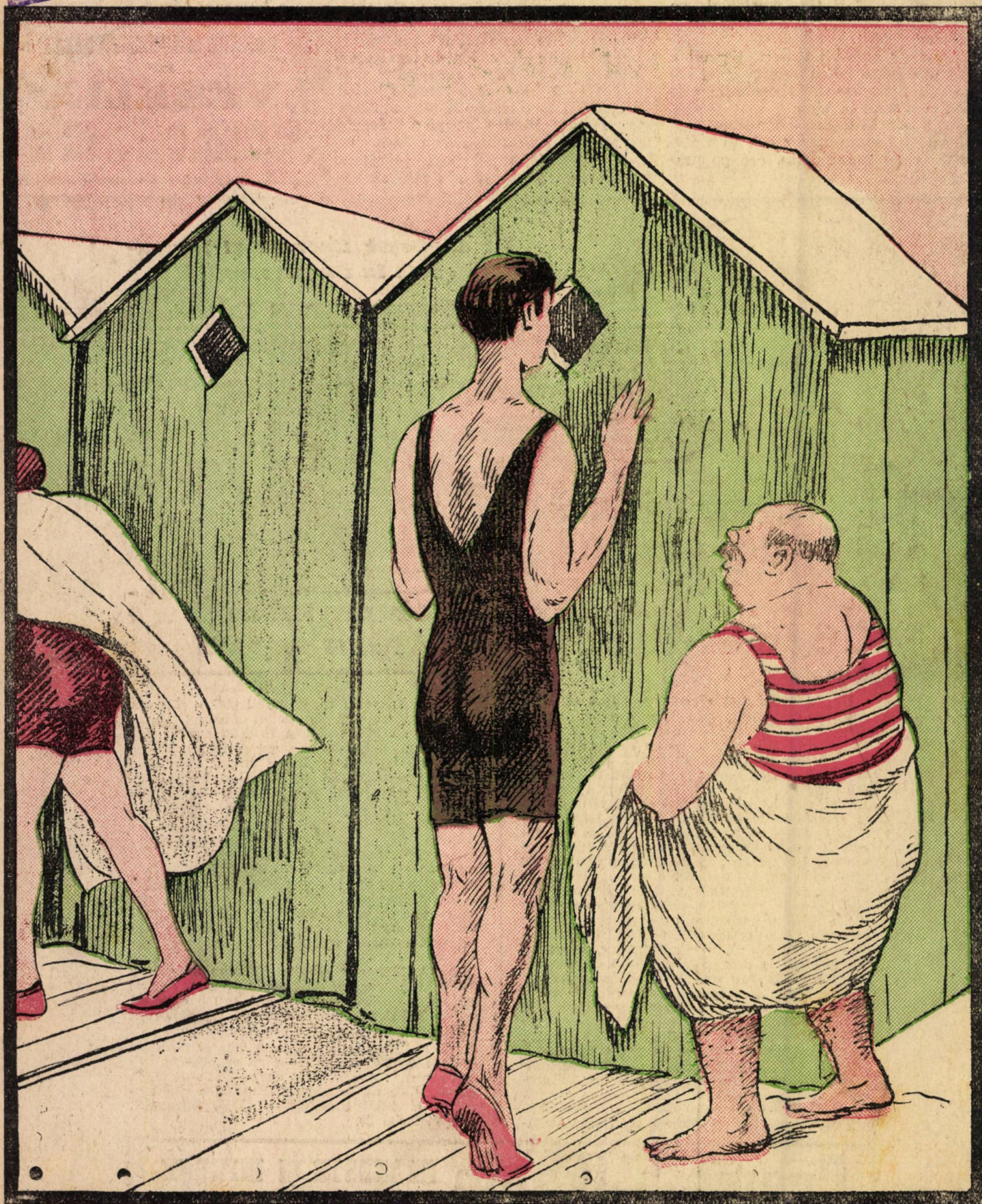
lon în ciuda vântului, timpului ploios, căldurei sau transpirațiunii din timpul dansului și prin însuși acest fapt suprimă în mod radical nasurile lucitoare, obrații grași și lucioși cât și plictiseala de a vă pudra tot timpul. Spuma de cremă mai împiedică ca pudra să nu absoarbă umiditatea naturală a pielii, de a o usca, de a-i provoca riduri și de a face ca pielea să devină aspră și zbârcită. Fiind vânturată ea nu conține nici cea mai mică particulă tare sau granuloasă, care să pătrundă în porii pielii, unde să producă umflături, dilatându-le, ceea ce are drept urmare apariția punctelor negre și altor defectuosități faciale. Pudra Tokalon se găsește în toate bunele magazine din țară. Se garantează rezultate satisfăcătoare, — altminteri banii se înapoiază imediat.

NOTA. Crema și Pudra Tokalon se găsesc în toate farmaciile, droguerile și parfumeriile din țară. Un borcan de cremă sau o cutie de pudră Tokalon, mărime normală costă Lei 80. Borcanul de cremă sau cutia de pudră Tokalon mare, având îndoită cantitate a celor normale costă Lei 120. Crema Tokalon se găsește sub două forme: una absolut negrasă și alta puțin grasă. Unde nu se găsește trimiteți costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI, București, cal. Victoriei 39.

Crema Tokalon

**HRANESTE ȘI INFRUMU-
SETEAZA PIELEA**

Eterna poveste...

SOTUL. — Ia vezi Georgică dragă, s'a desbrăcat nevastă-mea ?...

VESELIA

Un fel de a vorbi

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII

— L'am prins în undiță.. l'am dat gata..
— Nu-i de făcut nimic dragă.. e pește !...

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Fraudele de la „Monitor“

25 milioane fraudă! Ba nu: 70! Dece nu 170 ori 1700, ori 7700 de milioane. Tot aia e! Nu mai face impresie. Câți din cei care au citit aceste informații în gazete s'au înfiorat? Prea puțini. Cei mai mulți nu și-au putut înghiți o injură admirativă. E un tur de forță, dar vai la câți nu le va fi tremurând acuma turul de frică! O campanie de verificări ar dezorganiza cadrele intendentei, civile și militare și ar realiza dezideratul d-lui Vintilă Brătianu, adică reducerea numărului funcționarilor.

Dar să ne întoarcem la comercializarea „Monitorului“, o afacere care mergea bine. Sătura cluburile, mulțimea pe Fălcoianu (mulțumire platonice nuri vorbă) pe director și pe casier.

De altfel și recunoaștem că acesta era rostul „Monitorului“, mai rămânând ceva și pentru stat, ca unul care avea și el oarecare drept, întru cât adusesse mașinile. Era vrasăzică o societate pe acțiuni, în care fiecare dintre administratori avea o acțiune... nefastă. Unii ca Fălcoianu mergeau cu idealismul până la ridicol. El era un perfect altruist. Nimica n'a păstrat pentru el.

Porțile Văcăreștilor le-a trecut în tovărășia unei unice monede de 2 lei. Ar merita premiul Nobel pentru vrute.

Și doar acest Fălcoianu, predestinat prin nume să rupă din cașcaval prin puternicele fălci și legături de familie, a ocupat situații și demnități în stat. În noaptea de 4—5 Iunie, Fălcoianu, a fost printre primii care au sărit să ajute la ușurarea gemantanului fatal greu de cele 13.000.000. Sunt lucruri de care trebuie să se țină seamă.

Se zice că întrebând asupra acestor amănunte picante, Fălcoianu punând mâna dreaptă pe piept, acolo unde de obicei își anină șiragul de decorații cu care a apărut fotografiat în „Universul“, a exclamat patetic:

D. G. a luat.

Domnul G. a dat

Numele domnului G., fie binecuvântat

Un adevărat filon de aur a găsit Fălcoianu și în „Comoara“ d-lui Sadoveanu.

Această „Comoară“ care ar fi trebuit să fie o comoară pentru lumea satelor, căreia i-se adresa revista scrisă de maestrul Sadoveanu, și tipărită la „Monitor“ a ajuns o comoară pentru Fălcoianu care mai deștept ca nu știu care chimist german a reușit să facă aur nu din mercur, ci din hârtie. Și nu era nici măcar hârtie de bancă. A fost însă o hârtie excelentă pentru... banco.

„Comoara“ a sucombat. Dar dacă va reapare cândva, îi propunem această strofă de poezie... populară:

*Vax și Tunsu, vax și Grozea
Cremă Zdrelea, moft Jianu
Gloria a eclipsat-o
Domnul Al. I. Fălcoianu.*

Haiducii, puterile, N. D. Popescu vremuri de altădată! Astăzi s'au chimbât vremurile. Curat vorba cântecului:

*Stau altădată la răscruci
Căpitanii de haiduci
Dar în vremile de față
Dai de căpitani... de ată!*

Popularitatea face și victime. Una e celebrul Lindbergh, care după câte ne anunță o telegramă a „Universului“ a trebuit să intre într'un sanatoriu, sănătatea fiindu-i subrezită de groasnicele strânsori ce le-a suferit dela publicul îngrămădit să-l aclame cu prilejul unui recent turneu. Curat vorba rumânească „il omoară cu dragostea“.

Dintr'un prost obicei raportăm totdeauna cele ce se petrec în afară, la noi. Cărar face unul de-ai noștri cu

„așa“ o popularitate, ca să zicem ca prietenii de la „Adevărul“.

A fost unul care a avut-o: d. general Averescu, dar neștiind ce are în mână, a făcut-o bucățele și a împărțit-o Tăzlăoanilor, Vălenilor și altor ioanitești, care și-au făcut nevoile cu ea, sau mai precis (iertăți-mi expresia)... pe ea.

Dacă ar avea D. R. Ioanițescu, sau echivalentul său Tehaș popularitatea lui Lindbergh? Strâns de admiratori D. R., ar leșina cu patos. Ar fi o capodoperă de... leșinătură. Dar, vai, e departe Lindbergh a sburat în 33 ceasuri de pe un continent pe altul iar Derică numai în 3 ani prin trei partide. Zic prin și nu în, fiindcă cine a sburat va mai sbura. Dar e aviator și aviator.

Sau: nu tot ce zboară se mănâncă.

Cercul dela Obor a pus pe foc Bucureștii.

Nu e om în Capitală care să nu te întrebe: ai văzut elefanții? Îți plac urșii albi? Ai dat alune maimuțelor?

Legenda își ia aripă. Elefanții s'au prefăcut în turme grozave. Inșirați unul cu trompa de coada celui dinainte, făceau un șirag de la gară la Obor. Când a ajuns cel din coadă la Obor, primul fiindcă se rătăcise, intra din nou în gară prin bulv. Dinicu Golescu.

A fost nevoie să-i lege după o remorcă de vagon electric Nr. 17 ca să-i ducă la Moși. Pentru urși, o fabrică portativă produce încontinuu blocuri de ghiță, pe care maimuțele își pun vinul și sifonul necesar spriturilor pe care le înghit neîncetat.

Tigrii devorează zilnic un tren cu 25 vagoane de cai, trimise direct din Polonia. O echipă de boiangii refac zilnic culorile zebrelor...

Tot atâtea lucruri mai plăcute decât amenințarea paraliziei infantile și fraudele de la „Monitor“, unde ce e drept nici Fălcoianu nu s'a arătat mai prejos ca dresor al atâtor milioane de lei...

Tr. U. Badaral

„Trebuna” lui nea Niță

Sița Pitpalac și paralizia infailibilă

Lumea e îngrijată. Bântue boala niță urâtă: paralizia infantilă. În toate familiile, grija se îndreaptă spre copii.

Dar nea Niță și consoarta dumnealui, coana Sița, ca oameni mai deștepti și mai umblați chiar și de cât direcția sanitară, — sunt și mai prevăzători. Au cetit în jurnalele pâr-cum-că boala atinge și pe adulți și de atunci au intrat în pârjol.

— Nenicule, zise dânsa, cu vocea stinsă de frică: io ce sânt?

— Mneatale? Ce să fii? Ești damă.

— Ei, damă! că doar n'oi fi cas-travete. Dar te întreb dacă și eu sânt sau nu adoltă.

— Adoltă? Păi bun înțeles că ești — că doar nu te numești spăl-toreasă.

— Atunci, nenicule, ne lovește?

Nea Niță rămâne un moment interzis. A avut el curaj să se sue în turnul „Îel” dela Paris și să se plim-be cu vaporul pe Grand Canale din Venezzia, dar cu boala nu se încumetă nici Mitică Dona, deși e lat în spete de doi metri. Repede, însă, își revine.

— Nu pui rămășag că n'o să dea și ea odată în mine, dar zic: s'a născut paralezia aia orî care lar fi dânsa — infanticidă sau infailibilă care să mă atingă nițel la mustuc și să nuri iau eu greața? Sițico neică, să n'ai haber: o moi io ca pe o rufă în albie și o întind pe ostrețe să se rădă și rețele de fasonu ei.

— Bine, nenicule, se mai înfiri-pează coana Sița, dêar mneatale ești cavalier pe câtă vreme eu sunt de sex femelin, care este slabă de con-stituțiune.

— Păi las' să te lovească boala și să vezi tu ce constituție îi vâr eu in-fantilei pă gât.

Se repezi la bastonul cu cap de mox și trase sisul.

— Asta e fioala lu doctoru Pititu-dân Paris. O fac pe infailibilă miel fript haiduțește.

Sița aproape să plângă de fortia ce-i inoculă crucea de voinic. Dar oricum spaima la femeie, când intră odată, nu se vindecă nici cu fumă-tură de păr de urs.

Și coana Sița începu să se exami-neze. Cetise în jurnal simptomele boalei. Reveni cu întrebările.

— Nenicule, dar eu am căldură.

— În bucătărie?

— Da. Parcă ai fi doftor, așa de bine le știi.

— Păi bagi la lemne cu toftanu.

— Io bag?

— Fomeie, să nu mă sgândări — că nu sunt nici Fălcoianu, nici Ciu-

peanu. Muncesc pe bani — și lem-nele nuri vin din pădurea lui taică-tu Firștenzi?

— Te isprimi cam acana, nenicule, dar te absolvez că văd că ești destul de învățat.

— Păi sunt. Că dacă ai căldură oare acușica este afară geru Bobo-tezii? Tu nu vezi că eu sunt lacu Teiului? Ietă-te! Curge, parcă sunt de doojdăani.

— Dar, nenicule, mai am o sin-toană: cum văd pe Mătăloaia cu fetru ăla nou și cu capa de soa gar-nisită la gât cu pitigri — rămân fixată la ele câte o oară. N'oi fi a-vând minangită infanticidă?

— Nu cred, dar și la mine se sgâ-ște Mița lu Itidentu, și minangita ei îmi face iluzie că e cevaș pisică pă orez....

— Cum? Ce-ai zis? Ptiu bată-te Dumnezeu de porc bătrân! Va să zică te-ai inhăitac cu pasman-teza aia? Las că te ajustez eu! Să vezi tu ce mai minangită o să-mi facă mie Florică dela Trebuna.

— Atunci ai boală rea... de muscă și mire că te tămăduesc. Mă'nfig o-dată în garsoana ta și te fac ca'n palmă.

— Să mă bați tu pe mine?

— Nu, fata lu moșu, dar cum ești bolnavă de infanterie d'asta, întâi îți scutur ifectele cazoane ca să nu

mai fii în stare de ifecție sanitară și p'ormă....

— Pormă, ce?

— P'ormă facem cum zice doftoru Vișoianu: ne izulăm.

— Va să zică separație?

— Așa, ca boerii: fiecare cu dipar-tamentu lui. Pă tine te trateaza de infantilă Florică, pă mine mă tra-tează Mița. Minaj de catruped.

— Și nu ne contiminăm în cadri-lu ăsta?

— Nu, de loc. Că eu seara mă duc la „Steag” comand momite, pui, niște patriceni, cer o fleică de unde suge ursu și p'ormă dă-i cu gargară (pen-tru dizinfecția gurii). Să vie o bate-rie, să vie două nouă...

— Dar eu?...

— Tu ca fomeie.. faci poizie cu Florică.

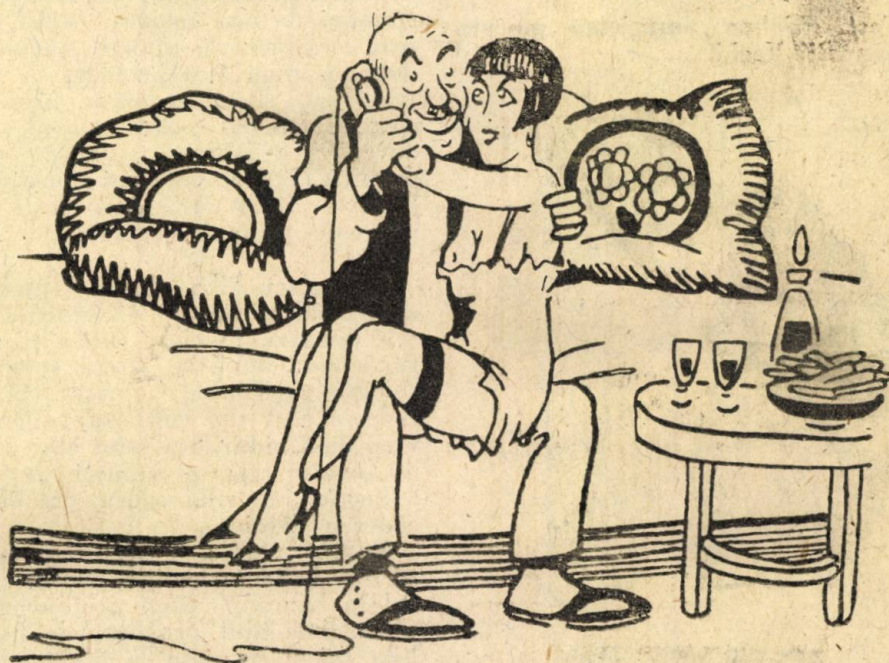
— Va să zică taman ca'n ilită. Ah! nenicule, ești impertorbabil și atro-fiant!

— Da, și viu la tine cu bateriile. Și bang! una la zotcă, și bang! alta la itaj, și bang! alta la felinare, și bang! una la măruntaie, și te fac mo-totol, te fac gealatină ca să iasă din tine microbu... și izularea.

Nea Niță Pitpalac era în spasm de furie nebună, i se făcuse ochii ca doi pepeni galbeni iar fața îi era ca bojocu..

Coana Sița a crezut un moment că dumnealui e apucat de ducă-se pe pustii; s'a strecurat dinaintea și s'a dus în fața oglinzii, în altă odaie.

Victima datoriei

— Alo, alo, tu ești nevestă? Să nu m'aștepti cu masa diseară. Sunt foarte aglomerat la birou. Ambele brațe îmi sunt ocupate.

(Parisiana)

— Spălătoreasă nu sânt, zice —
prim urmare nu sânt adoltă. Atunci
bun înțeles că n'o să mă îmbolnăvesc
de infalibilă d'aia care umblă. Să
văd mai bine ce gătim azi.

— Nenicule, facem niște perișoare
cu zeamă de varză?

P. conf. Costache Glumici

Bun rămas

Celor care mă urăște
Sunt sătul, pe-oncarea mea.
Rămas bun. Mă duc de-acuma
Să petrec împărătește
Depărtat de lumea rea

In tăcerea mormântală
Ca a sfintelor capele,
A locașului de-o dihnă
Unde'n cele șapte turle
Cântă zeci de cucuvele,
Voi petece-o lună'n tihnă

Și-atunci, meditănd la toată
Slăbiciunea firii mele,
Și la sumele furate,
Am să caut ca prin posturi
De cartofi și pătlăgele,
Să mă curăț de păcate.

Și ca Iov plin de credință
Voi șopti cu umilită:

— „Domnul (Director) a dat
(A dat el, eu n'am furat)
Domnul (Director) a luat
(A luat el, eu n'as fi dat)
Fie-ți numele la dracu,
Că urât m'a deocheat.

Fostul Casier al Monitorului
Oficial

Fost ghiabur proprietar pe str.
Precupeții Vechi.

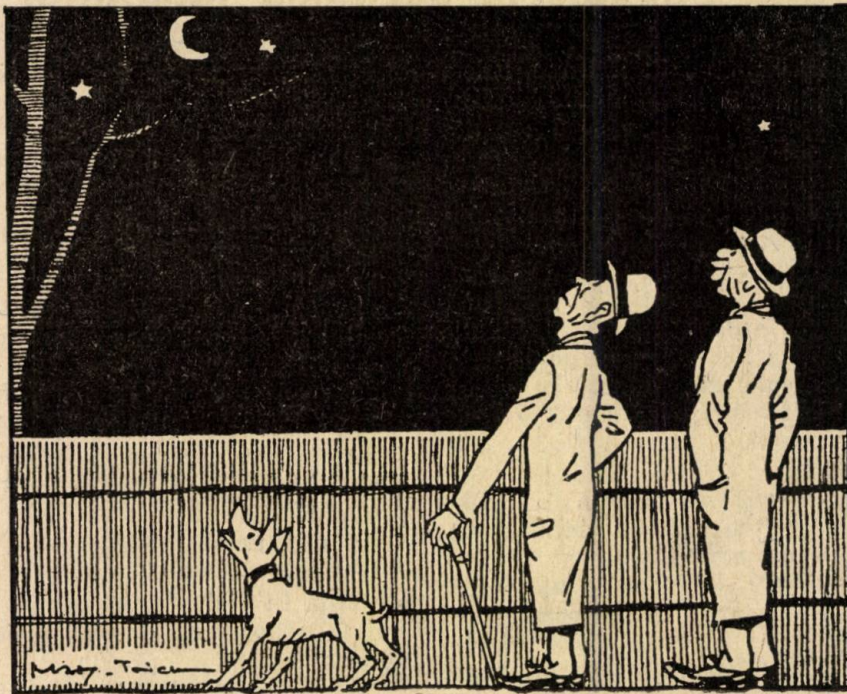

— De zece ani vând tablouri în ulei,
fără să mă pricopsesc.

— Eu vând numai de doi ani ulei
fără tablouri și am făcut avere.

(Le Journal Amusant)

Intre chiriași

— Iar se fac cercetări în privința planetei Marte. Vrea să știe dacă este locuită sau nu.

— Numai d'ar fi vr'un apartament liber de închiriat pe-acolo.

(Le Pêle Mêle)

Căderea Troiei

„Pentru vinul nou, butoaie noi”
a zis Christos, gândindu-se, poate,
că va veni o zi când să se amestece
stările sociale așa fel în cât slugile
să stea în trăsură iar stăpânii să se
mulțumească cu un locșor pe capră

Pentru vinul nou, butoaie noi—
adicătelea: la situații schimbate,
alți oameni decât cei cu apucăturile
situației de mai înainte. Astfel, dacă
prin răsturnare, ajunge slugoiul în
fruntea unei întreprinderi în care,
până aci, slujă ca argat, praful se
alege de treabă — căci golantul, chiar
devenit ghiabur, rămâne, totuș,
primitiv, ignar, insolent; oricât de
bogată ar fi, se vede de o poștă că e
parvenit pe toate cusăturile.

Grigorescu-Alba Iulia, profesor
de istorie la liceul Dâmbovița, in-
tră, deunăzi, în clasa întâia și, după
rugăciune, după ce strigă catalogul,
chiamă pe Tânase Covrig, cel mai
codaciu elev din câți au adăpostit
vreo dată zidurile acestui atât de bi-
ne reputat altar al științei.

Lecția, în ziua aceea, era despre
căderea Troiei.

Covrig, carele, la lecția preceden-
tă, ca la toate lecțiile, jucase țintar-
ul în bancă pe când profesorul ex-
plica scandalul provocat de pandă-
liile lui Paris, iese la tablă stângă-
ciu, tras la față și sgribulit ca o bar-
ză surprinsă de iarnă.

— Ia spune, Covrig, cine a dări-
mat Troia?

Băiatul, deprins să fie, pe bun
drept, făcut răspunzător de toate ti-
căloșiile câte se petreceau în clasă
și să-și ia pedeapsa, se știa nevino-
vat de astădată — de aceea, surprins
de ceeace i se păruse imputare în
tonul pe care i-se adresase întreba-
rea, răspunde, cu convingerea că,
cel puțin de astădată, nu e vinovat.

— Nu știu, domnule profesor.

— Cum se poate să nu știi? zice
dascălul supărat.

— Zău nu știu, domnule Grigores-
cu, repetă elevul.

— Gândește-te bine, Covrig, că pe
urmă...

— Nu știu, domnule profesor.
P'asta de e cruce, dacă știu. Și face
larg, semnul creștinesc, par'că ar fi
fost la denii.

Weintraub — în listele de recen-
sământ: Vieru — vânduse haine
vechi până la intrarea nemților. A-
tunci, fiindcă nimeni nu-și mai vin-
dea hainele, întrucât toată lumea
purta vechituri, și-a părăsit mese-
ria. A umblat câțva forfota ca să se
orienteze, până într-o zi, când și-a
descoperit vocațiunea de polițist. Și
cum la siguranța lui Pinkofs erau
o mulțime de locuri vacante, s'a an-
gajat ca „confident”.

Și a făcut avere.

Acum, om înstărit, cu saloane,
cu pian pentru dumșoara și cu căi-

ne-lup, ținea ca, până va ajunge să fie admis el în societate, să invite la dânsul musafiri de soi, musafiri cari să-l pozeze față de Nuhăm Chioru, de Morit Chelbosu și de Ițic Șoltic, confrăți în breasla de haine vechi dar cari, sosind la siguranță după ce se ocupaseră locurile, rămăseseră să continue a trage targa pe uscat și după plecarea nemților.

Printre invitații la logodna Surei — acum: Sabina — Vieru avea, din lumea bună, și pe Alba Iulia, profesor, la liceu, al unuia din băieții gazdei, prin urmare mai mult sau mai puțin cunoscut cu capul familiei.

S'a oficiat logodna; s'au prezentat felicitări și s'a băut șampanie. Pe urmă societatea s'a împărțit în pâlcuri prin saloane. În atmosfera încălzită de bicarbonatul de sodă, care, cu alcoolul, făcea fondul șampaniei, se glumia se spuneau povești — iar tinerii, prin unghere, își făceau jurăminte... pentru mai târziu.

Grigorescu, care, până aci, tăcuse, urmărind cu ochii elocința mâinilor celor de prin colțuri, își aduce aminte de scena cu Tănase Covrig și, abia ținându-și răsul, isbucnește: — Nu știți ce mi s'a întâmplat astăzi.

— Ce? întrebă lumea într'un glas, crezând că e vorba de vreun accident.

— Intru în clasă...

— Așa.

— Scot la lecție pe un elev, Tănase Covrig...

— Foarte bine, zice Weintraub, urmărind cu atenție pe vorbitor.

— Și-l întreb: cine a dărâmat Troia?

— Și ce a zis?

— A zis că nu știe.

— Dacă n'o fi știut deja, buietul!

— Cum să nu știe, domnule! Ce, l'am întrebat lucru mare?

— Și?

— Și, la răspunsul acesta idiot, i-am întins urechile.

— Foarte rou, domnule prifisor. Foarte rou.

— Foarte rău? De ce?

— Poate că deja n'a dărâmat-o el.

Dascălul, pe care-l uluise luxul și pretențiile din saloanele lui Weintraub, a rămas cu gura căscată la auzul acestei reflecții.

Gazda, văzându-l că tace, își desvoltă gândul, ca să-i înlesnească conțința:

— Trebuia să fi cercetat mai întâi, și să-l fi pedepsit numai dacă vă convingeați deja că el e vinovat.

G.

INSEMNARI NEINSEMNATE

POIANA ȚAPULUI

III

*Alătura de mine-a închiriat
Odaie un menaj din București
Doar el cu ea: doi tineri modești
Ea slabă, moartă; el, un îmbuibat.*

*Pe seară îmi trecură la ferești
Părinți ei și ai lui; s'au descărcat
De geamantane, cufere, plocat,
Umbrele, rafe, patefon și cești...*

*A doua zi, ajun de sărbătoare
Accelerat-aduse-o revărsare:
Gross, Bubi, Lulu, Moritz, Fain,
Strul Haie...*

*Din personal: Max, Hună, Mendel,
Stella*

*Iar din expres: Alfred și cu Rașela
Venii la aer toți într'o odaie!...*

Turandot

Evadarea unui baccil

Mare-i fu surpriza și neliniștea savantului profesor doctor bacteriolog Demostene, când într-o dimineață, verificând eprubetele cu microbi, observă că una din ele n'avea tampo-nul de vată sterilizată la gură.

Această eprubetă purta numărul 49 și conținea o cantitate oarecare de platină în care trăia în liniște de câteva săptămâni, cel mai periculos baccil cunoscut sub numele de baccilul „Picoto”

Profesorul, foarte îngrijat își puse iavașaua de nas și privi în fundul eprubetei.

— Maledicțiune și mij de bombe. Teribilul microb nu se mai zărea. „Picoto” spălase putina.

În timpul nopții probabil că se târâse în lungul pereților eprubetei, făcuse să sară dopul de vată cu o lovitură de umăr și gata, prizonierul evadase.

Celebrul profesor îl strigă, îl flueră, îl caută în toate colțurile. Zadar-nic. Teribilul microb nu-i răspunde.

— Iată ce înseamnă să lași noaptea ferestrele deschise, vorbi savantul profesor adresându-se servitorului. Pe viitor vom închide eprubetele cu lacăte Wertheim, mai ales când conțin baccili așa de periculoși ca cel evadat.

Și totuși părea mulțumit de el, ticălosul, părea liniștit în cultura de gelatină în care trăia. Cine s'ar fi așteptat c'o să evadeze într-o zi? În-

— Tata a fost căpitan de vapor, dar a fost mâncat de canibali acum 15 ani.
(Le Pèle Mêle)

gratul! În cine să te mai încrezi azi Doamne?!

— Așa e, murmură servitorul. Era bine adăpostit, bine hrănit, bine îngrijit. Într-adevăr, baccilii ăștia sunt niște dobitoaci.

— Ba niște „imbacili“, conchise ilustrul profesor. Dar nu trebuie să ne pierdem timpul în văicăreli. Odată baccilul Picoto în libertate, siguranța publică e grav amenințată.

— Ce-i de făcut?

— Să anunțăm poliția.

Savantul însoțit de servitor, se duse la secție și povesti șefului cele întâmplate.

În fața gravității celor petrecute șeful circumscripției luă cele mai severe măsuri de supraveghere. Doi sergenți fură postați în fața locuinței profesorului ca să supravegheze cele

— Azi noapte am auzit un sgomot straniu în fundul curții. Bine că nu m'am dus să văd ce e. Am auzit că pensionarul doctorului e un animal rău, cu toate că savantul îl hrănea cu biberonul.

Cu toate cercetările poliției evadatul nu fu prins. Situația era destul de alarmantă. Tot cartierul fu cuprins de spaimă. Savantul sta veșnic la telefon așteptând noutăți.

— Alo, alo! Nimic nou. Baccilul nicăeri. Vom face cercetări în alt cartier.

— Alo! alo! Suntem pe o pistă bună. Cercul se strânge din ce în ce. Fugarul de data aceasta va fi prins cu siguranță. A fost zărit la fagădău la o masă, bând sirop de portocale la o cofetărie. Am cerut ajutoare dela Prefectură.

— Alo, alo, suntem pe urmele fugarului. S'a ascuns în Ateneul Popular Dichiu.

— Alo, alo! baccilul dispărut din nou fără urmă.

La ora unu din noapte profesorul primi la telefon o știre groaznică. Baccilul făcea victime. Trei cetățeni fuseseră găsiți lungiți în stradă atinși de o boală misterioasă. Spre ziuă însă se constatare că cei trei cetățeni adormistră beți în drum.

— Mă miram și eu, vorbi savantul la aparat cu șeful circumscripției. Baccilul meu produce numai boala cărbunelui.

— Baccilul d-tale face cărbuni?

două intrări ale imobilului. Alți doi fură postați la colțul străzii, pentru orice eventualitate, pe când cei doi subcomisari ai circumscripției fură însărcinați să anune populația cartierului să se desinfecțeze cu alcool de patru ori pe zi.

Vestea se răspândi ca fulgerul prin tot cartierul și cele mai extravagante șvonuri începură să circule.

— Un pensionar al d-rului Demostene a evadat escaladând porțile, după ce a făcut cu ghiarele o gaură în zid.

întrebă mirat șeful comisar. Atunci ce ai cu el? Lasă-l în pace.

A doua zi șeful circumscripției afișă la ușa secției.

Cetățeni,

Microbul cărbunelui e în libertate. Bravo nouă. Se recomandă populației de a-l trata cu blândețe. Mulțumită lui vom avea la iarnă destul combustibil, scăpând astfel de specula neomenoasă a depozitarilor de lemne. Trăiască Picoto, fabricantul de cărbuni!

Vinul întăritor

Luăți acest flacon de vin întăritor și după o lună veniți să stăm de vorbă.

Așa vorbi cu convingere farmacistul adresându-se bietului Radu Scân-

fixe, părea o coaje de lămâie stoarsă, pe scurt Radu Scândură mirosea a tămâie de la distanță.

Trebuia neapărat să ia măsuri ca să-și salveze viața și deci făcu apel la știința farmacistului, care-i recomandă acel flacon de vin întăritor.

Când Radu eși din farmacie cu flaconul în mână, în ușa farmaciei chiar, fu izbit de aripa unui automobil și trântit jos pe pavaj. Sticla se sparge răspândind conținutul pe pietre. Șoferul opri mașina. Furios Radu se repezi la șofer. Injurături reciproce, schimb de pumni și palme, lume strânsă în jurul lor, până la venirea forței publice.

Conform obiceiului, vardistul luă parte șoferului, contra pietonului. Radu indignat injură pe vardist. Acesta îl duse la secție unde i se dresă proces de ultragi adus reprezentantului forței publice. Aci alt scandal urmat de un pugilat în regulă, unde de data aceasta intră în funcțiune aproape exclusiv pumnii d-lui șef comisar. Acest al doilea incident avu ca rezultat că bietul Radu Scândură se trezi aproape mort într-o încăpere umedă și rece, lipsită de lumină.

După câteva zile urmărit sub învinuirea de ultragi, lovituri și rănirea reprezentantului forței publice în exercițiul funcțiunii, fu târât în fața tribunalului, care îl condamnă fără drept de apel la o vilegiatură forțată într-unul din acele stabilimente unde acei ce sunt trimiși, au tot timpul să mediteze asupra multiplelor inconveniente ce le ai câte-odată, când te afli în contact direct cu lumea exterioară.

Dar atunci un adevărat miracol se produse. Constrâns timp mai mult de o lună la un regim sever, culcându-se de vreme, sculându-se în zorii zilei, mâncând la ore fixe, pus într'un cuvânt la o imposibilitate absolută de a se deda vieții desechilibrate ca mai nainte, care păgubește echilibrul constituției omului, Radu Scândură își văzu sănătatea revenindu-i, ca'n primele zile ale tinereții lui. Pofta de mâncare îi reveni, obrajii i se colorară, pânțele se rotunji, așa că la sfârșitul vilegiaturii, părea întinerit cu peste 10 ani.

Cu o mândrie relativă Radu Scândură își făcu intrarea triumfală în Capitală, fericit că a profitat cu atâta largime de binefacerea acestei vilegiaturi puțin costisitoare și destul de eficace. Dar nu făcu nici doi pași de la piață și se ntâlni față'n față cu farmacistul, care-i servise vinul întăritor și care fusese cauza atâtor peripecii supărătoare.

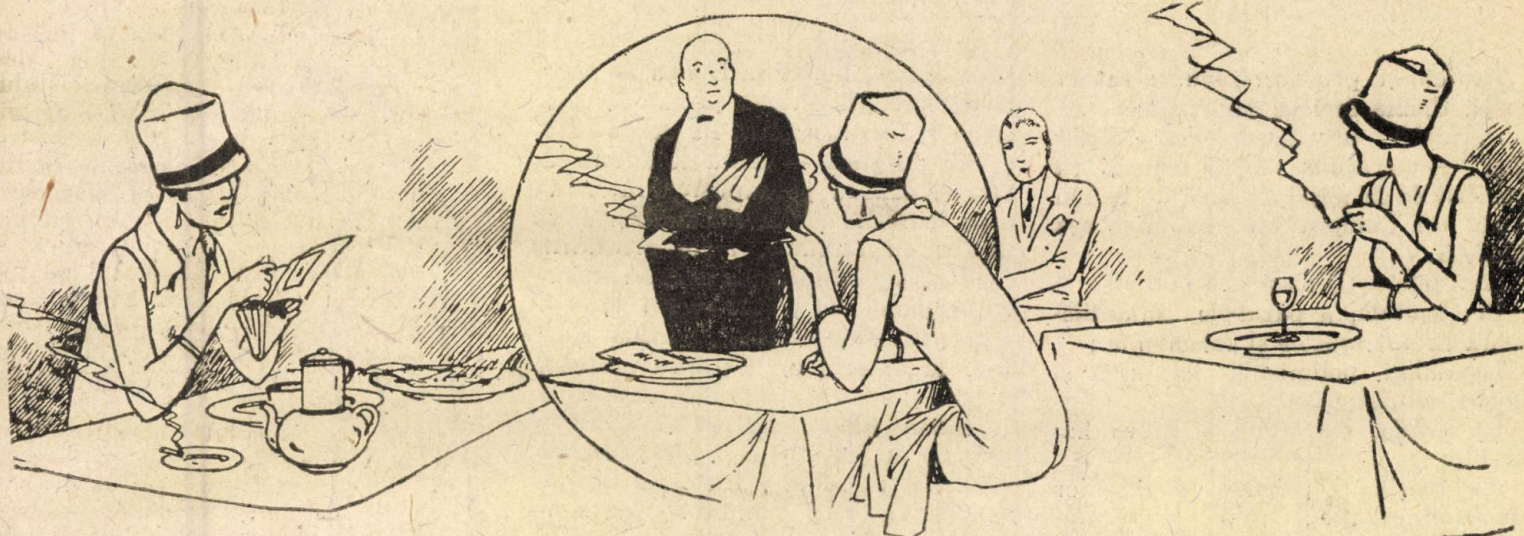
— Cum? Tu ești? Se extazie farmacistul, care cu multă greutate putu să-l recunoască. Complimentele mele dragă. Ai o figură splendidă. Apoi bătându-l prietenește pe umeri îi spuse cu un aer triumfător.

— Ai văzut dragă? Nu-ți spuneam eu că după cel mult o lună, mulțumită vinului meu întăritor, ai să te faci bine?

dură, care prăpădit de atâtea nopți nedormite și de chefuri monstre, părea un schelet îmbrăcat în haine largi, un cadavru ambulant, o adevărată pastramă cu suflet. Obrajii săi mai palizi de cât un sos de maioneză al restaurantelor cu prețuri

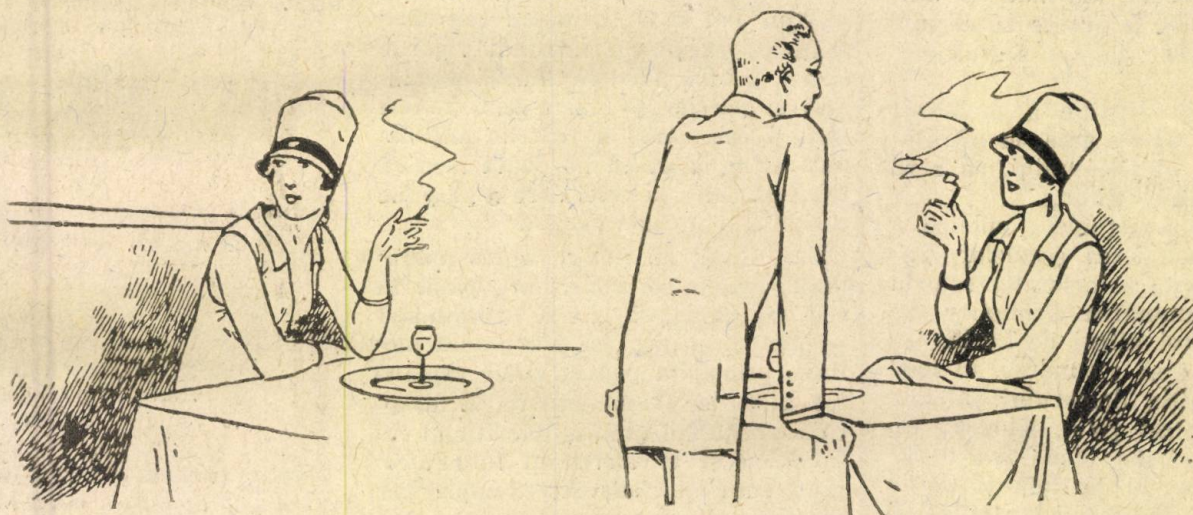
Socoteala !

— E unu !... ar fi timpul să plec...
Na !... n'am cu ce plăti masa... ce
porcărie... m'am întins la mâncat
fără bani... ce mă fac ?..

Unu și jumătate ! Trebuie să
câștig timp și să gădesc ceva !...
chelnăr... un licheor !...

Două și un sfert !... M'am ars...
n'o fi cineva pe aici... Uite, un tâ-
năr foarte bine, care mă fixează...

Ia să-i fac cu ochiul !... pare
gros la pungă... cu un pic de di-
plomație, poate îl fac să-mi plă-
tească socoteala !... da, da, vine
încoace.

— Scumpă domnișoară, sun'eți
singură, nu vreți să mă primiți la
masa dumneavoastră ?
— De ce, nu ? Cu plăcere !

— Luați ceva ?
— Ce doriți dv. ?
— Da, comandați ce doriți.
— Chelnăr, șampanie.

— Ești delicioasă.
— Ești încântător.
— Ce fericită întâlnire.
— Incântată.
— Chelner, socoteala.

— Ascultă, dragă. Sunt dezolată
dar n'am cu ce-mi plăti masa.
— Drace ! nici eu !...

EPIDEMIILE

Medicii și procurorii au intrat la grijă. Umblă forfota toată ziua. Ba izolare, ba descinderi, ba cercetări — au ajuns bietii oameni ca curierii de la poștă, fiindcă de la Ion Vodă cel Cumplit nu bântuise așa molimă.

Inchipuește-ți, dacă mă iubești :

În Capitală, e paralizie infantilă, febră tifoidă, gușter și falcoianită ;

La Galați, polimielită infantilă și holera chirstigiilor ;

La Brăila, scarlatină și greva hamalilor ;

La Slatina, epidemia căpitanilor de administrație ;

La Craiova, oftalmie galonată ;

În Basarabia sunt focare la c. f. r. la serviciul agronomic și mai pretutindeni pe unde se rostogolește gologanul public.

Serviciul sanitar, alarmat de ultimele descoperiri, a purces la măsuri de rigoare pentru a pune stavilă morții.

Ministrul de Justiție a mobilizat parchetele, ca să fie gata, la cel dintâiu zăngănit al telefonului, să sară în ajutorul sinistraților.

Ministrul instrucțiunii publice a suspendat deschiderea școalelor primare ca să evite aglomerația și prin urmare contaminarea pruncilor sănătoși de la cei atinși de boală.

Primăria, ca să secundeze, în mod eficace dispoziția doctorului Anghelescu, a autorizat pe d. Kludsky ca pe maidanul fostei eforii, să instaleze, în barace, 20 de elefanți, 50 de maimuțe, 100 de cai, 13 cămile, 26 de nevăstuici, trei duzini de crocodili, 250 de șerpi și câteva sute de oameni murdari întru cât au misiunea, de a curăța ceea ce fac jivinele.

Ministerul sănătății, grijiu de starea sanitară a contribuabililor, a luat de pe maidan, lighioanele d-lui Kludsky și le-a aruncat în Iliadu, la Moși, pentru ca epidemia pe care ar provoca dejecțiunile atâtor dobitoace, să pornească de la periferie

spre centru, nu de la centru la periferie, cum proiectează primăria, ceea ce ar fi fost inelegant. De atunci, mi s-a muiat de gura — cască se adună la circ și admiră pe supușii d-lui Kludsky, umăr la umăr, trecându-și unul altuia, cu filotomie, toate meșteșurile cu care i a muiat. Cei care le a făcut cerul, pământul și Monitorul Oficial.

Ministrul de interne, pe urmă, smițitor la datoria de a păstra ordinea, a luat și d-asa dispoziția să marească numărul penitenciarelor și să lărgască, la cele actuale, capacitatea celulelor, ca să se poată izola cei de față și viitorii mănuiți de bani publici.

Cu aceste riguroase măsuri și cu câteva mandate de arestare lansate contra celor însărcinați să urmărească, să inspecteze și să verifice gestiunea instituțiilor publice, sperăm să ajungem la St. Dumitru convalescenți, ca să putem înfrunta rigorile iernei, pentru când se anunță descinderi și percheziții mai senzaționale încă, iarna care, ori cât de năpraznică ar fi, n'are să ne poată face să repetăm deliciale verei care e pe punctul de a-și încheia cariera.

Dar, dacă, cu puteri unite, măduarele stăpânirii vor isbuti, până în cele din urmă, să izoleze deocamdată pe leproși și, deci, să stărpească molima, primejdia pentru viitor rămâne tot atât de amenințătoare. E drept că sentința lui Manea, sacrificiul lui Tomescu și cavalerismul lui Falcoianu sunt, într-adevăr, exemple instructive — dar românul e uituc : sfârșitul lui Terente n'a descurajat pe Cocoș. De aceea trebuie să se ia măsuri care să-i poată gestiona botnița în fața ispitei. Și această nu e puțină decât în cazul când s'ar vota o lege, simplă dar de cuprins urias.

Articol unic : — Orice achiziție făcut de funcționarul public, trebuie, pentru a fi desăvârșită legalmente, să fie precedată de justificarea mijloacelor prin care se realizează.

Cu acest articol, căpitanul Manea ar fi trebuit ca, înainte de a uide un nabab, să fi justificat bănetul cu care, din 4000 de lei pe lună, își cumpăra automobil, case și moșie.

Și folosul pentru societate ar fi fost îndoit : pe de o parte milioanele ar fi rămas în casa Statului ; iar pe de altă parte, căpitanul ar fi stat în ființă ca să plătească globalul din care se agonisesc sumele formidabile pe care le irosește Monitorul Oficial.

Dixi et animam meam salvavi.

Archibald

— Domnișoară, așteptați tramvayul ?
— Da.
— Și eu îl aștept, numai că de-acum numai vine nici unul.

„POANTE“ ... BOANTE

DOAMNELOR ÎN VARSTA
CARI SE ÎNROȘESC
(Stelele de culoare roșie
formează categoria stelelor
bătrâne)

Dece, văzând a lor înfățișare,
Un gol în suflet vă rămâne ?
...E tot așa și'n lumile stelare :
Nu s roșii — stelele bătrâne ?...

UNEI ASOCIAȚII DE
SUGATORI

„Să mi se ierte,
Că spun așa cum e :
Voi preferați concerte —
Mai mult... sifonice.

UNUIA CARE E CONTRA
BATAII

Probabil : e nebun,
Bătaia, cine nu 'și-o ia — ca scut.
Și laptele e bun :
Bătut..

CELOR CU MUSCA PE
CACIULA

Cu-atâția indivizi,
Ce fost-au reformati în lupte —
Când muraveau nici.. unghiile
rupte —
Suntem curat, un neam — de
invalidi..

CRIDIM

— Domnișoară, pentru D-ta m'aș duce până la capătul pământului !
— Dacă n'aș ști că pământul e rotund, te-aș ruga s'o faci.

— Vai, ce picior frumos!...
— Te'nșeli și celalt e la fel.

(Le Régiment)

Circomania

De când veni acilea cirul, chiar gunoerul pe coligă
Stă să îi facă socoteala: cât cheltuește, cât câștigă;
Cât să mănânce elefanți, cât lei, tigri și gorili.
Ce lefuri să aibă artiștii, — și ce'n casări în timpul zilei.

Asfel că fiecare'n parte, arată o abilitate
De parcă ar fi de când e lumă, expert în contabilitate;
Iar socotelele se'ncurcă și rece'nși la rând se'ntreabă,
Unii îi spun că pierd parale; alți, din contră, că fac treabă.

Și pentru că de circ e vorba, vă povestesc și o trăsnae
Pe care o făcu aseară, la berărie, vărul Nae:
Eram cu toții strânși la masă și discutam de circ firește.
Când Nae ia și el cuvântul și tacticos istorisește:

„Am fost de-am vizitat arenă și animalele, minune.
„Inteligente și dresate, aprape cum nici nu pot spune;
„Le da poporul: fructe, cornuri, în fine lucruri de mâncare
„Pe care fiecare'n parte, le luă cu-atâta îndemănare.

„Ba, unul vrând să fac-o glumă c'un elefant, îi dete-o pâine.
Zicându-i „ascultă, jupâne, de nu poți azi, mănânc-o mâine!”
Iar elefantul luă în tromba și cu un tipăt ascuțit:

— „O asvârlă?”

— „As, da de unde! ceru să-i dea și un cuțit!”

Iorgu

Hazul poporului

NAFURA ȚIGANULUI

O țigancă bolnavă trimite pe danciul ei să roage pe popă să-i dea niște naforă.

Danciul vine la biserică și intrând în altar începe a ruga pe popă zicând: „Dă-mi părinte niște naforă, că mama tare-i bolnavă”. Popa, se vede că era ocupat cu treburile lui, căci spune țigănelui să-i dea pace; dar danciul nu mai contenea de rugat pe popă.

Atunci popa, necăjit cum era, prinde o albină care din întâmplare era pe acolo, și i-o dă țigănelui în palmă zicându-i să nu o deschidă până acasă, ca nu cumva să scape nafora jos că-i mare păcat. Pe drum, cum țiganul strângea albină în mână, ea-l înțepă. Rabdă el o luate de vreme, dar ne mai putând de durere zise:

Dacă ești sfântă,

Sfântă să fii

Si de mână să nu mă ții

Căci când te-oi strânge odată'n dinți
Îți... sfânta'n sfinți.

Intre prieteni

Trei prieteni s'au dus într'una din zile la oraș având oarecare treburi. După ce și-au isprăvit ce-au avut de făcut, s'au dus tus trei la o ospătărie să mănânce câte ceva, căci li se cam pusese soarele diept iniună. Acolo au cerut câte o supă. Supa ceea era tare fierbinte, însă cei trei oameni nu s'așteptau la așa ceva. Nu știu cum s'a făcut căci dâșșii

n'au început să mănânce toți deodată, ci pe rând. Cel dintâi luând o lingură înaintea celorlalți, se fripse; dar nu spuse nimic celorlalți, ci, făcându-se că se uită spre cer, zise:

„Mă, dar departe-i cerul!”

Al doilea, luând și el o lingură, pări același lucru ca și cel dintâi, și apoi zise, făcându-se că se uită pe pământ: „Mă, da îi jos pământul!”

Al treilea, nebănuind nici el nimic, umflă o lingură și o turnă în gură ca într'o oală spartă, dar trecându-l lacrimile de tare, ce se fripse, zise: „Intre cer și 'ntre pământ, mulți nebuni mai sunt”.

In fine, doamna e gata

— Cum dragă, încă nu te-ai ras ?

— Mam ras înainte de-a începe să te îmbraci, dar până să fii gata mi-a crescut din nou barba.

(Parisiana)

— Ești desgustător, Nae.

— Draga mea, sunt ani de când eram să-ți spui și eu același lucru, dar vezi că eu sunt politicos.

(Le Journal Amusant)

Lucrul dracului

Unui țigan, zice-se, îi murise un danciuc taman în ziua de Sf. Arhanghel. Și dacă murise, țiganul de colo, jeluindu-se:

— Arhanghele, Sparanghele, dă sufletu' băiatului că-ți face lucru dracului !...

Iapa țiganului

A fost odată un țigan care avea o iapă albă, de la soare te puteai uita, dar la iapă nu. Într-o zi văzându-și pe isprăvite lemnele din băta-tură, își luă iapa și toporul și o porni spre pădure. Cum ajunge aici, legă iapa de un crac de stejar pe malul unei râpi. Țiganul se pune jos, își scoate chisaua, luleaua și amnarele din chimir, pune tutun în lulea o aprinde și începu să tae la copac, pufăind din lulea. Tăind și într-o parte și în alta, numai că se rupe copacul făcându-și vânt, aducând după el și iapa pe sus în fundul râpei. Țiganul nu mai putea de bucurie văzându-și iapa sburând și zice:

Aoleu! Unde-i și tata.

Să vadă cum a sburat iapa!

Indată după aceasta pune toporul pe umăr și o ia la sănătoasa spre bordei.

Întâlnind pe cumătru-so pe drum îl întreabă inghițând noduri:

— Aoleu cumetre! Nu cumva văzut-ai iapa mea cea albă?

— Ba mi-se pare c'am văzut-o în bătaura bordeiului.

— Să dea Dumnezeu să fie cum zici tu, să nu fie cum știu eu!

Bat-o vina căciula mea

Iapă albă îmi trebuia?

Că mai bine una neagră.

Când oi zice hi! să meargă!

Tatăl nostru țigănesc

Tatăl nostru cel din pod c'un curmei legat de bot, cu picioarele în cârlige, taie carne și frige.

(Țiganii se închină la slănină și făină. E vorba de porcul țiganului în pod).

La restaurant

— Chelner, am găsit o bucată de sfoară în sos.
— Asta înseamnă că sosul e foarte bine legat.

(Le Journal Amusant)

COCUȚA

O numeau Cocuța și pe drept cuvânt. Era mică și dulce, s'o mânânci nu altceva!

Care vrea, de altfel o mânca, numai dacă avea în pungă atât cât să platească micuței o masă într'un boschet. Cocuța era într'un cuvânt, o fată cinstită aducând plăcere celor cari, la rândul lor, o distrau.

Prietenul meu Fănică mi-o prezintă într'o seară, la bal.

Fănică era băiat frumos, dar era oare mai bine ca mine? Nu cred. Trebuie să spui însă, că succesele sale feminine erau numeroase și uneori foarte magulitoare.

Astăseară venise la bal cu Cocuța... și avea mare poftă să plece cu o altă la braț, cu Nineta,

care după părerea tuturor era regina balului

Atunci mă trase într'un colț și mă întrebă:

— Dragul meu, vrei să-mi faci un serviciu?...

Ocupă-te de Cocuța, dansează cu ea, distrează-o, în fine, aranjează astfel lucrurile încât să pot pleca fără să mă vadă... Mai târziu, să îmi spui că m'am simțit indispus și a trebuit să mă întorc repede acasă... La vedere, draga!... și ți mulțumesc!

Și făcându-mi cu ochiul:

— Dacă vrei, adaoga el, încearcă. Eu ți spui că mergi la sigur. Cocuța a luat masa cu mine, ți cedez polița.

Și eu, fericit de chilipir, mă întorsei la Cocuța.

— A plecat Fănică, îi spusei eu, se simțea obosit...

— Serios? strigă ea, sarin du-mi de gat...

Asta e o adevărată afacere!

Câte-va minute mai târziu, la braț, scoboram strada Crisantemelor. Cocuța era în culmea fericirii:

— Nici nu-ți închipui ce mulțumită sunt, îmi declara ea.

— Oh! cu siguranță, nu atât cât mine! Eu sunt atât de mulțumit în cât ți ofer cu plăcere un inic supeu!

— Un supeu? Ce idee!

Parea indignată. Și eu eram încântat de această indignare; de sigur, Cocuța mă iubește. Cum să explici altfel bucuria ei aflând plecarea idiotului de Fănică? Și prin refuzul supeului meu vrea să-mi probeze desinteresarea ei.

Vrui, totuși, să aud gurița ei formulând mărturisirea atât de magulitoare.

— Cocuțo, o întrebai eu, de ce nu vrei să accepți invitația mea?

— Vrei să știi de ce? Ei bine iată: Miercuri, Jorj mi-a plătit cinematograful; Joi am fost la un concert cu Ionel, ieri am luat masa cu Nicu... și de fiecare dată a trebuit să întorc polița; astaseară aș fi trebuit să reincep, dacă n'ar fi plecat Fănică. Astfel, înțelegi, sunt sătulă...

— Da, înțeleg, Cocuțo, ceea ce se petrece în inima ta. Ești sătulă de a plăti fotoliile de orchestră, locurile la cinema prin mângâieri, cari n'au preț decât cu condiția să fie complet desinteresate... și ești fericită la ideea că astaseară...

Dar Cocuța mă întrerupse:

— Pur și simplu, sunt fericită la ideea de a dormi singură astaseară!

să meargă cu familia Codruț la Teatrul mijlociu. Atunci monumentală madam Butoescu, aplecându-se la urechea generalului îi șopti.

— Întreabă-l generale, pe când logodna? și Lenuța, care auzise, roși pentru a cincea oară.

În mașina care îi ducea spre Teatrul Mijlociu, d-nul Codruț radios, era fericit la gândul că are să se arate într'un local așa de select, alături de o personalitate atât de apreciată în lumea aristocratică a Capitalei.

Dar această personalitate atât de apreciată nu împărtășea aceeași bucurie. Mișu Crenguță, care cu o săptămână înainte încasase într'adevăr 10.000 lei pentru piesa sa „Mica Dactilografă” dar astăzi nu-i mai rămăsese în buzunar decât 275 lei.

275 lei! Și cu suma asta să facă față până la miezul nopții și să joace rolul bărbatului care câștigă larg și care cheltuește și mai larg, cu scopul de a cuceri simpatia soților Codruț și a adorabilei lor fetițe?!

De altfel, reținut prea mult de un rendezu n'avuse timp, să ia masa și se gândea ca la esire să-și ofere o masă suculentă la Terasă, după sfârșitul spectacolului.

În gând își făcea socoteală: Taxi-ul 80 lei, programul 20, îi mai rămânea pentru masă 175 lei, sumă destul de suficientă.

Când mașina stopă în fața Teatrului Mijlociu, Mișu Crenguță câștigă prima victorie. În timp ce foarte atent da mâna doamnelor să coboare, ajustându-le câte o cută a rochiei, sau o panglică, Codruț plăti șoferului. Atunci cu un aer de triumf intră în holul teatrului, și mândru își conduse invitații direct în loja No. 4.

— Cum se simte ca la el acasă! admiră madam Codruț, așezându-se în față, lângă Lenuța.

Vai mamă dar e „un cineva”.

— Domnule doctor, d-v. nu dați consultațiuni și prin telefon?

— Eu nu. Dar pentru că unii clienți, ca să economisească o vizită, încearcă să mă consulte în felul acesta, pun pe seviitorul meu să le răspundă și să le indice remediu.

(Le Journal Amusant)

Cel cu programe deschise ușa lojei Crezând că o să scape și de asta se făcu că-și caută batista, dar Codruț ocupat cu grija de a fi văzut în loje, nu se deranja de loc și manevra nu-i reuși. Când Mișu întoarse capul cel cu programele sta tot înfipt în așa loje. Fu deci silit să plătească 20 lei programul, cu un gest nobil.

După cel cu programe veni o femeie cu flori. Nici o retragere nu era posibilă și bietul băiat trebui să se execute, luând două buchete de garoafe a 20 lei bucata.

Din fericire cortina se ridică. Mișu răsufli ușurat. Nici un parazit n'o să-l mai importuneze. Cheltuiise în total 60 de lei. Masa îi era asigurată. Cu nervii zdrobiți de atâtea emoțiuni, Mișu ațipi în fotoliu. De altfel cunoștea piesa și lui nu-i plăcea nici o piesă făcută de altul.

Fu deșteptat din somnolență de aplauze. De abea se făcu lumină în sală că deodată se auzi vocea Lenuței.

— Mămico, trece un băețas cu caramele. Mișu strâmbă din nas. Totuși chemă pe vânzător în loje.

— Lasă d-le Mișu, protestă d-na Codruț. Să nu-i strice dinții.

— În acest caz nu mai insist, răspunse Mișu și concedie pe vânzător.

Ultimul pericol evitat. Mișu se simțea fericit. Îi mai rămăseseră 215 lei, cu care va putea să se ospăteze împărătește. Lenuța râdea cu poftă. Ce dinți frumoși! Bătrânii se lăsau legănați în vise de aur. Mișu se simțea fericit. Dar iată că cineva le turbură liniștea. Era controlorul. Biletul de favoare ce-l obținuse nu-i da dreptul decât la jumătate preț. Mișu nu contase pe această eventualitate și nu trecuse pe la casă, pentru a se pune în regulă. Controlorul venea acum să-i ceară plata.

— Cât? întrebă el, cuprins de o spaimă îngrozitoare.

— Două sute lei, câte 50 lei de loc. Mișu dădu cele două sutare fără a clipi din ochi. Nu-i mai rămânea în buzunar decât 15 lei. Cu toate acestea devenise palid. Doamna Codruț observă această schimbare.

— Sunteți suferind?

— Nu, nu, răspunse el, dar m'a impresionat spectacolul.

În seara ceea, tânărul și talentatul autor dramatic, se întoarse acasă pe jos, după ce mâncă un iaurt și două cornuri la o lăptărie populară din pasaj.

„La ce e bun războiul?”

Când toate s'azi scumpe,
Până și chinina,
Lemnele, mălaiul,
Apa și lumina.

Când cinci poli, amice,
Dai pe-un chîl de brînză,
La ce-i bun războiul?
Doar la... țesut pânză!

Timidu

— Mii de draci, ce cauți aci?

— Nimic, domnule șef, voiam să întreb numai dacă pot lua scaunul ce-l aveți de prisos.

DESPERARE

I

O iubea din toată inima, cum rar a iubit cineva în astă lume.

Gândurile lui, simțimintele lui erau pentru ea.

Dacă era singur sau în tovărășia prietenilor săi tot la dansa se îndrepta inima sa plină de cea mai nemărginită iubire.

II

Încearcă să o uite și întrebuiță toate mijloacele.

Se puse pe muncă și începu să citească. Cartea însă nu-i spunea nimic și nici nu putea înțelege frazele înșirate în fața ochilor săi.

Încercă să scrie, dar în poeziile sale nu căuta decât dragălașia iubitei sale și imaginația i se aprindea și mai mult.

Călători dar în mersul trenului, pe câmpia întinsă îi răsărea de prin văi, de prin păduri, figura adorată, umplându-i inima de chinul celui mai arzător amor.

III

Se decise să o sfârșească. Și-i scrisese. Într-o lungă scrisoare, în care puse tot sbuciumul sufletului său îndrăgostit, bietul băiat implora mila de la idolul său, arătându-i că fără ea viața nu putea să aibă față de el nici o valoare și că îi era chiar nesuportabilă.

Lăsă scrisoarea la poștă și așteptă răspunsul cu nerăbdare.

Răspunsul nu întârzie.

Dar, vai, era negativ.

Amorul lui era respins cu câteva cuvinte scurte și categorice, cari i-au însărgerat inima, răpindu-i ori și ce speranță.

Așa dar nu-i rămâne de cat să moară.

Scrise câteva scrisori părinților săi și prietenilor, rugându-i să-l ierte de durerea ce le pricinuia prin actul său de disperare.

Puse scrisorile în sertarul biuroului său de lucru și părăsi camera.

Se dete binisor jos pe scări, traversă curtea și eși în stradă.

Mergea încet cum merg convoaiele funebre.

Pe inserate ajunse la marginea iazului în care urma să se asvârle spre a muri.

Iazul se întindea liniștit la picioarele lui. Un vânt ușor încrețea din când în când suprafața apei.

Desperatul tânăr privi în juru-i și simți un regret adânc pentru faptul că era silit să părăsească viața, așa de tânăr.

Dar când se gândi la chinurile ce-i pricinuia amorul lui nenorocit, mai ales nopțile lui de insomnie, curajul îi reveni și se simți că e ferm în hotărârea sa.

Aruncă o ultimă privire asupra frumosului peisagiu ce-l înconjură.

De pe pragul morții unde se afla, trimise cu mâna sărutări fierbinți acelor pe cari îl lăsa în urma lui.

Se desbracă și se aruncă în apă.

V

Dar, pentru că știa să înoate, eși afară pe partea cealaltă.

PREȚUL ABONAMENTULUI

LA

„VESELIA“

În țară pe an 220 lei
În străinătate pe an 440 lei

GRATIS

PENTRU TOATĂ LUMEA

**STOFE
MĂTĂSURI
PĂNZETURI
ÎNCĂLȚĂMINTE**

CEREȚI IMEDIAT CATALOGUL

SOC. „Produsul“

București
Calea Moșilor 63, Telefon 312.71

RUDOLF MOSES

PENTRU CE INIMA BĂRBAȚILOR ESTE CUCERITĂ DE UN TEN FRUMOS

Un celebru dermatolog parizian, lămurește în mod științific pricina și oferă spre folosința cititoarelor, o minunată rețetă pentru ten

Citiți mai jos cum o piele minunată de fragedă și netedă ajutase unor celebre frumuseți ale istoriei ca să subjuge pe bărbați

O piele încântătoare, fragedă, netedă și catifelată, este în mod evident femeiască. E ceea ce bărbații nu pot avea din pricina bărbăției lor, oricât de bine ar fi rasă. O astfel de piele are prin insuși acest fapt, o irezistibilă atracție pentru ochiul bărbătesc. Mulți bărbați nu se pricep în a judeca în mod drept trăsăturile frumoase ale feței și de aceea nu sunt în măsură să aprecieze o femeie cu adevărat frumoasă. — dar totuși cunosc și apreciază un ten foarte frumos. Femei ca Cleopatra, Doamna de Pompadour și Doamna Récamier, cari au subjugat inima bărbaților, au înțeles influența capitală a unei piei minunate, utilizând un însemnat număr de ceasuri plătitoare cu întreținerea ei. Dacă cu toate astea, ele cunoșteau proprietățile miraculoase ale uleiului de măsline și a cremei proaspete predigerate, ca aliment pentru înfrumusețarea și reținerea pielei, ele ar fi avut puțină să facă tot atât și chiar mai bine într-un interval de numai cinci minute pe zi. Crema și uleiul hrănesc țesuturile dermice și prin insuși acest fapt reținut și reimprespătează pielea, dându-i un aspect de o catifelare și de o finețe de nedescris. Aceste ingrediente împiedică de asemeni contracțiunea mușchilor feței, cari pricinuesc riduri, zbârcituri, deformații faciale și o piele înveșită. Oricare farmacist poate foarte ușor să vi le prepare în câteva zile, — sau dv. le puteți găsi gata preparate în Crema Tokalon. Un celebru specialist al îngrijirii pielei ne scrie: „Eu știu bine întotdeauna clientelor mele, din punct de vedere estetic, de a se servi de Crema Tokalon, căci în afară de crema și uleiul predigerate, ea mai conține și alte ingrediente de mare folos pentru înfrumusețarea pielei și pe de altă parte crema și uleiul sunt cu atâtă îngrijire predigerate încât acestea devin absolut negrase“.

Crema Tokalon este compusă din

ingredientele cele mai pure și cele mai costisitoare și pusă în borcane sterilizate.

Crema Tokalon este preparată în două feluri: o cremă absolut negrasă și alta puțin grasă. Crema absolut negrasă este prezentată în cartoane de culoare albastră, — crema puțin grasă în cartoane de culoare portocalie. Crema puțin grasă este în plus o cremă de frumusețe superioară pentru femeile cari au o piele uscată.

NOTĂ IMPORTANTĂ. — Pentru a obține cele mai bune rezultate, noi recomandăm în mod special întrebuințarea Pudrei Tokalon cu Spumă de cremă, în același timp cu aceea a Cremei Tokalon. Spuma de cremă face ca pudra să adere pielei, în ciuda căldurii, vântului sau a timpului ploios, și prin insuși acest fapt se suprimă în mod radical măsurile lucioase, obraji grași și lucioși, cât și plică seala de a vă pudra obrazul la orice moment. Spuma de cremă mai împiedică pudra de a absorbi umiditatea naturală a pielii, de a o usca, de a-i cauza riduri și o piele aspră și zbârcită. Fiind vânturată, ea nu conține nici una din acele mici particule tari și granuloase, cari pătrund în porii pielei, unde produc umflături și pricinuesc: pori dilatați, puncte negre și alte defectuosități ale pielii. Pudra Tokalon se găsește pretutindeni, cu garanția formală a succesului pentru fiecare caz în parte. — aliminteri bănuți vi se înapoiază.

NOTA. — Crema și Pudra Tokalon se găsesc în toate farmaciile, drogueriele și parfumeriile din țară. Un borcan de cremă sau o cutie de Pudră Tokalon, costă Lei 80. Un borcan de cremă sau o cutie de Pudră Tokalon, format mare, având de două ori cantitatea a borcanelor sau cutiilor format obișnuit, costă Lei 120. Unde nu se găsește, trimiteți costul respectiv prin mandat postal la PARFUMERIA E.L.I.TEL. București, cal. Victoriei Nr. 39, de unde vi se va expedia franco borcanul sau cutia dorită.

Zozo la țară

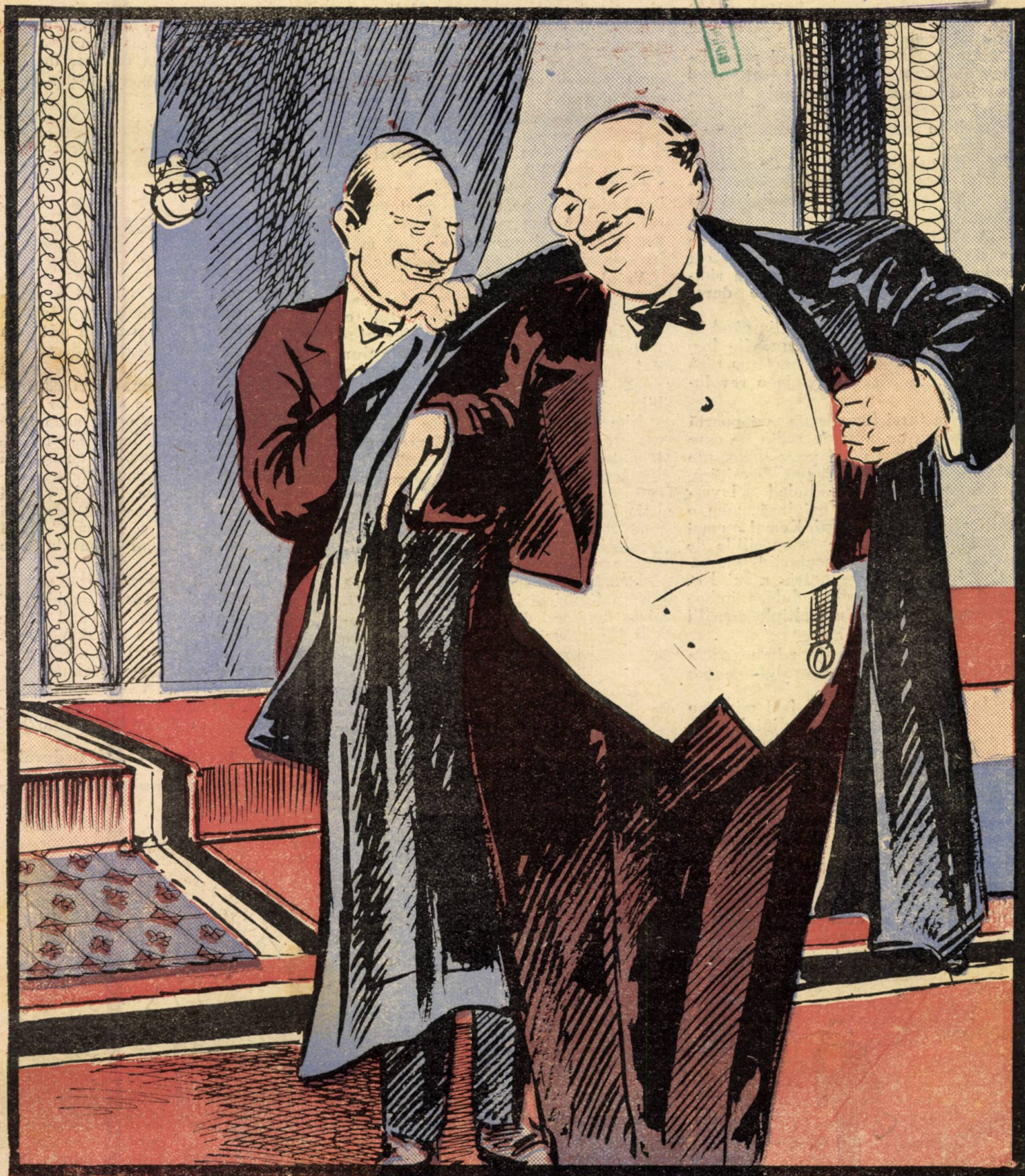
- Ce drăguț animal... cât lapte dă pe zi ?
- Nici un pic, conifă.
- Cum ?
- Păi dacă e, să iertați, șap...

VESELIX

Actualitatea

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IASI-

— Cum ? conașu pierde aproape un milion la baccara, și râde ?
— Proștule !... ce pierd banii mei ?... Sunt ai Statului...

Cronica săptămânei

Până acum câțiva ani, Turcia era supra-numită „omul bolnav” al Europei. Și era atâta de bolnav încât din când în când se simțea nevoia să i-se amputeze câte o halcă de teritoriu în folosul vecinilor.

Dar amputațiile mergând prea departe, „Omul bolnav” s'a văzut în pericol de a i-se tăia și capul, tot în scop salvator, bine înțeles. Și atunci a sărit în sus ca ars. E drept însă că la acest minunat efect a colaborat și Kemal Pașa cu o afurisită de strămurăriță care făcuse mai înainte minuni și în Italia lui Mussolini și în Spania lui de Rivera.

A sărit turcul ca ars, și așa repede a sărit încât i-a sburât și fesul cât colo; dar să-l ridice nu l-a mai ridicat, prea ocupat fiind cu alte dăruvel.

Astfel turcii lui Kemal, din când în când uimesc lumea cu isprăvile lor. Să reuște turcul la fes e (cum zice „presa” din Sărindar) deja o revoluție.

Dar la turci femeile nu mai poartă voaluri, au un post de radio pe care noi o să-l avem după vre-o două sute de ani, s'au hotărât să țină Duminică, zi de repaos și câte altele!.. Iavaș-iavaș dar sănătos. Veni însă acum o altă știre să te cruțești. Kemal nu mai îngăduie să figureze în consiliile de administrație parlamentarii! Va să zică în zaharicoasa patrie a lui Kemal nu va mai înflori dulcea industrie a membrilor în multiple consilii de administrație mănoase.

(Nu vorbim aici de administrația mănoasă a administratorului căpitan Manea).

În Turcia tembelă, d. fost ministru X. Y. nu va mai fi președintele consiliului cutărei societăți pe care partidul său o mănâncă de vie, cu sare și cu piper în fiecare ședință a Camerei.

Si nici tipi simandicoși nu se vor mai găsi care pentru istovitoarea muncă a semnării unor serii de hârtii, cu vârful extra ascuțit al peniței de aur a tocului ținut între degetele drepte, răsfirate în aripă de rândunică, să încaseze zeci și sute de mii de lei, pe când acționarii înghit în sec.

Să știți că Kemal și-a curățit țara în fântâna dela Smeeni!

Căci ați auzit probabil de miraculoasa fântână! La o margine de drum se găsește o fântână sau puț cum se zice munteneste, spre scandalizarea moldovenilor. Trei cruci de piatră ornamentate în spate cu o rogojină, alcătuiesc altarul unde o sumedenie de lume necăjită se îngrămădește să-și ceară ușurare.

Din ce a pornit faima considerabilă a acestei ape, nu se știe. Dar fântâna dela Smeeni e un fel de d. general Averescu din 1919.

La fel: apă potabilă. Și apa nu e bună nici în cisme. Ceeace cu d. general s'a confirmat pe deplin: căci băgat în cisme, d. general n'a fost mai isteț de cât în ghețe cu gumelastic.

Valul de credință în puterile misterioase ale apei minunate a fost repede înțeles de autorități. Puțul e aranjat în tuburi de ciment, iar prefectura locală a parat de jur împrejur o bucată de loc ca minunile să se poată face într'un mod mai confortabil.

N'ar strica până una-alta și oarecare supraveghere sanitară precum și trimeterea oamenilor pe acasă. Căci fântâna nu seacă. Minunile se mai pot face și mâine și poimâine. Dar paralizia infantilă și celelalte molimi, acum sunt și dacă nu le combați te pomenești că se sting singure, ori grație apei de Smeeni.

De aceeași părere însă desigur că nu va fi primăria Smeenilor, beneficiara taxelor „de băi” (se zice în scopul înființării unei muzici militare pentru distrarea onor p. t.).

Au mers unii până acolo în cât să pretindă analizarea apei de Smeeni, pentru dozarea radiumului pe care musai trebuie să-l conțină. Radium-radiu, aici e chestie de „radere”. Propun o încercare definitivă. Să se stropască cu câteva clondire de apă făcătoare de minuni, bietul Impărat Traian. Cea mai frumoasă navă a noastră e pierdută și salvată mai rău ca un bolnav supus unui consult de specialiști. Odată îl scoate furtuna la larg, pe urmă îl bagă pe uscat. Nu mai știi ce să crezi. Când îl pune pe apă cei în drept anunță că reparațiile vor costa atât și că în luna cutare vom călători pe el. Când îl pune iar cu pagina a patra pe uscat (uscat se numește în marină stâncile acoperite de apă) aceiași „cei în drept” îi plâng

de milă că nu mai e bun decât pentru vânzarea ca fier vechi.

Aci să încercăm apa de Smeeni. Dacă-l face ca nou apoi zic și eu „aiursum să-i fie”. Și-i înființăm monopolul pentru repararea oamenilor de stat căzuți în mintea copiilor în timpul, dar nu din cauza serviciului.

Nefericitul partid victimă a cărmizii fatale, nu și-a urcat până în vârf calvarul. Dar și atâta cât l-a urcat, e tot cu vârî dar și îndesat.

Consecvența d-lui Vintilă Brătianu a adus foștilor parlamentari cărămizii notele de plata diurnelor anticipate. Cum banul sboară și notele rămân atâția dintre foștii dar nu viitorii puternici, au audiat cu multă neplăcere și vădită emoție (gen gaze-tăresc) concertele de tobă la poartă pentru comercializarea „1/2 garnituri mobilă, un lavuar și o masă” după cum glăsuște tipicul agentului de percepție.

Ba câteodată d. perceptor e și rău. Ii freacă ridichea „contribuabilului” fost mărime averească când îl are în mână. Așa a pățit chiar d. Văleanu, care s'a plâns la finanțe că a fost executat cu mai mult de cât trebuia...

Nu-i vorba că d. Văleanu e posesorul unei ridichi, a cărei frecare devine un deliciu (fir'ar la el acolo!).

Tr. U. Badurul

SACRIFICIUL

Să nu mai zici că nu te iubesc, Iată, mi-am sacrificat frumosul meu păr, nu-mai ca să-ți fac ție o perucă frumoasă. (Le Journal Amusant)